

NORA
ROBERTS

PARFUMUL
IUBIRII

CVARTETUL MIRESELOR

NORA ROBERTS

Parfumul iubirii

Traducere din limba engleză

Mihaela Popescu

Editura Litera

2011

Pentru prietene

*Și cred că fiecare floare
Se bucură de aerul pe care-l
respiră.*

Wordsworth

*Dragostea e ca o prietenie
cuprinsă de flăcări.*

Bruce

prolog

În opinia lui Emmaline, dragostea făcea din ea o femeie specială. Dragostea făcea orice femeie să fie frumoasă și transforma bărbatul într-un prinț. O femeie care avea parte de dragoste în viață era la fel de bogată ca o regină, pentru că inima ei era prețuită.

Flori, lumânări, lungi plimbări sub clar de lună printr-o grădină tainică... Ofta numai gândindu-se la toate acestea. *Să danseze* în lumina lunii, într-o grădină retrasă, *acesta* era idealul ei când venea vorba despre romantism.

Își putea imagina totul– mirosul trandafirilor de vară, muzica răzbătând prin geamurile deschise ale unei săli de bal, felul în care lumina arunca reflexii argintii peste peisajul din jur, ca în filme. Felul în care inima ei va bate (exact cum bătea acum, când doar își imagina).

Își dorea să danseze în lumina lunii, într-o grădină tainică.

Avea unsprezece ani.

Și tocmai pentru că își putea închipui atât de clar cum ar trebui să fie totul– cum urma să fie –, le descria scena, în cele mai mici detalii, prietenelor sale.

Când dormeau toate acasă la una dintre ele, discutau cu orele despre orice, ascultau muzică și se uitau la filme. Puteau să stea de vorbă până târziu dacă voiau sau chiar toată noaptea. Deși nici una dintre ele nu reușise să facă asta. Încă.

Când dormeau acasă la Parker, aveau voie să stea sau să se joace pe terasa dormitorului ei până la miezul nopții, dacă vremea era bună. Primăvara, anotimpul ei preferat, îi plăcea să stea pe terasa dormitorului și să simtă parfumul grădinilor de pe domeniul Brown și mirosul de iarbă proaspătă, dacă fusese tăiată de grădinar în acea zi.

Doamna Grady, menajera, le aducea biscuiți și lapte. Sau, câteodată, prăjituri. Iar doamna Brown apărea din când în când să vadă ce mai fac.

Dar, în mare parte, erau doar ele patru.

– Când voi fi o femeie de afaceri de succes și o să locuiesc la New York, nu voi avea timp pentru dragoste.

Laurel, al cărei păr blond strălucitor bătea în verde după un tratament cu suc de lămâie, își exersa talentele de stilist pe părul de un roșu aprins al lui Mackensie.

– Dar *trebuie* să existe și dragoste, insistă Emma.

– Îhî. Foarte concentrată, Laurel strânse încă o parte a părului lui Mac într-o șuviță lungă și subțire. O să fiu ca mătușa mea, Jennifer. Îi tot spune mamei mele că nu are timp de căsătorie și n-are nevoie de un bărbat ca să se simtă împlinită și toate cele. Locuiește în Upper East Side¹ și merge la petreceri cu Madonna. Tata zice că-i o femeie dificilă. Așa o să fiu și eu, și o să merg la petreceri cu Madonna.

– Da, sigur, comentă Mac. Chicoti când Laurel o trase scurt de șuviță. E distractiv să dansezi și presupun că dragostea este O.K., atâta timp cât nu te prostește. Mama numai la dragoste se gândește. Și la bani. La amândouă. La cum poate avea și dragoste, și bani în același timp.

– Asta nu-i dragoste, zise Emma, călcând-o pe picior pe Mac. Cred că dragostea înseamnă să facem, pur și simplu, lucruri unul pentru celălalt, pentru că suntem îndrăgostiți. Aș vrea să fim destul de mari pentru a fi îndrăgostite. Emma suspină adânc. Cred că este un sentiment destul de plăcut.

– Ar trebui să sărutăm un băiat, să vedem cum este.

Toată lumea se opri și se uită lung la Parker. Stătea pe pat, întinsă pe burtă, uitându-se la prietenele ei cum se jucau de-a coaforul.

– Ar trebui să alegem un băiat și să-l punem să ne sărute. Avem aproape doisprezece ani. Trebuie să încercăm și să vedem dacă ne place.

Laurel se încruntă.

– Adică, un fel de experiment?

– Dar pe cine să sărutăm? întrebă Emma.

– Vom face o listă. Parker se întinse peste pat să-și ia de pe noptieră noua agendă, cea cu coperta cu balerinii roz. O să notăm toți băieții pe care îi cunoaștem, și apoi toți cei despre care credem că ar fi în regulă să-i sărutăm. Și de ce da sau de ce nu.

– Nu sună prea romantic.

Parker îi zâmbi scurt Emmei.

– Trebuie să începem de undeva, și listele ajută întotdeauna. Nu cred că putem folosi rude. Cum ar fi Del, zise ea, referindu-se la fratele ei, sau vreunul dintre frații Emmei. Oricum, frații Emmei sunt mult prea mari.

Deschise agenda la o pagină nouă.

– Deci...

– Câteodată își bagă limba în gura ta.

Se auzi un cor de chițaieli, țipete și râsete, ca răspuns la spusele lui Mac.

Parker se dădu jos din pat și se așeză pe podea lângă Emma.

– În regulă, după ce facem lista principală, o putem împărți în Da și Nu. Apoi alegem din lista cu Da-uri. Dacă ne sărută băieții pe care îi alegem, trebuie să povestim cum a fost. Și dacă își bagă limba în gura noastră, trebuie să povestim cum a fost.

– Dar dacă alegem unul și nu vrea să ne sărute?

– Cum adică? Laurel dădu din cap, prinzând ultima șuviță. Orice băiat o să vrea, în mod sigur, să te sărute. Ești foarte drăguță și vorbești cu ei normal. Unele fete se protestează în preajma băieților, dar tu nu faci asta. Plus că încep să-ți crească sânii.

– Băieților le plac sâni, zise Mac cu înțelepciune. Oricum, dacă nu te sărută, îl săruți tu și gata. Nu-i mare lucru, până la urmă.

Emma credea că este. Sau ar fi trebuit să fie.

S-au apucat de făcut lista, și lucrul ăsta le-a amuzat copios. Când Laurel și Mac au interpretat felul în care un băiat sau altul a putea aborda momentul, s-au tăvălit pe jos de răs, până când Mr. Fish, motanul, s-a retras din cameră și s-a dus să se culce în sufrageria lui Parker.

Când doamna Grady a venit cu biscuiții și cu laptele, Parker a ascuns agenda. Apoi, le-a venit ideea să se joace de-a formația, așa că s-au apucat să scotocească prin dulapurile lui Parker ca să găsească costumația potrivită pentru apariția pe scenă.

Au adormit tolănite pe jos, lângă pat.

Emma s-a trezit înainte de răsărit. Camera era luminată doar de sclipirea lămpii lui Parker și de lumina lunii ce răzbătea prin fereastră.

Cineva o acoperise cu o pătură subțire și îi pusese o pernă sub cap. Făcea mereu asta, după ce adormeau toate.

Atrasă de lumina lunii și încă pe jumătate adormită, ieși pe terasă. Aerul răcoros, cu miros de trandafiri îi mângâie obraji.

Privi în depărtare, peste grădinile argintate, unde primăvara trăia în culori delicate și în forme blânde. Undeva aproape se auzea muzica, și Emma se imagina dansând printre trandafiri, azalee și bujori, ce încă își păstrau cu grijă petalele și parfumul în sferile lor închise.

Aproape întrezărea silueta partenerului ei, care o învărtea în ritmul dansului. „Vals“, se gândi suspinând. „Ar trebui să fie vals, ca în povești.“

Asta însemna dragoste, se gândi ea, și închise ochii respirând aerul nopții.

Într-o zi, își promise, va afla cum este.

1 Cartier rezidențial din Manhattan, New York, unde se află cele mai scumpe reședințe private din SUA (n.red.)

capitolul 1

Cu mintea aglomerată de atâtea detalii, multe dintre ele neclare, Emma își verifică agenda în timp ce bău prima cană de cafea. Șirul neîntrerupt de întâlniri îi dădea aproape la fel de multă energie ca și cafeaua dulce și tare. Bucurându-se de aceasta, se lăsă pe spate în scaunul din biroul ei confortabil și începu să citească notele adăugate în dreptul fiecărui client.

Din experiența ei, personalitatea unui cuplu– sau mai des, a miresei– o ajuta să stabilească tonul discuției, direcția în care trebuiau să se îndrepte. După părerea Emmei, florile erau inima unei nunți. Fie ele elegante sau amuzante, elaborate sau simple, florile reprezentau dragostea.

Și era treaba ei să ofere clienților toată dragostea și emoțiile pe care aceștia și le doreau.

Oftă, se întinse și zâmbi la vaza de trandafiri pitici de pe biroul ei. Primăvara, credea ea, e cea mai frumoasă. Sezonul nunților începea în forță– iar asta însemna zile aglomerate și nopți lungi, schițând, aranjând și creând, nu doar pentru nunțile din această primăvară, dar și pentru cele de la anul.

Iubea continuitatea la fel de mult cum iubea munca în sine.

Și atât ea, cât și cele trei prietene ale ei datorau asta agenției Vows². Le oferise durabilitate, o muncă plină de satisfacții și senzația de împlinire profesională. Și avea ocazia să lucreze cu flori, să trăiască înconjurată de ele și, practic, să le admire în fiecare zi.

Cu grijă, își examinează mâinile, toate micile crăpături și tăieturi. Câteodată le considera pe unele dintre ele urme ale unei băătăii, iar pe altele, medalii de onoare. În dimineața asta, tot ce își dorea era să-și fi amintit să-și facă loc în program pentru o manichiură.

Se uită la ceas și se ridică, impulsionată. Ajungând în dormitor, apucă un hanorac stacojiu, pe care și-l trase peste pijama. Avea timp să meargă până la clădirea principală, înainte să se îmbrace și să se pregătească de plecare. Acolo, doamna Grady se ocupa de micul dejun, așa că Emma nu trebuia să cotrobăie prin dulapuri sau să gătească.

Viața ei era plină de avantaje minunate, se gândi alergând pe scări în jos.

Trecu prin sufrageria pe care o folosea ca sală de primire și loc de întâlniri și aruncă o privire rapidă în jur, îndreptându-se spre ușă. Înainte de prima întâlnire, trebuia să împrăspăteze florile expuse— niște crini care înfloriseră superb.

Ieși din fosta casă de oaspeți a domeniului Brown, acum locuința sa și sediul Centerpiece— partea ei din Vows.

Inspiră adânc aerul de primăvară și tremură.

„La naiba, nu putea fi un pic mai cald! Suntem în aprilie, ce Dumnezeu. Și cât de vesele sunt panseluțele pe care le-am plantat.“ Nu avea de gând să lase o dimineață rece— și niște burniță, pe deasupra— să-i strice buna-dispoziție.

Își strânse hanoracul mai bine, băgă în buzunar mâna cu care nu ținea cana de cafea și o porni către clădirea principală.

Lucrurile reveneau la viață de jur împrejurul ei, își zise. Dacă priveai cu destulă atenție, puteai vedea promisiunea de verdeață a copacilor și semnele viitorilor arbuști și cireși înfloriți. Narcisele erau pe cale să se deschidă și șofranul era deja înflorit. Poate că va mai veni o ninsoare de primăvară, dar ce era mai rău trecuse.

În curând, o să vină vremea să scormonească în pământ, să-și aducă o parte din frumusețile din seră afară și să le pună la vedere. Ea adăuga buchetele, ghirlandele și cununele, dar nimic nu o depășea pe Mama Natură atunci când venea vorba de crearea celui mai impresionant decor pentru o nuntă.

Și nimic, în opinia ei, nu depășea domeniul Brown când venea vorba de punerea în evidență a acestuia.

Grădinile, puncte de atracție, chiar și acum, aveau să explodeze în curând de culoare, flori și parfum, invitând lumea să se plimbe de-a lungul potecilor unduitoare sau să se așeze pe o bancă, relaxându-se la soare sau la umbră. Parker o însărcinase— atât cât putea Parker să însărcineze pe cineva— cu supravegherea acestora, așa că, în fiecare an, se putea juca plantând ceva nou sau dirijând echipa de peisagiști.

Terasele și peluzele formau spații exterioare minunate, perfecte pentru nunți și evenimente. Recepții pe marginea piscinei, recepții pe terasă, ceremonii sub trandafirii agățători, sau sub pergolă, sau poate pe malul lacului, sub o salcie.

Le avem pe toate, se gândi ea.

Și nu exista nimic mai plăcut sau mai frumos decât casa în sine. Minunatul albastru palid, notele calde de galben și crem. Acoperișul în mai multe ape, ferestrele arcuite și balcoanele dantelate, de un șarm elegant. Iar veranda de la intrare, în mod sigur, fusese gândită pentru o abundență de verdeață sau de culori și texturi elaborate.

În copilărie vedea totul ca pe un tărâm de poveste, cu castel cu tot.

Acum era casa ei.

O coti către casa de lângă piscină, în care locuia și își avea atelierul foto partenera ei, Mac. Chiar când să întindă mâna spre ușă, aceasta se deschise. Emma zâmbi și îl salută pe bărbatul deșirat, cu păr ciufulit și haină de tweed, ce ieși din casă.

— 'Neața, Carter!

— Bună, Emma.

Familia ei și cea a lui Carter erau prietene de când lumea. Acum, Carter Maguire, fost profesor la Yale și actualmente profesor de

literatură engleză la liceul la care studiaseră și ei, era logodit cu una dintre cele mai bune prietene ale ei.

Viața era mai mult decât bună, se gândi Emma. Era de vis.

Cu gândul la asta, puțin îi lipsi să înceapă să danseze cu Carter, trăgându-l în jos de rever în timp ce se ridică pe vârfuri și-l pupă zgomotos.

– Uau! zise el, înroșindu-se ușor.

– Bună. Mackensie apăru în cadrul ușii, cu ochii mijjiți și claia de păr roșu strălucind în soare. Încerci să flirtezi cu prietenul meu?

– Aș vrea eu. Ți l-aș fura, dar l-ai zăpăcit și l-ai vrăjit.

– Poți fi sigură de asta.

– Bine. Carter zâmbi tulburat către amândouă. E un început tare bun pentru ziua mea. Ședința spre care mă îndrept n-o să fie nici pe departe așa de plăcută.

– Sună și spune-le că ești bolnav, murmură Mac. O să-ți ofer eu ceva plăcut.

– Ha! Bine. Vorbim. Pa.

Emma rânji, uitându-se la el cum se îndrepta spre mașină.

– Doamne, cât e de drăguț!

– Chiar este.

– Și uite-te la tine, Fată Fericită!

– Fată Logodită Fericită. Vrei să-mi vezi iar inelul?

– Oh! zise Emma îndatoritoare când Mac flutură din degete.

Ah!

– Te duci să iei micul dejun?

– Ți l-am spus planul.

– Așteaptă, zise Mac, aplecându-se, apucând o haină și închizând ușa după ea. N-am reușit decât să-mi beau cafeaua, deci... Începură să meargă în același ritm, când Mac se încruntă și zise:

– Aia e cana mea.

– O vrei înapoi acum?

– Știi de ce-s așa de fericită în dimineața asta mizerabilă; din același motiv pentru care nu am avut nici timp pentru micul dejun. Se numește „duș în doi“.

– Fata Fericită e și o Lăudăroasă Afurisită.

– Și e mândră de asta. Tu de ce ești așa veselă? Ai vreun bărbat în casă?

– Din păcate, nu. Dar am cinci întâlniri programate azi. Ceea ce e un început minunat de săptămână și vine în continuarea unui weekend grozav, cu nunta de ieri, cu tematica „ceai dansant“. A fost tare plăcut, nu-i așa?

– Cuplul nostru de sexagenari schimbând jurăminte și sărbătorind înconjurați de copiii ei, copiii lui și nepoți? Nu doar plăcut, dar și reconfortant. A fost a doua oară pentru amândoi, și totuși n-au dat înapoi, fiind gata să o ia de la capăt, să împartă totul și să se completeze. Am făcut niște poze excelente. În orice caz, cred că lucrurile or să meargă bine pentru tinereiiăștia nebuni.

– Apropo de tinerei nebuni, chiar trebuie să discutăm despre florile tale. Decembrie poate părea departe– zise ea tremurând –, dar vine repede, după cum bine știi.

– Nici măcar nu m-am gândit la stilul fotografiilor de logodnă. Nici nu m-am uitat la rochii, nici nu m-am gândit la culori.

– Eu arăt bine în culorile pietrelor prețioase, zise Emma, dând din gene.

– Arăți bine în pânză de sac. Și mai zici de mine că-s lăudăroasă.

Mac deschise ușa antreului și nu uită să se șteargă pe picioare, știind că doamna Grady se întorsese din vacanța de iarnă.

– Imediat ce găsesc rochia, discutăm restul detaliilor.

– Ești prima dintre noi care se căsătorește. Și își face nunta aici.

– Da. Va fi interesant să vedem cum reușim să ne ocupăm de nuntă și să și participăm la ea.

– Știi că te poți baza pe Parker în ceea ce privește logistica. Dacă există o persoană care să facă lucrurile să meargă ca pe roate, aceea este Parker.

Intrară în bucătărie, unde era un haos total.

În timp ce neutra doamnă Grady lucra în fața aragazului, cu mișcări sigure și o figură calmă, Parker și Laurel se certau de zor.

– Trebuie s-o facem, insistă Parker.

– Pe naiba!

– Laurel, astea sunt afacerile. Și în afaceri trebuie să servești clientul.

– Stai că-ți zic eu ce aș vrea să-i servesc clientului!

– Încetează! Parker, cu părul ei brun-intens strâns bine într-o coadă, era gata îmbrăcată în costumul ei bleumarin de „întâlnire-cu-clientul“. Ochii, de aceeași culoare, scăpărau de nerăbdare. Uite, deja am făcut o listă cu alegerile ei, cu numărul de invitați, culorile și florile pe care le vrea. Nu trebuie să vorbești cu ea. O să mediez eu discuțiile.

– Îți zic eu ce poți face cu lista ta!

– Mireasa...

– Mireasa este o nemernică. Mireasa este o idioată, o mică afurisită plângăcioasă, care acum un an mi-a spus foarte clar că nici nu are nevoie și nici nu vrea serviciile mele. Puțin îmi pasă de mireasă, și nici că se va atinge de tortul meu, acum că și-a dat seama de stupiditatea ei.

Îmbrăcată cu pantalonii de pijama de bumbac și un tricou cu care dormise, cu părul încă ciufulit de somn, Laurel se trânti pe un scaun, la masa din bucătărie.

– Trebuie să te calmezi, zise Parker aplecându-se să ia de pe jos un dosar: „Probabil aruncat acolo de Laurel“, se gândi Emma. Ai

tot ce-ți trebuie aici, insistă Parker, punând dosarul pe masă. Deja am asigurat-o pe mireasă că ne ocupăm de ea, așa că...

– Așa că fă tu un tort de nuntă pe patru etaje de azi până sâmbătă, și un tort pentru mire și o varietate de deserturi. Pentru două sute de oameni. Fă tu asta, fără a te fi pregătit înainte, când ai încă trei evenimente în cursul weekendului și o serată peste trei zile.

Laurel ridică dosarul cu o figură revoltată și îl aruncă pe jos.

– Te porți ca un copil.

– Bine. Sunt un copil.

– Fetelor, prietenele voastre au venit la joacă, strigă doamna Grady pe un tot extrem de amabil, zâmbind din priviri.

– Ah, o aud pe mama chemându-mă, zise Emma încercând să se strecoare afară din cameră.

– Nu pleci nicăieri! sări Laurel din scaunul ei. Ascultă aici! Nunta Folk-Harrigan. Sâmbătă seară. Îți mai amintești, cu siguranță, cum a strămbat din nas mireasa la simpla idee ca Icings și Vows să se ocupe de tort și de restul deserturilor. Cum *a rânjit* la mine și la sugestiile mele și a insistat ca verișoara ei, un cofetar din New York, care a studiat la Paris și a creat torturi pentru evenimente *importante*, să se ocupe de toate deserturile. Mai ții minte ce mi-a spus?

– Ah! se răsuci Emma, pentru că degetul lui Laurel era îndreptat către inima ei. Nu mai știu exact.

– Ei bine, eu da. A spus că era sigură– și a spus-o rânjind –, că era sigură că mă pot ocupa de *majoritatea* evenimentelor destul de bine, dar voia *ce e mai bun* pentru nunta ei. Mi-a spus asta în față.

– Lucru nepolitic, de bună seamă, zise Parker.

– N-am terminat, spuse Laurel printre dinți. Acum, în ceasul al doisprezecelea, se pare că geniala ei verișoară a fugit cu unul dintre clienții ei– ai verișoarei. Scandal mare, pentru că se zvonește că respectivul client a cunoscut-o pe verișoară atunci când a angajat-o să se

ocupe de tortul pentru petrecerea *lui* de logodnă. Acum sunt dispăruți în acțiune, și mireasa vrea să vin eu să salvez situația.

– Asta fiind ceea ce facem noi aici. Laurel...

– Nu te întreb pe tine. Dădu din mână către Parker, fixându-le pe Mac și Emma. Le întreb pe ele.

– Poftim? Ai spus ceva? zise Mac cu un zâmbet larg. Îmi pare rău, dar cred că am apă în urechi de la duș. Nu pot auzi nimic.

– Lașo! Ei bine?

– Păi...

– Micul dejun e gata! le făcu semn doamna Grady. Toată lumea să stea jos. Omlete din albușuri și pâine neagră prăjită. Stați jos, stați jos. Mâncați.

– Nu mănânc până când...

– Hai să ne-așezăm, zise Emma pe un ton calm, întrerupând următoarea izbucnire a lui Laurel. Lasă-mă să mă gândesc un pic. Hai să ne-așezăm cu toate...Vai, doamnă Grady, arată excelent. Luă două farfurii și se îndreptă spre masă. Să ne amintim că suntem o echipă, începem ea.

– Nu ești tu cea insultată și suprasolicitată.

– Ba, de fapt, sunt. Sau am fost. Whitney Folks este întruchiparea unei mirese de coșmar. E unul dintre visele mele cele mai rele, cred, dar asta e o poveste pentru altă dată.

– Și eu am problemele mele, se bagă Mac în discuție.

– Carevasăzică, ți-a revenit auzul, bombăni Laurel.

– Este nepoliticoasă, exigentă, răsfățată, dificilă și nesuferită, continuă Emma. În mod normal, când planificăm un eveniment, chiar și cu problemele de rigoare care pot apărea și ciudățeniile generale ale unor cupluri, îmi place să cred că îi ajutam să marcheze ziua cu care începe viața lor fericită în doi, până la adânci bătrâneți. În cazul ăsta, aș fi surprinsă dacă rezistă doi ani. A fost nepoliticoasă cu tine, și nu cred că a fost un rânjet, ci o strâmbătură. Nu-mi place de ea.

În mod clar mulțumită de susținere, Laurel se strâmbă și ea la Parker și începu să mănânce.

– Acestea fiind spuse, suntem o echipă. Și clienții, chiar și cei care rânjesc, trebuie serviți. Un motiv în plus pentru care e necesar să facem asta, zise Emma în timp ce Laurel se încruntă la ea. Dar există un motiv și mai bun. Pentru că așa îi vom demonstra nepoliticoasei rânjite ce poate face, chiar și sub presiune, un cofetar strălucit.

– Parker a încercat deja strategia asta.

– Păi, zise Emma, gustând o felie subțire din omleta sa, este adevărat.

– Aș putea să o desființez pe verișoara ei care fură bărbați, dacă e vorba de gătit.

– Fără nici un dubiu. Personal, eu zic că ar trebui să-și ceară scuze, măcar un pic.

– Îmi plac scuzele, se gândi Laurel. Și implorările.

– Cred că pot aranja câte puțin din fiecare. Parker își înalță cana de cafea. Am informat-o, de asemenea, că dacă dorește să ne ocupăm de ea așa din scurt, va trebui să plătească o taxă suplimentară. Am adăugat douăzeci și cinci la sută. A acceptat oferta ca pe o frânghie de salvare și a plâns de recunoștință.

O luminiță străluci în ochii albaștri ai lui Laurel.

– A plâns?

Parker dădu din cap și ridică din sprânceană către Laurel.

– Deci?

– Partea cu plânsul mă încălzește la inimă, dar va trebui oricum să accepte ce-i ofer și să-i placă.

– Absolut.

– Doar să mă anunțați ce decideți și când vă decideți, zise Emma. Mă ocup eu de flori și de decorarea meselor. Îi zâmbi înțelegătoare lui Parker. La ce oră te-a sunat de data asta?

– La trei și douăzeci dimineața.

Laurel se întinse și o bătu pe umăr pe Parker.

– Îmi pare rău.

– Asta e partea mea din afacere. Ne vom descurca noi. Ne descurcăm întotdeauna.

Se descurcau întotdeauna, se gândi Emma în timp ce împrăpăta aranjamentele din sufragerie. Și credea că se vor descurca mereu. Se uită la fotografia pe care o ținea într-o rama mică albă, reprezentând trei tinere jucându-se de-a Ziua Nunții într-o grădină de vară. Ea fusese mireasa, ținuse buchetul de bălării și flori sălbatice și purtase voalul de mătase, în acea zi. Și fusese la fel de fermecată ca prietenele ei, când fluturele albastru se așezase pe pădădia din buchetul ei.

Desigur, și Mac fusese acolo. În spatele camerei, surprinzând momentul. Emma a crezut că e vorba de un adevărat miracol, care a transformat jocul preferat al fanteziilor din copilărie într-o afacere de succes.

Trecuse vremea pădădiilor, se gândi în timp ce înfoia pernele. Dar de câte ori nu văzuse aceeași expresie încântată și uimită pe fața unei mirese când îi oferea buchetul pe care-l crease? Doar pentru ea.

Spera că întâlnirea care urma se va finaliza cu o nuntă în primăvara viitoare și cu aceeași uimire pe chipul miresei.

Își aranjă dosarele, albumele și cărțile și apoi se asigură, în fața oglinzii, că machiajul, coafura, pantalonii și haina cu care se îmbrăcase erau în regulă.

Prezentarea, se gândi, era o prioritate pentru Vows.

Se îndepărtă de oglindă pentru a răspunde la telefon pe un ton vesel:

– Centerpiece, Vows. Alo, bună, Roseanne. Sigur că mi-amintesc de tine. Nuntă în octombrie, nu? Nu, nu-i prea devreme pentru a hotărî lucrurile astea.

În timp ce vorbea, Emma scoase o agendă din biroul ei și o deschise.

– Dacă poți, putem stabili o întâlnire pentru săptămâna viitoare. Poți aduce o poză cu rochia? Perfect. Și, dacă ai stabilit și rochiile domnișoarelor de onoare și culorile lor...? Da, da. O să te ajut eu cu toate astea. Ce zici de luna viitoare, la două?

Își notă întâlnirea și privi peste umăr către mașina care parca.

Un client la telefon, altul abia sosit la ușă.

Doamne, cât *iubea* primăvara!

Emma îl conduse pe ultimul client al zilei prin zona de prezentare, unde, pe mese și pe rafturi, erau expuse aranjamentele de mătase, buchetele și diversele mostre.

– Am creat asta când mi-ai trimis pe e-mail poza cu rochia ta și mi-ai spus care ar fi, în principiu, culorile și florile tale preferate. Știu că discutaserăm despre un buchet mare, în cascadă, zise Emma, luând buchetul de crini și trandafiri, legat cu o panglică de mătase albă și perle de pe raft, dar am vrut să vezi asta înainte să iei decizia finală.

– Este superb. Plus că sunt florile mele preferate. Dar nu pare, nu știu cum să zic, destul de mare.

– Un buchet ușor modern alături de liniile rochiei tale, cu partea de jos dreaptă și broderia minunată din partea de sus, ar putea fi o combinație uimitoare. Vreau ca lucrurile să fie exact așa cum le dorești tu, Miranda. Mostra aceasta se apropie mai mult de ce ai tu în minte, zise Emma, luând un buchet cascadă de pe raft.

– Uau, parcă e o grădină!

– Da, ai dreptate. Hai să-ți arăt câteva poze, spuse, deschizând dosarul de pe masă și scoțând două.

– E rochia mea! Cu cele două buchete.

– Asociata mea, Mac, este o vrăjitoare a Photoshopului. Așa, îți poți face o idee despre cum arată fiecare buchet alături de rochie. Nu

există alegere greșită. Este ziua ta și fiecare detaliu trebuie să fie exact așa cum îl vrei.

– Dar știi că ai dreptate? zise Miranda, uitându-se la cele două poze. Cel mare, într-un fel, copleșește rochia. Dar celălalt parcă ar fi fost făcut pentru ea. Este elegant, dar și romantic. E romantic, nu-i așa?

– Eu așa cred. Crinii, cu nuanța lor de roz, alături de trandafirii roșii și notele de verde. Panglica albă lungă și strălucirea perlelor. M-am gândit că, dacă îți place, putem folosi trandafirii și pentru buchetele domnișoarelor de onoare, dar cu o panglică roz.

– Cred că... zise Miranda, luând buchetul și privind-se în oglinda veche înaltă din colțul camerei, zâmbetul înflorindu-i pe chip asemenea florilor, cred că arată ca și cum ar fi făcut de niște zâne. Și îmi place la nebunie!

Emma își notă ceva în agendă.

– Mă bucur. O să pornim de la asta și vom continua cu restul buchetelor. O să pun niște vase transparente pe masa mirilor, iar buchetele vor rămâne proaspete și vor servi și drept decor pe durata recepției. Mai departe, pentru buchetul pe care îl vei arunca, mă gândeam la trandafiri albi simpli, în genul acestuia, dar mai mic. Legat cu panglici albe și roz, zise Emma luând o altă mostră.

– Ar fi perfect. Totul este cu mult mai ușor decât mă așteptam.

Mulțumită, Emma mai notă ceva.

– Florile sunt importante, dar trebuie să te și simți bine alegându-le. Nu uita, nu există alegeri greșite. Din tot ceea ce mi-ai spus, cred că va fi vorba de o nuntă cu tema romantism modern.

– Da, asta este exact ceea ce îmi doresc.

– Nepoata ta, care va deschide ceremonia, are cinci ani, nu-i așa?

– Abia împliniți luna trecută. Este tare încântată că va împrăștia petale de trandafir pe culoarul ce merge spre altar.

– Sunt sigură. Am putea folosi coșulețul acesta stilizat, acoperit cu satin alb, decorat cu boboci de trandafir și cu panglici roz și albe, ca buchetele. Petale roz și albe de trandafiri. Am putea face o coroniță pentru ea, tot din boboci de trandafir roz și albi. În funcție de rochia pe care o va purta și de ceea ce îți place și ție, putem să facem ceva mai simplu, sau cu niște panglici mai lungi, care să-i cadă pe spate.

– Cu panglici clar. Doar e fetiță. O să fie încântată, zise Miranda, luând mostra de coroniță pe care i-o oferi Emma. Vai, Emma. Arată ca o coroană în miniatură! De prințesă.

– Exact, râse Emma, văzând-o pe Miranda că și-o așază pe cap. O fetiță de cinci ani o să fie în al nouălea cer. Și o să fii mătușa ei preferată pentru totdeauna.

– O să fie atât de drăguță. Da, da, sunt de acord cu toate. Coșuleț, coroniță, panglici, trandafiri, culori.

– Perfect. Simplifici mult lucrurile pentru mine. Am ajuns la mame și la bunici. Am putea face corsaje, de pus la mână sau în piept, folosind trandafirii sau crinii, sau ambele. Dar...

– De câte ori spui „dar“ iese ceva fantastic, zise Miranda, așezând coronița jos. Deci, „dar“...?

– M-am gândit că am putea moderniza modelul clasic cu suport conic.

– N-am nici cea mai mică idee despre ce vorbești.

– E vorba despre un buchet mic, ca și acesta, care are un mic suport în formă de con pentru a păstra florile proaspete. În timpul recepției, suporturile se pun pe mese, lângă locurile lor, arătând practic ca niște ornamente. Am folosi crinii și trandafirii, în miniatură, dar am putea inversa culorile. Trandafir roz, crini albi și notele acelea de verde-pal. Mici, dar nu foarte delicate. Eu aș merge pe genul acesta simplu de suport din argint, fără ornamente. Putem să gravăm pe ele data nunții, numele voastre, numele lor.

– Practic, ar fi propriile lor buchete. Ca o miniatură a buchetului meu. Vai, mama mea va...

Ochii Mirandei se umplură de lacrimi și Emma se întinse să ia cutia cu șervețele pe care o ținea pe aproape.

– Mulțumesc. Le vreau. Trebuie să mă gândesc la monogramă. Aș vrea să discut și cu Brian despre asta.

– Avem destul timp.

– Dar le vreau. Tocmai pentru că așa se vor simți ca și cum ar fi buchetele lor. O să mă așez aici puțin.

– O să fie foarte frumos, spuse Emma, însoțind-o până la canapea și punându-i cutia cu șervețele la îndemână.

– Știu. Îmi pot imagina totul. Și nici măcar nu ne-am apucat de aranjamente și de decorațiunile de pe mese și, uau, de toate celelalte. Dar îmi pot imagina totul. Trebuie să-ți spun ceva.

– Sigur.

– Sora mea– domnișoara mea de onoare– a insistat foarte tare să rezervăm Felfoot. A fost locul cel mai căutat din Greenwich, presupun că știi, și este superb.

– Este minunat și întotdeauna fac o treabă excelentă.

– Dar Brian și cu mine ne-am îndrăgostit de locul ăsta. Felul în care arată, atmosfera pe care o inspiră și felul în care voi patru lucrați împreună. Ni s-a părut potrivit pentru noi. De câte ori vin aici sau mă întâlnesc cu una dintre voi, știu că am făcut alegerea potrivită. Vom avea o nuntă incredibilă. Scuze, zise, ștergându-și ochii din nou.

– Nu-i nici o problemă, răspuse Emma, luând un șervețel pentru ea. Sunt flatată și nimic nu mă face mai fericită decât să stau aici alături de o mireasă care plânge de bucurie. Ce zici de un pahar de șampanie, să ne mai liniștim înainte să ne apucăm de cocarde?

– Pe bune? Emmaline, dacă nu aș fi fost îndrăgostită iremediabil de Brian, te-aș cere *pe tine* în căsătorie.

– Mă întorc imediat, zise Emma, ridicându-se și râzând.

Ceva mai târziu, după ce își conduse mireasa încântată, cuprinsă de o oboseală plăcută, se așează în birou cu o cană de cafea alături. Miranda avea dreptate, se gândi, punând detaliile cap la cap. Urma să aibă o nuntă incredibilă. O abundență de flori, un aspect contemporan cu note romantice. Lumânări, sclipiri și străluciri de panglici și voal. Nuanțe de roz și alb cu tonuri îndrăznețe de albastru și verde, pentru a contrasta și a atrage atenția. Iar ca accente, argint lucios și sticlă transparentă. Linii lungi și lumini fanteziste de basm.

Redactând alineatele contractului, se felițește pentru o zi productivă. Știind că va petrece o mare parte a dimineții următoare cu aranjamentele evenimentului lor din mijlocul săptămânii, își zise că era cazul să meargă la culcare mai devreme.

Avea de gând să reziste tentației de a merge să vadă ce a pregătit doamna Grady pentru cină și să-și prepare, în schimb, o salată sau poate niște paste. Să se relaxeze uitându-se la un film sau peste un teanc de reviste și să o sune pe mama ei. Putea să termine tot, să aibă o seară plăcută și să fie în pat până la ora unsprezece.

Corecta contractul, când fu întreruptă de telefonul care sună scurt de două ori, semn că era vorba de linia personală. Se uită la ecran și zâmbi.

– Bună, Sam.

– Bună, frumoaso. Ce faci acasă, când ar trebui să fii în oraș, cu mine?

– Lucrez.

– E trecut de șase. E timpul să închei socotelile, dragă. Adam și Vicki dau o petrecere. Putem să mâncăm ceva înainte. Trec să te iau cam într-o oră.

– Stai, așteaptă. I-am spus lui Vicki că nu am chef de așa ceva astă-seară. Am avut o zi plină și mai am nevoie cam de încă o oră înainte să...

– Trebuie să mănânci, nu-i așa? Și dacă ai muncit toată ziua meriți să te distrezi. Hai să te distrezi cu mine.

– Ești drăguț, dar...

– Nu mă face să merg la petrecere singur. Dăm o fugă, bem ceva, râdem un pic și plecăm la cât vrei tu. Nu-mi frânge inima, Emma.

– Nu ajung la cină, dar am putea să ne întâlnim acolo pe la opt, zise, dându-și ochii peste cap și simțind cum se alege praful de seara ei liniștită.

– Te pot lua eu la opt.

„Și apoi vei vrea să intri, când mă aduci acasă“, se gândi ea. „Ceea ce nu se va întâmpla.“

– Ne vedem acolo. În felul ăsta, dacă eu vreau să plec și tu te simți bine, mai poți rămâne.

– Accept, dacă asta e tot ce pot obține. Ne vedem acolo.

2 „Legămintele“, în lb. engl. în original (n.red.)

Dacă ți-a plăcut, intră pe elefant.ro
descarcă volumul și citește mai departe!

capitolul 2

Îi plăceau petrecerile, își reaminti Emma. Îi plăceau oamenii și conversația. Îi plăcea să-ți aleagă ținuta potrivită, să se machieze și să-și aranjeze părul.

Doar era fată.

Îi plăcea de Adam și de Vicki, cărora le făcuse cunoștință cu patru ani în urmă, când devenise clar că ea și Adam se potriveau mai mult ca prieteni decât ca iubii.

Vows se ocupase de nunta lor.

Îi plăcea de Sam, se gândi suspinând în timp ce parcă în fața casei moderne cu două etaje și își verifică machiajul în oglinda retrovizoare.

Îi plăcea să iasă cu Sam – la cină, la petreceri, la concerte. Problema era indicele de atracție. Când îl cunoscuse, atinsese un șapte întreg, cu potențial de creștere. Pe lângă asta, îl găsea deștept și amuzant, și mai arăta și bine, pe deasupra. Dar, după sărutul de la prima întâlnire, scăzuse la un minuscul doi pe scara atracției.

Nu era vina lui, recunoscuse ea, dându-se jos din mașină. Dar nu mergea. Ea încercase. Încă niște săruturi – săruturile erau partea ei preferată. Dar nu trecuseră niciodată de doi, deși fusese prea generoasă.

Nu era ușor să-i spună unui bărbat ca nu avea nici cea mai mică intenție să se culce cu el. Erau la mijloc sentimente și orgolii. Dar o făcuse. Problema, în opinia ei, era că el nu părea s-o creadă.

Poate găsea să îi prezinte pe cineva la petrecere.

Imediat ce pătrunse înăuntru, în mijlocul muzicii, al vocilor și al luminilor, se simți mai bine. Chiar îi plăceau petrecerile.

Scană rapid încăperea și văzu o grămadă de cunoscători.

Se pupă și se îmbrățișă cu lumea în timp ce înainta, căutându-și gazdele. Îi făcu cu mâna unei verișoare prin alianță îndepărtată, când o văzu în mulțime. „Addison“, se gândi și îi făcu semn că se va întoarce să o salute. „Singură, amatoare de distracție, superbă. Da, îi putea vedea pe Addison și pe Sam simțindu-se bine împreună.“

Trebuia neapărat să le facă cunoștință.

O găsi pe Vicki în zona bucătăriei, din superba cameră de zi, vorbind cu prietenele sale în timp ce reumplea platourile cu mâncare.

– Emma! Nu credeam că ajungi.

– Practic, dau o raită doar. Arăți minunat.

– Și tu la fel. O, îți mulțumesc! zise, luând buchetul de lalele vărgate oferit de Emma. Sunt superbe.

– Sunt într-o stare de spirit ce s-ar putea numi „La naiba, a venit primăvara“. Iar florile astea mi-au dat de înțeles că am dreptate. Te pot ajuta cu ceva?

– În nici un caz. Stai să-ți aduc un pahar de vin.

– Jumătate de pahar. Sunt cu mașina și nu pot sta prea mult.

– Jumătate de pahar pentru șofer, zise Vicki, punând florile pe masă pentru a-și elibera mâinile. Ai venit singură?

– De fapt, mă cam întâlnesc cu Sam.

– Aaa, zise Vicki, accentuând.

– Nu, nu e cazul.

– Aaa.

– Fii atentă. Stai, lasă-mă pe mine să mă ocup, îi spuse, când Vicki scoase o vază pentru flori. Ce părere ai despre Addison și Sam? continuă Emma cu voce joasă, în timp ce aranja florile.

– Sunt împreună? Nu știam...

– Nu. Doar speculam. Cred că s-ar plăcea.

– Sigur. Presupun. Arătați atât de bine împreună. Tu și Sam.

Emma scoase un sunet indecis.

– Unde-i Adam? Nu l-am văzut prin mulțime.

– Probabil afară, pe terasă, la o bere cu Jack.

– Jack e aici? zise Emma pe un ton firesc, prefăcându-se ocupată. Trebuie să-l salut.

– Ultima dată când am trecut pe acolo, discutau despre baseball. Știi cum sunt ei.

Știa foarte bine. Îl cunoștea pe Jack Cooke de mai bine de zece ani, de când el și fratele lui Parker, Delaney, fuseseră colegi de cameră la Yale. Și Jack obișnuia să petreacă o grămadă de timp pe domeniul Brown. Într-un final, se mutase în Greenwich și își înființase propria firmă, mică și exclusivistă, de arhitectură.

Le fusese de un real ajutor atunci când Parker și Delaney își pierduseră părinții, într-un accident cu avionul lor particular. Și atunci când își porniseră afacerea, îi ajutase foarte mult, proiectând compartimentările casei de lângă piscină și a celei de oaspeți, pentru a servi mai bine nevoilor companiei.

Făcea parte din familie, practic.

Da, trebuia să-l salute neapărat înainte să plece.

Se întoarse cu paharul de vin în mână exact când intră Sam în cameră. „Arată atât de bine“, se gândi. Înalt și bine făcut, cu părul aranjat perfect, ca întotdeauna, cu hainele croite impecabil, dar...

– Aici erai. Bună, Vic.

Îi dădu lui Vicki o sticlă de cabernet – exact ce trebuia –, o sărută pe obraz și îi zâmbi cu căldură Emmei.

– Exact persoana pe care o căutam, zise, sărutând-o entuziast pe Emma, al cărei barometru nu trecu nivelul de plăcut.

Aceasta reuși să se dea puțin în spate și să-i pună mâna liberă pe piept, în caz că i-ar fi venit ideea s-o sărute din nou. Se uită în sus spre el și îi zâmbi.

– Bună, Sam.

Jack își făcu apariția de pe terasă, cu părul blond-închis ciufulit de briza serii și cu jacheta de piele descheiată

peste jeansii spălăciți. Ridică din sprâncene, privind-o pe Emma.

– Bună, Em. N-am vrut să te-nterup.

– Jack, răspunse ea, împingându-l încă un pic pe Sam. Îl știi pe Sam, nu-i așa?

– Sigur. Ce mai faci?

– Bine, zise Sam, întorcându-se și punându-și o mână pe după umerii Emmei. Tu?

– Nu mă pot plânge. Luă un cartof prăjit și îl înmuie în sos. Cum merg lucrurile la firmă? o întrebă pe Emma.

– Suntem ocupați. Primăvara este anotimpul nunțiilor.

– Primăvara este anotimpul baseballului. Am văzut-o pe mama ta zilele trecute. Rămâne în continuare cea mai frumoasă femeie care a existat vreodată.

– E adevărat, zise Emma, al cărei zâmbet se încălzi deodată ca lumina soarelui.

– Totuși refuză să-l părăsească pe tatăl tău pentru mine, dar eu tot mai sper. Bine atunci, ne vedem mai târziu.

După ce plecă Jack, Sam se întoarse spre ea. Cunoscând bine mișcarea, Emma se întoarse și ea, evitând astfel să rămână prinsă între el și masă.

– Uitasem ce de prieteni comuni am cu Adam și Vicki. Cunosc aproape pe toată lumea de-aici. Trebuie să salut niște cunoștințe. Ah, uite o persoană pe care vreau neapărat să o cunoști.

Fericită, îl luă pe Sam de mână.

– N-o cunoști pe verișoara mea, Addison, nu-i așa?

– Nu cred.

– N-am mai văzut-o de luni de zile. Hai s-o găsim și să ți-o prezint.

Îl conduse către centrul petrecerii.

Jack luase un pumn de alune și stătea de vorbă cu niște prieteni, uitându-se la Emma cum îl conducea prin mulțime pe Tânărul Director Ieșit la Joacă. Arăta... extraordinar, se gândi.

Nu era vorba doar de corpul sexy, cu forme frumoase și piele mată, sau de părul des și ondulat și de buzele pline. Dar toate acestea ar fi fost de ajuns. Era vorba despre căldura și lumina pe care părea să le emane. Erau elemente care făceau din ea un întreg nemaipomenit.

Și, își aminti el, era sora onorifică a amicei lui celei mai bune.

Oicum, nu prea o vedea înconjurată de oameni, în afara cercului ei obișnuit de prieteni și a familiei. Sau, ca acum, cu un bărbat alături.

Când o femeie arăta ca Emmaline Grant, trebuia să existe întotdeauna și un bărbat.

Totuși, nu deranja pe nimeni uitându-se la ea. Era un bărbat care aprecia liniile și curbele – atât la clădiri, cât și la femei. După estimările lui, Emma avea o arhitectură perfectă. Așa că ronțăia alune, se făcea că ascultă conversația din jur și o privea alunecând și unduindu-se prin cameră.

Era atât de natural, observă el, felul în care se oprea, schimba politețuri, asculta, râdea și zâmbea. Făcuse însă un fel de studiu asupra ei pe parcursul anilor. Se mișca cu un scop.

Cu interesul stârmit, Jack se îndepărtă ușor de grup, alăturându-se altuia, astfel încât să nu o piardă din vedere.

Tipul ăla, Sam, nu se sfia s-o mângâie pe spate și să-și pună mâna în jurul umerilor ei. Iar ea îi zâmbea mai tot timpul și râdea, privindu-l pe sub genele dese. Dar limbajul ei corporal – făcuse un studiu asupra corpului ei – nu semnala deschidere.

O auzi strigând „Addison!“ și urmă râsul ei vulcanic, în timp ce îmbrățișa o blondă care arăta tare bine.

Sporovăiau, privindu-se una pe alta cu mare atenție, de la o mică distanță, așa cum fac femeile, pentru ca mai apoi, fără-ndoială, să-și spună una alteia cât de bine arată.

„Arăți minunat. Ai mai slăbit? Îmi place la nebunie cum îți stă părul.“ Din observațiile lui, acest ritual specific femeilor prezenta anumite variații, dar tema rămânea aceeași.

Apoi, Emma se mișcă în așa fel, încât tipul și blonda ajunseră față în față.

Atunci se prinse, după felul în care ea se dădu mai în spate câțiva pași și făcu semn cu mâna cuiva, în timp ce-l bătea pe umăr pe tip. Voia să scape de el și credea că blonda îi va distra atenția.

În timp ce Emma se strecura în bucătărie, Jack își înălță berea într-un toast.

Bine jucat, Emmaline, se gândi el. Bine jucat.

Plecă acasă devreme. Avea o întâlnire în dimineața următoare la ora opt și o zi plină de vizite pe șantier și inspecții. În aceeași zi, sau în următoarea, trebuia să-și facă timp să schițeze niște idei pentru anexa pe care Mac o dorea la studioul ei, acum că ea și Carter erau logodiți și locuiau împreună.

Avea o idee despre cum urma să arate, pentru a fi în armonie cu liniile și cu forma clădirii. Dar voia să o pună pe hârtie și să mai lucreze puțin la ea înainte să-i arate lui Mac ceva.

Nu prea se obișnuise cu ideea căsătoriei lui Mac cu Carter. În orice caz, nu avea de ce să nu-ți placă Carter. Abia ce-l observase în perioada în care el, Del și Carter studiaseră împreună la Yale. Dar nu avea de ce să nu-ți placă de el.

Plus că o făcea fericită pe Mac. Și asta era foarte important.

Cu radioul dat la maximum, analiza în gând diverse idei prin care să adauge spații, astfel încât Carter să aibă un birou acasă, pentru a face... ceea ce fac profesorii de engleză în birourile lor de-acasă.

În timp ce conducea, ploaia care căzuse și se oprise pe punctul zilei reveni sub forma unei ninsoari ușoare. Luna pătule în New England, se gândi el.

Puurile luminară mașina oprită la marginea drumului și pe femeia care stătea cu mâinile în șolduri în fața capotei ridicate.

Trase pe dreapta și se dădu jos din mașină, băgându-și mâinile în buzunar.

– Nu ne-am mai văzut demult, zise apropiindu-se de Emma.

– Fir-ar să fie. Pur și simplu a murit. S-a oprit, zise ea, gesticulând frustrată, în timp ce el se dădu mai în spate și nu-l lovească cu lanterna pe care o ținea în mână. Și ninge. Observi?

– Ai dreptate. Ai verificat indicatorul de benzină?

– N-am rămas fără benzină. Nu-s o idioată. E bateria, sau carburatorul. Sau unul dintre furtunurile alea. Sau curelele.

– Asta, în mod sigur, limitează posibilele cauze.

– La naiba, Jack, sunt florăreasă, nu mecanic, pufni ea.

– Bună glumă, zise el, râzând. Ai sunat la service?

– Asta voiam să fac, dar am zis să arunc totuși o privire înăuntru mai întâi, în caz că ar fi fost vorba despre ceva simplu și evident. De ce nu fac lucrurile din interior simple și clare pentru noi, cei care conducem mașinile?

– De ce au florile nume ciudate în latină, pe care nimeni nu le poate pronunța? zise Jack, întinzând o mână să ia lanterna. Doamne, Emma, ești înghețată.

– Dacă aș fi știut că ajung în mijlocul drumului, noaptea, într-o furtună de zăpadă, aș fi purtat ceva mai gros.

– Abia dacă ninge, zise el, dându-ș jos haina și întinzându-i-o.

– Mulțumesc.

Se înfășură bine în ea, în timp ce el se aplecă sub capotă.

– Când a fost ultima oară la revizie?

– Nu știi. La un moment dat.

– „La un moment dat“ sună ca „niciodată“, zise el, iar ochii lui gri-fumuriu o priviseră cu oarecare rezervă. Cablurile de la baterie sunt corodate.

– Ce înseamnă asta? zise ea, apropiindu-se și băgându-și capul sub capotă, alături de el. Poți s-o repara?

– Pot...

Își întoarseră capetele, privind-se unul pe celălalt. Și, pentru câteva clipe, pur și simplu nu mai putu spune nimic, la vederea ochilor ei de mătase cafenie.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă, răsuflarea ei caldă învăluindu-i buzele.

– Ce? Ce naiba făcea? Se trase mai în spate, în afara zonei periculoase. Ce... ce pot să fac e provizoriu, doar ca să poți ajunge acasă.

– A! E în regulă. Bine. Asta e bine.

– Dar va trebui să mergi la un service.

– Sigur că da. E primul lucru pe care-l voi face. Promit.

Vocea ei tremură un pic, amintindu-i că era frig afară.

– Poți să intri în mașină, până rezolv eu aici. Nu o porni și nu atinge nimic acolo, până când nu-ți zic eu.

Își trase mașina mai aproape, până ajunse bot în bot cu a ei. Își luă cablurile de încărcare, când o văzu ieșind iar din mașină.

– Vreau să văd ce faci, explică ea. În caz că mi se mai întâmplă.

– Bine. Ai cablurile de încărcare și bateria. Ai plus și minus. Nu e bine să le încurci, pentru că, dacă faci asta...

Cuplă unul dintre cabluri la baterie, după care scoase un sunet înăbușit și începu să tremure. În loc să țipe, ea începu să râdă și îl lovi ușor.

– Zăpăcitule! Am frați. Știi genul ăsta de jocuri.

– Frații aceia ar fi trebuit să-ți arate și cum să pornești o mașină.

– Cred că mi-au arătat, dar nu am fost atentă. Am și eu niște cabluri în portbagaj, pe lângă alte chestii de urgență. Dar nu a trebuit să le folosesc niciodată. Al tău e mai strălucitor decât al meu, zise ea încruntându-se la motor.

– Cred că și fundul iadului e mai strălucitor decât motorul tău.

– Acum, că l-am văzut, nu te pot contrazice, zise ea, pufnind.

– Intră în mașină și pornește-o.

– Ce să pornesc? Glumeam, zise ea.

– Ha. Dacă și când pornește, să n-o oprești.

– Am înțeles.

Se rugă ca totul să meargă bine și răsuci cheia. Motorul tuși, bufni – făcându-l să se dea înapoi – și reveni la viață.

– A mers! strigă ea, scoțând capul pe fereastră.

Jack avu un gând fugar, cum că zâmbetul acela al ei ar fi putut porni și o sută de baterii moarte.

– Las-o puțin să își revină, și apoi vin în urma ta până acasă.

– Nu-i nevoie. Nu e în drumul tău.

– O să te urmez, ca să fiu sigur că nu moare iar pe drum.

– Mersi, Jack. Cine știe cât aș fi stat aici dacă nu apărării tu. Tocmai îmi ziceam că n-ar fi trebuit să merg la petrecerea aia blestemată, când tot ce voiam să fac era să stau acasă, să văd un film și să mă culc devreme.

– Păi, și de ce-ai mers?

– Pentru că sunt slabă, zise, ridicând din umeri. Sam nu voia să meargă singur și, cum mie îmi plac petrecerile, m-am gândit că nu poate fi atât de rău dacă mă întâlnesc cu el acolo și petrecem o oră împreună.

– Înțeleg. Cum a rămas cu el și cu blondă?

– Poftim?

– Blondă cu ajutorul căreia te-ai descotorosit de el.

– Nu m-am descotorosit, zise ea, rotindu-și privirea. Bine, am făcut-o, dar numai pentru că am crezut că se vor plăcea. Și am avut dreptate. Cred că a meritat să ies în seara asta pentru o faptă atât de bună. Doar că am rămas cu mașina stricată pe marginea drumului. Nu mi se pare corect. Și e și ușor jenant, după cum, poate, ai observat.

– Din contră, sunt impresionat. Asta și salsa au fost atracțiile serii pentru mine. O să scot cablurile acum. Să vedem dacă merge fără. Dacă nu-s probleme, așteaptă să ajung și eu în mașina mea, înainte să pleci.

– În regulă. Jack? Rămân datoare.

– Să știi că da, zise el, zâmbind, înainte să plece.

Cum mașina mergea fără probleme, îi închise capota și apoi făcu la fel cu a lui. După ce aruncă în portbagaj cablurile, se sui la volan și îi făcu semn din faruri să pornească.

O urmă prin perdeaua de zăpadă, încercând să nu se gândească la momentul acela de sub capotă, când răsuflarea ei caldă îi alunecase pe buze.

Emma claxonă vesel odată ajunsă pe drumul privat ce ducea la domeniul Brown. Încetini și opri, în timp ce el îi urmărea farurile strălucind în întuneric și apoi dispărând după colț, pe aleea ce ducea la casa de oaspeți.

Mai stătu puțin în loc, pe întuneric, înainte de a întoarce mașina și a o porni spre casă.

În oglinda retrovizoare, Emma îl văzu pe Jack oprind la capătul aleii. Șovăi, gândindu-se dacă ar fi trebuit să-l invite înăuntru, să bea o cană de cafea înainte de a porni înapoi spre casă.

Probabil că da – măcar atât putea să facă –, dar acum era prea târziu. Și, cu siguranță, era mai bine așa.

N-ar fi fost înțelept să petreacă timpul singură, noaptea, cu un prieten de familie care obținuse un zece răsunător pe scara atracției. Mai ales când încă mai simțea fluturi

În stomac după momentul ridicol de sub capota mașinii, când aproape se făcuse de râs apropiindu-se prea mult de el.

N-ar funcționa niciodată.

Ar fi vrut să meargă să discute despre toată încurcătura asta stupidă cu Parker, cu Laurel sau Mac – sau, mai bine, chiar cu toate trei. Dar nici asta nu putea face. Unele lucruri nu se pot împărtăși nici măcar celor mai bune prietene din lume. Știind, mai ales, că Jack și Mac fuseseră cândva apropiați.

El suspecta pe Jack că era apropiat de o grămadă de femei.

Nu că ar fi avut ceva împotriva, se gândi ea în timp ce parca. Îi făcea plăcere compania bărbaților. Îi plăcea sexul. Câteodată, un lucru ducea la altul.

Și atunci, cum să-ți găsești dragostea vieții tale dacă nu o cauți?

Opri mașina, își mușcă buza și o porni din nou. Motorul scoase niște sunete nemulțumite, părând indecis, apoi porni.

Ar trebui să fie un semn bun, se decise, după care o opri din nou. Dar o va duce la reparat cât de curând. Va trebui s-o întrebe pe Parker despre mecanici, pentru că Parker știa orice.

Odată ajunsă în casă, își luă o sticlă de apă și urcă la etaj. Mulțumită lui Sam și bateriei aceleia stupide, ajunse în pat la miezul nopții, în loc de unsprezece, cum planificase. Deci nu avea nici o scuză să rateze antrenamentul pe care stabilise să-l facă de dimineață.

„Nici o scuză“, își spuse.

Puse apa pe noptieră, lângă o vază mică de frezii, și începu să se dezbrace, când își dădu seama că încă purta haina lui Jack.

– Of, fir-ar să fie.

Mirosea atât de bine, se gândi. A piele și a Jack. Și mirosul acela nu avea s-o lase să doarmă liniștită. Luă haina

și o așeză pe spătarul unui scaun. Trebuia să i-o dea înapoi, dar se va ocupa de asta mai târziu.

Ar fi putut să i-o ducă una dintre fete, dacă ar fi mers în oraș cu treabă. Nu era o lașă dacă pasa sarcina. Era doar eficientă.

Nu era vorba de lașitate, sub nici o formă. Se întâlnea cu Jack tot timpul. *Tot timpul*. Doar că nu vedea de ce ar face un drum special pentru asta, dacă tot mergea altcineva acolo. Cu siguranță că mai avea și alte haine. Nu avea nevoie neapărat de aceea. Dacă ar fi fost așa de importantă, ar fi luat-o înapoi.

Era doar vina lui.

Dar stabili că se va ocupa de asta mai târziu.

Se îmbracă într-o tricou și intră în baie să-și înceapă ritualul de seară. Demachiere, tonifiere, hidratare, spălat pe dinți și pieptănat. Tot ritualul și baia ei frumoasă o relaxau, de obicei. Îi plăceau culorile vesele, minunata ei cadă și raftul plin de sticlute de un verde-palid, pe care le umplea întotdeauna cu tot felul de flori.

Acum ținea în ele niște narcise miniaturale, pentru a celebra primăvara. Dar fețele lor parcă rânjeau acum la ea. Stinse lumina, enervată.

Își continuă ritualul, îndepărtând micul munte de perne decorative de pe pat și cuvertura brodată și aranjându-și restul pernelor. Se strecură sub plapumă, cuibărindu-se mai bine, pentru a simți cearșafurile moi și catifelate pe piele, învăluită de parfumul de vis al freziilor și...

„Fir-ar să fie!“ Încă simțea parfumul hainei lui.

Se întoarse pe spate oftând.

Și ce dacă? Și ce dacă avea fantezii cu cel mai bun prieten al fratelui celei mai bune prietene? Nu era o crimă. Fanteziile erau ceva absolut normal și rezonabil. De fapt, fanteziile erau un lucru bun. Un lucru sănătos. Îi plăcea să aibă fantezii fierbinți.

De ce n-ar putea o femeie normală să aibă fantezii când vine vorba despre un bărbat sexy, minunat, cu un corp superb și cu niște ochi întunecați ca fumul?

Ai fi nebună să nu le aibă.

Să acționeze cum îi dictau acestea, asta ar fi fost o nebunie. Dar avea tot dreptul să gândească în felul acesta.

Se întrebă ce-ar fi crezut despre ea dacă s-ar fi apropiat mai mult de el sub capota mașinii și l-ar fi sărutat.

Bărbat fiind, i-ar fi răspuns, își închipui. Și ar fi petrecut câteva minute interesante, sărutându-se pe marginea drumului, sub ninsoarea ce cădea ușor. Corpurile înflăcărare, minile bătând cu putere, zăpada acoperindu-i și...

Nu, nu, exagera. De ce făcea mereu același lucru, de ce trecea de la dorință la dragoste? Asta era problema ei, care, cu siguranță, își avea sursa în minunat de romantica poveste de dragoste a părinților ei. Cum să nu-și dorească ceea ce avuseseră ei?

Să depășim momentul, își ordonă. Nu avea cum să trăiască fericită până la adânci bătrâneți alături de Jack. Să ne rezumăm la dorință.

Deci, s-ar fi sărutat pasional pe marginea drumului. Dar, după acel sărut impulsiv și, fără nici o îndoială, plin de scânteii, s-ar fi simțit ciudat și stânjenit.

Apoi, ar fi trebuit să-și ceară scuze unul altuia sau să încerce să glumească pe seama celor întâmplate. Și atmosfera ar fi fost ciudată și încordată.

Oricum, era, cu siguranță, prea târziu pentru a mai face ceva în legătură cu dorința. Erau prieteni, adică aproape rude. Nu se flirtează cu prietenii și cu rudele. Îi era mai bine așa, cu mult mai bine, păstrându-și gândurile pentru ea și continuând să caute ceea ce era important. Dragostea.

Acea dragoste care durează toată viața.

capitolul 3

Plină de resentimente și de nemulțumire, Emma își târșăia picioarele către sala de sport aflată în casa mare. Designul acesteia reflecta perfect stilul eficient și gustul incontestabil al lui Parker, ambele detestate profund de Emma, la momentul respectiv.

Știrile CNN ocupau ecranul televizorului plat, în timp ce Parker, cu casca de la telefon în ureche, își făcea porția de kilometri pe stepper. În timp ce-și dădea jos hanoracul, Emma se strâmbă la aparatul de exerciții, întorcându-i spatele și acestuia, și bicicletei înclinată. Privi către grămada de gantere și către raftul de DVD-uri cu instructori vioi sau serioși, care ar fi putut să o ghideze într-o ședință de yoga sau de pilates, să o tortureze cu mingea gonflabilă sau să o intimideze cu tai chi.

Întinse pe jos unul dintre covorașe și se așeză, lungindu-se pe podea cu intenția de a face niște exerciții de încălzire.

– Neața, zise Parker în timp ce continua să lucreze. Ai avut o noapte lungă?

– De când ești pe aparatul ăla?

– Vrei să încerci și tu? Aproape am terminat. Acum închei.

– Urăsc camera asta. O cameră de tortură e o cameră de tortură. Degeaba are podele lucioase și pereți frumos colorați.

– O să te simți mai bine după ce alergi un kilometru-doi.

– De ce? spuse Emma, dând din mâini. Cine zice asta? Cine hotărăște că oamenii trebuie să alerge kilometri în fiecare afurisită de zi, sau că le face bine să se răsucescă

În tot soiul de poziții anormale? Oamenii sunt cei care vând echipamentele astea hidoase și cei care creează toate echipamentele astea simpatice, ca acela pe care-l poți tu acum.

Emma se încruntă, privind pantalonii scurți de culoare gri și topul în tonuri vioaie de roz și gri, cu care era îmbrăcată Parker.

– Câte astfel de ținute simpatice ai în dulap?

– Mii, zise Parker sec.

– Vezi? Și dacă ei nu te-ar fi convins să alergi kilometri și să te răsucești în poziții anormale – și să arăți bine făcând-o –, n-ai mai fi dat atâția bani pe ținutele astea simpatice. I-ai fi putut dona pentru o cauză nobilă, în schimb.

– Dar fundul meu arată grozav în pantalonii ăștia de yoga.

– Ai dreptate. Dar nu-ți vede nimeni fundul, în afară de mine, deci ce rost are?

– Satisfacția personală, zise Parker, încetinind și oprindu-se. Sări jos, luă un șervețel cu alcool și începu să ștergă aparatul. Ce s-a întâmplat, Em?

– Ți-am spus. Urăsc camera asta și tot ce reprezintă ea.

– Ai mai spus asta. Dar cunosc tonul ăsta. Ești nervoasă, lucru care ți se întâmplă destul de rar.

– Sunt la fel de nervoasă ca restul lumii.

– Nu, zise Parker, ștergându-și fața cu prosopul și bând din sticla ei cu apă. Ești veselă, optimistă și binedispusă mai totdeauna, chiar și când te văicărești.

– Pe bune? Doamne, ce enervant trebuie să fie.

– Mai deloc. Parker se îndreaptă către aparatul de exerciții și începu să lucreze la partea superioară, cu mișcări ce păreau line și ușoare. Emma știa ca nu erau nici una, nici alta. Se ridică, simțind un nou val de frustrare.

– Sunt nervoasă. Sunt extrem de nervoasă în dimineața asta. Aseară...

Se întrerupse când intră Laurel, cu părul strâns în coc, purtând o bustieră și niște pantaloni scurți.

– O să închid televizorul, anunță aceasta, pentru că, pur și simplu, nu mă interesează. Apucă telecomanda și schimbă de pe televizor pe o muzică asurzitoare de rock.

– Măcar dă mai încet, se rățoi Parker. Emma tocmai se pregătea să ne zică de ce e extrem de nervoasă în dimineața asta.

– Em nu-i niciodată așa, zise Laurel, luând un covoraș și întinzându-l pe podea. E plictisitor.

– Vezi? Emma se gândi că, dacă tot era pe jos, putea măcar să facă câteva exerciții de întindere. Sunteți prietenele mele cele mai bune și, cu toate astea, m-ați lăsat să umblu prin lume în toți aniiăștia, enervându-i pe toți.

– Probabil că ne enervezi doar pe noi, zise Laurel, începând un set de abdomene scurte. Suntem în preajma ta mai mult decât oricine altcineva.

– Asta-i adevărat. Ei, atunci e problema voastră. Dumnezeuule, *Dumnezeule*, voi două chiar faceți asta în fiecare zi?

– Parker da, dar ea e obsedată. Eu sunt genul care lucrează trei zile pe săptămână. Dacă am energie, patru. Azi e ziua de pauză, în general, dar mi-a venit o idee pentru mireasa plângăcioasă, care mi-a dat energie.

– Ai ceva să-mi arăți? întrebă Parker.

– Vezi? Obsedată, zise Laurel, trecând la exerciții mai ample. Mai târziu. Acum vreau să aud ce-i cu nervoasa.

– Cum poți face asta? se răsti Emma înfuriată. E ca și cum cineva te-ar trage în sus cu o sfoară invizibilă.

– Abdomen de oțel.

– Te urăsc.

– Cine te-ar putea învinui? Înțeleg că iritabilitatea asta este cauzată de un bărbat, continuă Laurel. Așa că vreau toate detaliile.

– De fapt...

– Mună, ce se petrece aici? Ziua Femeilor în sala de sport Brown? zise Mac, apropiindu-se și dându-și jos hainele cu glugă.

– Cred că e Ziua Tuturor Posibilităților, o corectă Laurel. Ce cauți aici?

– Mă mai antrenez și eu câteodată.

– Tu doar să te uiți la o poză cu locul ăsta și ți se pare că te antrenezi.

– Încep un nou capitol în viața mea. De dragul nuntății.

– Prostii, zise Laurel, rânjind.

– Ai dreptate, spun prostii. Dar sunt destul de sigură că voi alege o rochie fără bretele pentru nuntă. Vreau să am niște brațe tonifiate și umeri superbi, zise Mac, întorcându-se spre oglindă și încordându-și mușchii. Acum arată bine, dar nu-i de-ajuns, oftă, dându-și jos pantalonii de trening. Mă transform într-o mireasă agitată și obsedată. Și urăsc asta.

– Dar vei fi o mireasă agitată și obsedată care va arată subulos în rochia ei de nuntă. Uite-te la mine cum lucrez, zise Parker.

– Mă uit, dar nu cred că-mi va plăcea, spuse Mac, încruntându-se.

– Trebuie doar să lucrezi încet și continuu. O să scad puțin din intensitate.

– Vrei să spui că n-aș putea să mă descurc!

– Eu fac asta de trei ori pe săptămână. Dacă ai începe să lucrezi la nivelul la care lucrez eu, mâine te vei plânge și văicări, lucru pe care vreau să îl evit.

– Brațele și umerii tăi arată bine, e-adevărat.

– Plus că mi s-a spus că fundul meu arată excelent în pantalonii ăștia. Bine, încet și continuu. Cincisprezece repetări, trei seturi, o încurajă Parker pe Mac. Sper că asta a fost ultima întrerupere. Emma, acum te poți desfășura.

– Deja se desfășoară, sublinie Mac.

– Liniște. Emma e nervoasă în dimineața asta, pentru că...

– Am fost la petrecerea lui Vicki și Adam aseară – familia MacMillan? –, lucru pe care nu îl plănuisem, pentru că ieri a fost o zi plină, și azi o să fie la fel. Avusesem o zi foarte bună, mai ales ultima întâlnire, și lucrasem la contracte și notițe, așa că hotărâsem să mănânc ceva, să mă uit la un film și să mă culc devreme.

– Cine te-a sunat și te-a convins să mergi cu el? zise Mac, lucrând încordată la primul set de exerciții.

– Sam.

– Sam e IT-istul ăla mișto care definește oximoronul în ciuda – sau poate din cauza – ochelarilor lui de tocilar.

– Nu, zise Emma, dând din cap către Laurel. Acela e Ben. Sam este directorul de publicitate cu zâmbet superb.

– Cel cu care ai decis să nu te mai întâlnești, adăugă Parker.

– Da. Și nu a fost chiar o întâlnire. I-am spus că nu merg la cină cu el și că nu vreau să vină să mă ia de-acasă. Dar... O.K., am cedat când a venit vorba de petrecere și am acceptat să-l însoțesc. I-am spus că nu am de gând să mă culc cu el – verde-n față –, acum două săptămâni. Dar nu cred că l-am convins. Însă Addison era acolo – verișoară de-a treia, cred, din partea tatălui meu. Este perfectă și e exact genul lui. Așa că le-am făcut cunoștință, și măcar asta a fost un lucru bun.

– Ar trebui să introducem un pachet cu servicii de peșit, sugeră Laurel, începând un set de exerciții cu ridicări de picioare. Chiar dacă ar fi vorba doar despre bărbații de care vrea să scape Emma, ne-am dubla câștigurile.

– Scap de asocierile negative. Redirecționez. Trecând peste asta, Jack era acolo.

– Jack al nostru? întrebă Parker.

– Da, ceea ce s-a dovedit a fi un lucru bun pentru mine, într-un final. M-am retras devreme și, pe la jumătatea drumului spre casă, mi s-a stricat mașina. Pur și simplu,

...a murit, s-a înecat, a murit. Și ninge, și era frig, și frig, și frig, și porțiunea aia de drum e complet necirculată, înghețată.

Cum ridicările de picioare nu păreau îngrozitor de grele, Emma se întoarse și începu și ea să lucreze ca Laurel.

– Trebuie neapărat să-ți instalezi sistemul ăla de supraveghere electronică pentru mașină, îi spuse Laurel. Îți dau eu toate informațiile.

– Nu crezi că e un pic ciudat, pufăi Mac, chinându-se la al treilea set, să știe exact unde te afli? Și cred, chiar cred, că te pot auzi, chiar și atunci când nu apeși pe buton. Te ascultă. Da, da, să știi că te ascultă.

– Pentru că le place să audă oamenii falsând pe melodii de la radio. Le înseninează ziua, probabil. Pe cine ai sunat? o întrebă Parker pe Emma.

– N-a fost nevoie să sun pe nimeni, până la urmă. A apărut Jack înainte să apuc. A aruncat o privire și-a zis că-i bateria. Apoi a pornit-o. A, da, și mi-a împrumutat haina lui, pe care am uitat să i-o dau înapoi. Așa că, în loc să am o seară liniștită, a trebuit să evit buzele lui Sam, în timp ce încercam să-l redirecționez, și să stau în frig pe marginea drumului, când tot ceea ce îmi doream, de fapt, erau o salată mare și un film de dragoste. Acum trebuie să-mi duc mașina la reparat și să fac un drum până la Jack, să-i returnez haina. Și am o grămadă de treabă azi. Chiar nu am timp de așa ceva. Deci de-asta sunt nervoasă.

Se strâmbă nițel, rotindu-se să lucreze și celălalt picior.

– N-am dormit bine, gândindu-mă la cum o să le rezolv pe toate azi și la cât de proastă am fost pentru că m-am lăsat convinsă, de la bun început, să merg. Și acum, că v-am povestit tot, parcă nici nu merită să mă supăr pentru atâta lucru, pufăi ea.

– Să ți se strice mașina e tare nasol, zise Laurel. Să ți se întâmple asta noaptea, în zăpadă, e și mai rău. E normal să fii nervoasă.

– Jack a zis că e doar vina mea, și ce-i mai rău e că avea dreptate, pentru că nu am dus mașina la revizie. Niciodată. Și asta e enervant. Dar am scăpat ușor, mulțumită lui. Plus haina. Plus că m-a urmat până acasă, să fie sigur c-am ajuns cu bine. Deci cam asta ar fi. Acum, trebuie să găsesc pe cineva să se ocupe de mașină și să repare ce e de reparat. Aș avea câțiva bărbați în familie care s-ar putea ocupa de asta, dar nu mai vreau să mi se facă teorie despre cum am neglijat-o, bla, bla, bla. Deci, Parker, unde ar trebui să o duc?

– Știi, știi! pufni Mac, oprindu-se din exerciții. Ar trebui să o duci la tipul ăla care i-a remorcat mașina mamei mele iarna trecută. Cel de care-i place lui Del. Oricine care îi poate închide gura Lindei, când începe să trăncănească, are o bilă albă de la mine.

– Sunt de acord, zise Parker. Și are aprobarea lui Delaney Brown. Del este un maniac atunci când vine vorba despre cel care se ocupă de mașina lui. Kavanaugh îl cheamă. O să-ți dau numărul lui de telefon și adresa.

– Malcolm Kavanaugh e proprietarul, adaugă Mac. Și arată foarte bine.

– Serios? În cazul ăsta, poate că o baterie stricată nu-i un lucru atât de rău. O să încerc să o duc săptămâna viitoare. Între timp, mergeți careva în oraș, prin apropierea biroului lui Jack? Eu chiar nu pot pleca azi de aici.

– I-o dai înapoi sâmbătă. E pe lista de la serată.

– Aha. Bine, zise Emma, privind cu dispreț stepperul. Dacă tot sunt aici, aș putea să transpir puțin.

– Cu mine cum rămâne? întrebă Mac. Se observă ceva?

– Îmbunătățirile sunt incredibile. Să lucrăm bicepsii, ordonă Parker. Îți arăt eu.

Pe la nouă, Emma era spălată, îmbrăcată și gata de treabă. La masa ei de lucru, înconjurată de flori.

Pentru aniversarea a cincizeci de ani a părinților lor, Anghel și Emma voiau să recreeze atmosfera de la nunta lor și de la petrecerea ce avusese loc într-o grădină. Ei să nu aducă ceva îmbunătățiri.

Emma se ocupase cu pioane pe o tablă copii ale pozelor din albumul de nuntă și adăugase niște schițe și diagrame, o bucată de flori, suporturi, accesorii. Pe o altă tablă, pusese schița lui Laurel, cu tortul de nuntă simplu și elegant pe trei niveluri, ornat pe margini cu narcise galbene și lalele roșii. Pe lângă asta, mai era și figurina comandată de familie, ce reprezenta cuplul în ziua nunții lor, până în cele mai mici detalii, cum ar fi dantela de pe marginile fetei până la genunchi a miresei.

Cincizeci de ani împreună, se gândi privind fotografiile. Altea zile și nopți, aniversări și mese de Crăciun. Nașteri, morți, certuri, râsete.

Pentru ea, asta era mai romantic decât maurii purtați de vânturi și castelele din povești.

Avea de gând să le ofere grădina lor. O lume de grădini.

Începu cu narcise, plantându-le în șanțurile lungi, umplute cu mușchi, completă cu lalele și zambile. Din loc în loc, adăugă fire de saschiu. De șase ori umplu căruciorul, plimbându-l până la răcitor și înapoi.

Amestecă litri întregi de apă cu îngrășământ pentru flori, umplând cilindrii înalți de sticlă. Curăță codițe, ținându-le sub apa rece în timp ce le tăia, și începu să aranjeze nemțișori, micșunele, gura-leului, nori pufoși de iarba-miresei și asparagus dantelat. Amestecă nuanțele subtile cu cele tari, creând iluzia unei grădini de primăvară.

Timpul trecea repede.

Se opri doar cât să-și miște umerii, să-și rotească gâtul și să-și dezmoștească degetele.

Ornă cu flori de lămâi suportul în care pusese apă mai devreme, formând o bază, peste care aplică sprayul pentru strălucire.

Luă trandafirii din găleata în care îi ținea și începu să curețe codițele, neavând timp să se plângă atunci când se zgâria tăind-le la aceeași lungime, pentru a face primul din cele cincizeci de copii ale buchetului pe care mireasa îl purtase cu jumătate de secol în urmă.

Pornea dinspre centru, lipind cu minuțiozitate fiecare codiță, cu adeziv, în forma dorită. Curăța, tăia și adăuga – apreciind alegerea trandafirilor multicolori, făcută de către mireasă.

„Drăguț“, se gândi Emma, fericită. Odată așezat în vaza de sticlă, buchetul i se păru minunat. „Au mai rămas doar patruzeci și nouă de făcut.“

Se decise să ia o pauză, înainte de a se apuca de celelalte.

După ce cără pungile cu resturile de flori la compostoarele sale, își curăță verdele de pe degete și de sub unghii la chiuveta ei de lucru.

Ca răsplată pentru munca de dimineață, își luă o cola dietetică și o farfurie de salată cu paste și ieși pe terasa casei. Grădinile ei nu puteau concura – încă – pe aceea pe care abia o crease. Dar cuplul ei fericit se căsătorise în Virginia de Sud. Mai avea nevoie de câteva săptămâni pentru a ajunge acolo, mustăci ea, privind mulțumită vârfurile verzi ale bulbilor de primăvară și coroanele reînverzite ale plantelor perene.

Cerul albastru și temperatura plăcută făceau ninsoarea ce căzuse cu o seară înainte să pară doar o amintire.

O zări pe Parker alături de un grup de oameni – unii dintre clienții potențiali ai acelei zile, făcând turul proprietății –, străbătând una dintre terasele principale. Parker gesticula înspre pergolă și copacul de trandafiri. Clienții trebuiau să-și imagineze abundența de trandafiri albi și glicina luxuriantă, dar Emma știa că și vasele cu panseluțe și vinca cățărătoare, pe care le plantase, arătau foarte bine. La fel și lacul mărginit cu straturi de crini și cu sălcii ce abia începeau să înverzească.

Se întrebă dacă, peste cincizeci de ani, va exista undeva un flori ocupat să creeze cincizeci de buchete aniversare pentru acest viitor cuplu. Dacă vor avea copii, nepoți și trănepoți, care să îi iubească într-atât, încât să le ofere o astfel de aniversare.

Oltând ușor din cauza durerii musculare resimțite în urma exercițiilor și a muncii matinale, își întinse picioarele pe scaunul din fața ei, își ridică fața către soare și închise ochii.

Simți mirosul pământului, izul puternic al îngrășământului, și auzi o pasăre ciripindu-și bucuria.

– Trebuie să încetezi să te spetești muncind în asemenea hal.

Deschise ochii – oare ațipise? – și clipi către Jack. Se blocă, privindu-l cum lua o pastă din farfuria ei și o băga în gură.

– Sunt bune. Mai ai?

– Poftim? O, Doamne! făcu ea speriată, uitându-se la ceas, după care respiră ușurată. Cred că am ațipit, dar numai pentru câteva minute. Mai am de făcut patruzeci și nouă de buchete.

– Ai o nuntă cu patruzeci și nouă de mirese? se miră Jack încruntându-se.

– Ce? Nu, îi răspunse, dând din cap să se dezmeticească. O aniversare de cincizeci de ani și refacerea buchetului miresei pentru fiecare an. Ce cauți aici?

– Aveam nevoie de haină.

– A, da, sigur. Scuze că am uitat să ți-o înapoiez aseară.

– Nu-i nici o problemă. Aveam o întâlnire peste drum, spuse el, luând încă o pastă. Mai ai din astea? Am ratat prânzul.

– Da, sigur. Măcar un prânz îți datorez. Stai jos. Îți aduc o farfurie.

– O accept, și nu m-ar deranja și o doză de cofeină. Caldă sau rece.

– Nici o problemă, zise ea, aranjându-și părul ce scăpase din agrafe. Pari puțin obosit.

– Am avut o dimineată plină. Și trebuie să mai vizitez o lucrare în cam patruzeci și cinci de minute. Aveam timp să trec pe la tine între cele două, așa că...

– E numai bine. Mă întorc imediat.

Era epuizat, se gândi, întinzându-și picioarele. Nu neapărat din cauza muncii sau a discuției aprinse cu un inspector din acea dimineată, pe care ar fi abordat-o mai bine dacă nu ar fi fost mort de oboseală. Ar fi fost epuizant pentru oricine să se sucească și să se foiască, încercând să alunge fanteziile în care apărea o anume doamnă cu ochi căprui.

Așadar, s-a decis să fie stupid și masochist și să-i facă o vizită cu pretextul haina.

Cine ar fi crezut că arată atât de sexy, dormind la soare?

Acum, că o văzuse, nu avea să doarmă mai bine la noapte.

Trebuia să treacă peste asta. Să aranjeze o ieșire cu o blondă, sau cu o roșcată. Mai multe întâlniri cu mai multe blonde sau cu mai multe roșcate, până când ar fi reușit să o treacă din nou pe Emma pe lista de Acces Interzis.

Acolo unde era locul ei.

Aceasta ieși din casă cu haina lui într-o mână și cu o tavă în cealaltă.

Era de o frumusețe care, în opinia lui, tăia respirația oricărui bărbat. Iar atunci când zâmbea, felul în care o făcea parcă îl fulgera.

Încercă să-și construiască în minte un indicator cu Acces Interzis.

– Mai aveam niște pâine cu măslina de la mătușa mea, Terry, îi spuse ea. E foarte bună. Ți-am adus cafea rece.

– Foarte bine. Mulțumesc.

– Nici o problemă. E plăcut să ai companie atunci când iei o pauză, zise, așezându-se. La ce lucrezi?

– La mai multe, spuse, mușcând din pâine. Ai dreptate. E foarte bună.

– Rețeta secretă a mătușii Terry. Ziceai că ai o lucrare prințesă?

– Nu numai una. Cea la care merg acum pare să nu mai aibă stărușit. A început acum doi ani, clientul dorindu-și o amenajare a bucătăriei; acum s-a ajuns la o renovare completă a băii principale, care include o cadă japoneză, un jacuzzi și un duș cu aburi, în care încap șase oameni.

– Interesant, zise, privindu-l cu ochii ei minunați pe sub sprâncenele ridicate.

– Am tot așteptat să mă întrebe dacă nu putem merge un pic mai departe cu extinderea, adăugând o piscină. Dar și-a îndreptat atenția către exterior. A decis că vrea o bucătărie de vară lângă piscina de afară. A văzut un model într-o revistă. Nu poate trăi fără ea.

– Cum ar putea cineva să trăiască fără așa ceva?

Jack zâmbi și continuă să mănânce.

– Are douăzeci și șase de ani. Soțul ei are cincizeci și opt, e plin de bani și bucuros să-i satisfacă toate capriciile. Și ea are multe capricii.

– Sunt sigură că o iubește, și de ce n-ar face-o fericită, dacă își permite?

– Mie îmi convine, zise Jack abia ridicând din umeri, atâta timp cât mă plătește bine.

– Ești cinic, zise, îndreptând furculița către el, înainte de-a o înfige într-o pastă. Pe ea o consideri o nevestă tinerică, luată pe post de trofeu, iar pe el, un prost de vârstă a doua.

– Probabil că asta crede prima lui soție; eu îi văd doar ca pe niște clienți.

– Nu cred că vârsta este un criteriu, atunci când discutăm despre dragoste sau căsătorie. E vorba despre doi oameni implicați într-o relație și despre ceea ce simt unul pentru celălalt. Poate că ea îl face să se simtă din nou mai

tânăr și mai energic. Dacă ar fi fost vorba doar despre sex, de ce s-ar fi căsătorit cu ea?

– Să spunem doar că o femeie care arată ca ea dispune de o putere de convingere foarte mare.

– Poate că ai dreptate, dar am organizat nenumărate nunți aici, unde diferența de vârstă era semnificativă.

– O nuntă nu e același lucru cu o căsătorie, zise el, dând din furculiță și apoi înfigând-o într-o pastă, la fel cum făcuse și ea mai devreme.

– O.K., ai dreptate, spuse ea, lăsându-se pe spate și bătând din degete pe masă. Dar nunta este preludiul, este începutul simbolic și ritualic al unei căsnicii, deci...

– S-au căsătorit în Las Vegas.

Continuă să mănânce, cu o față serioasă, uitându-se la ea cum încerca să se abțină să nu râdă.

– Multă lume se căsătorește în Las Vegas. Asta nu înseamnă că nu vor petrece mulți ani fericiți și împliniți împreună.

– I-a căsătorit un travestit îmbrăcat în Elvis.

– O.K., deja începi să inventezi. Dar chiar dacă nu ai face-o, acest gen de... alegere dovedește un bun simț al umorului, care, în opinia mea, este un element important pentru succesul unei căsnicii.

– Hai, c-ai întors-o bine. Excelente paste, zise el, privind-o pe Parker cum discuta cu potențiali clienți pe terasa principală. Afacerile par să vă meargă bine.

– Cinci evenimente, săptămâna asta, pe domeniu, plus o petrecere pentru mireasă, care are loc în altă parte.

– Da, o să fiu aici la evenimentul de sâmbătă seară.

– Ești prieten cu mirele sau cu mireasa?

– Cu mirele. Mireasa e un monstru.

– Dar chiar este, zise Emma, lăsându-se pe spate și râzând. Mi-a adus o poză cu buchetul celei mai bune prietene a ei, nu pentru a-l copia, dimpotrivă. Al ei are un stil complet diferit. Numărase trandafirii din el și voia cel

potrivitul în plus în buchetul ei – m-a avertizat că îi va suna.

– Sunt sigur că o va face. Și cred că-ți pot garanta că, indiferent de cât de bine îți vei face treaba, ea tot va găsi un defect.

– Da, ne-am dat seama de asta. Face parte din fișa postului. Ai parte de monștri și de îngeri, plus ce se mai găsește între. Dar nu trebuie să mă gândesc la ea în fiecare zi. Azi e o zi bună.

Jack știa că vorbea serios. Părea relaxată și parcă strălucea. Oricum, așa era mereu.

– Pentru că ai de făcut cincizeci de buchete?

– Asta, și pentru faptul că știu că-i vor plăcea celei care a fost mireasă acum cincizeci de ani. Cincizeci de ani! Îți poți imagina?

– Nu-mi pot imagina cincizeci de ani în nici o situație.

– Nu-i adevărat. Trebuie să-ți imaginezi că lucrurile pe care le construiești dăinuie timp de cincizeci de ani. Și chiar mai mult.

– Ai dreptate, o aprobă. Dar în cazul ăsta e vorba despre construcții.

– O căsnicie e același lucru. E construcția unor vieți. E nevoie de muncă, îngrijire, reparații. Și cuplul nostru aniversar dovedește că este posibil. Gata pauza pentru mine.

– Și pentru mine. Mă ocup eu de astea, zise, punând farfuriile pe tavă și luând-o de pe masă, în timp ce se ridicau. Lucrezi singură azi? Unde-ți sunt spiridușii?

– Vor fi aici mâine. Și o să fie nebunie, pentru că ne apucăm de florile pentru evenimentele din weekend. Azi sunt doar eu, cam trei mii de trandafiri și o liniște de vis, spuse deschizându-i ușa.

– Trei mii? Vorbești serios? O să-ți cadă degetele.

– Am degete foarte puternice. Și dacă va fi nevoie, o să vină cineva să mă ajute, pentru câteva ore, la codițe.

Puse tava pe masa din bucătărie, gândindu-se, așa cum făcea întotdeauna, că la ea în casă mirosea a pajiște.

– Spor la treabă. Mersi pentru prânz.

– Cu plăcere.

Îl conduse la ușă, unde se opri.

– Cum a rămas cu mașina ta?

– Ah! Parker mi-a dat numele unui mecanic și un atelier. Kavanaugh. O să-l sun.

– E bun. Sună-l cât mai repede. Ne vedem sâmbătă.

În timp ce se îndrepta spre mașină, și-o închipui în-torcându-se la trandafirii ei. Stând printre ei ore întregi, învăluită în parfumul lor, curățând codițele de țepi și apoi... făcând ce făcea ea acolo pentru a crea ceea ce femeile țineau în mână, atunci când făceau marele pas.

Se gândi la felul în care arăta, când apăruse el, stând la soare, cu fața ridicată, cu ochii închiși, cu buzele ei pline ușor deschise, de parcă ar fi visat ceva plăcut. Cu părul prins în coc și cu cerceii mici de argint atârându-i în urechi.

Se gândise, puțin, dar intens, la cum ar fi fost să o sărute. Ar fi putut să nu-l ia în serios, să facă o glumă despre Frumoasa din Pădurea Adormită. Avea simțul umorului, așa că ar fi putut să i se pară amuzant.

Dar avea și un temperament vulcanic, mustăci el. Nu îl scotea la iveală prea des, dar îl avea.

Oricum, nu mai conta, își reaminti, pentru că ratase ocazia. Adunarea de blonde și brunete era o idee mai bună decât zgândărirea acestei mâncârimi din ce în ce mai enervante, atunci când venea vorba despre Emma.

Prietenii sunt prieteni, iubiții sunt iubiți. Poți transforma un iubit într-un prieten, dar intri pe teren nesigur când vine vorba să transformi un prieten într-un iubit.

Aproape că ajunsese pe șantier, când își dădu seama că își lăsase haina la ea pe terasă.

– Fir-ar să fie! *Fir-ar să fie!*

Acum era ca unul dintre idiotoii aceia care își lăsau în
mâini intenționat ceva acasă la o femeie, pentru a avea o
scuză să treacă pe-acolo din nou și să încerce să înscrie. Și
nu era cazul aici.

Sau era?

Fiind să fie! Poate că era.

capitolul 4

Sâmbătă, la ora două și un sfert, Emma își reunise trupele pentru a schimba decorul sălilor de evenimente, de la tema veselă, caraibiană, a nunții din timpul zilei, la ceea ce considera ea în secret a fi o serată pariziană.

– Orice este posibil, se gândi Emma, ridicându-se pe vârfurile elastice ale pantofilor ei sport. Mireasa vrea toate coșurile, vasele și aranjamentele rămase. O să-i ajutăm să încarce ceea ce nu a fost făcut deja cadou oaspeților. Beach și Tiffany, dați jos ghirlandele și cununele, și dinăuntru și de afară. Începeți cu veranda și continuați cu interiorul. Tink, noi două începem transformarea în sala cea mare. Anunțați-mă când veranda este gata să fie decorată. Apartamentele mirelui și ale miresei au fost deja aranjate. Mireasa cea nouă trebuie să sosească la trei pentru coafură, machiaj, îmbrăcat și pozele din apartamentul ei. Avem nevoie ca intrarea, foaierea și scările să fie gata până la trei și douăzeci, iar sala cea mare, până la patru. Terasa, pergola și pajiștile, până la patru și douăzeci și cinci, sala de bal, până la cinci și patruzeci și cinci. Dacă aveți nevoie de ajutor, ne chemați pe mine sau pe Parker. La treabă.

Cu Tink alături, Emma ieși ca din pușcă. Știa că se putea baza pe Tink, dacă aceasta avea chef – adică în cam șaptezeci și cinci la sută din timp. Dar nu era nevoie să-i arate sau să-i explice ceva de două ori. Era o florăreasă talentată, dacă voia. Și era, după părerea Emmei, foarte puternică.

Micuță și tonifiată, cu părul negru ca smoala tuns aiurea și plin de șuvițe roz, în cinstea primăverii, Tink atacă pervazul șemineului ca un vârtej.

Luminările portocalii cu aromă de mango și portocale albe de un alb strălucitor, ghirlandele de bougainvillea, ghivecele de ferigi și palmierii au fost date jos, ambalate, delicate, cărate și încărcate în camioane.

Tink pocni balonul de gumă de mestecat, care nu-i lipsea niciodată, și strâmbă din nasul în care-i străluci un cercel de argint.

– Dacă voiau palmieri și toate prostiile astea, de ce nu erau dus, pur și simplu, pe plajă?

– Dacă s-ar fi dus, nu ne mai plăteau pe noi să creăm plaja.

– Bine punctat.

Emma părăsi sala, îndreptându-se spre verandă, când primi semnalul. Legă, drapă și atârnă metri de tul și trandafiri albi, pentru a crea o intrare regală pentru mireasă și oaspeții acesteia. Ghivece colorate de hibiscus și orhidee conduceau spre vasele imense și albe, încărcate cu tufe de liliac.

– Cuplul cu numărul unu și invitații acestuia au plecat, îi spuse Parker, care era îmbrăcată în costumul ei gri simplu, cu BlackBerry-ul într-o mână, cu pagerul în buzunar și cu casca atârnându-i din ureche. Uau, Emma, arată nemaipomenit.

– Da, începe să prindă contur. Mireasa-Monstru a obiectat când a auzit de liliac – o floare prea simplă, în opinia ei, dar am găsit o poză care a convins-o. Se dădu înapoi și aprobă din cap. O.K., asta este. Excelent.

– Trebuie să apară în douăzeci de minute.

– Avem timp.

Emma se grăbi înăuntru, unde Tiffany și Tink se ocupau de scări. Mai mult tul, mai mulți trandafiri albi, prinși cu luminițe de basm și cu panglici lungi, suspendate la fiecare zece centimetri. Perfect.

– O.K., Beach, aranjamentele de la intrare și de pe masa pentru cadouri. Putem să ne apucăm și de prima piesă din sala cea mare.

– Pot să-l chem pe Carter, zise Parker, arătându-i pagerul. Îl recutasem să mă ajute în sala de bal, dar îl pot scuti.

– Ce bine că Mac este logodită cu un individ puternic și dornic să ajute. Îl iau eu.

Cu ajutorul neîndemânaticului Carter și a mărunței Beach, Emma transportă ghivece, vase, coșuri, ghirlande și lumânări.

– MM tocmai parchează, se auzi vocea lui Parker în stația Emmei, făcând-o să pufnească. Mireasa-Monstru.

Aranjă ultimele detalii pe pervazul șemineului, împodobit cu lumânări albe și argintii, trandafiri albi și lisianthus albastru, și se grăbi spre ornamentele exterioare.

Mai puse niște liliac în câteva vase, mută niște coșuri enorme argintii, pline de cale vineții și albe ca zăpada, agățate suporturi cu flori prinse cu panglici argintii de scaunele îmbrăcate în alb, ce duceau către altar și se opri, într-un final, să bea însetată un pahar cu apă.

– Mai mult de-atât nu poți să faci?

Emma se întoarse spre Jack, masându-și spatele ce o durea.

Stătea acolo, cu mâinile în buzunarele unui costum gri superb, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare Oakleys.

– Păi, a vrut ceva simplu.

El râse, dând din cap.

– Arată extraordinar, parcă aduce cu elaboratul stil francezesc.

– Da, zise, îndreptând un deget spre el. Țsta era și planul. Stai! se opri cuprinsă de panică. Ce cauți aici? Cât este ceasul? Nu se poate să fi întârziat atât. Parker ar fi... se întrerupse și își privi ceasul, după care se calmă. A, este bine. Ai venit foarte devreme.

– Da. Parker i-a spus lui Del că, dacă tot vin, poate ajung mai repede să dau o mână de ajutor. Așa că am venit să ajut.

– Vino cu mine. Tink! Trebuie să mă duc să aduc buchetele. Termină aici – zece minute – și apucă-te imediat de muncă de bal.

– Am înțeles.

– Mă poți ajuta să încarc. Vin acum să le iau, vorbiți cu voce joasă. A, Parker, pune-i un Xanax în șampanie. Nu mă pot mișca mai repede de-atât. Zece minute. Pune-o pe Mac să mai tragă de timp.

Aproape alergând, ajunse la dubița pe care o folosea pentru transport și sări la volan.

– Faci des lucrul ăsta? o întrebă Jack. Adică, să droghezi muncasa?

– N-o facem niciodată, deși ne-am dori în unele cazuri. Ei, vorbind serios, am face un bine tuturor. Mireasa asta vrea buchetul și îl vrea acum, pentru că, dacă nu o să-i placă *la nebunie*, am încurcat-o cu toții. Laurel a trecut pe aici mai devreme și mi-a spus că Mac i-a povestit cum MM a făcut-o să plângă pe stilistă și s-a certat cu domnișoara de onoare. Parker a rezolvat situația, desigur.

– MM?

– Gândește-te puțin, zise Emma, sărind din dubiță și intrând în grabă în atelier.

El se gândi, în timp ce o urmă înăuntru.

– Marele Monstru. Nu, Mireasa-Monstru.

– Bingo, zise ea, deschizând ușa răcitorului. Trebuie să luăm tot ce e pe partea dreaptă. Un buchet de trandafiri în cascadă, doisprezece, numără-le, buchete pentru domnișoarele de onoare. Știi ce-i aici? zise ea, lovind ușor una dintre cutii.

– Un buchet. O chestie movulie. De fapt, nu arată rău deloc. N-am mai văzut așa ceva.

– E varză.

– Fugi de-aici!

– Varză ornamentală, cu variații de mov și verde. Culoarele miresei sunt mov și argintiu. Am folosit o mulțime

de accente și tonuri argintii, de la orhidee pale la nuanșe vineții, cu mult alb și verde în aranjamente.

– Să fiu al naibii! Buchete de varză. I-ai spus ce este?

– Doar după ce am făcut-o să se îndrăgostească de ea. O.K., buchetele, corsajele, cocardele, cele două buchete pentru fetițele care împrăștie flori – are două fetițe, două coronite, de trandafiri albi și de levănțică, și două vase. Sunt toate. Hai să le încercăm.

– Nu te sature niciodată de flori? o întrebă în timp ce cărau cutiile cu buchete.

– Sub nici o formă. Simți mirosul de levănțică? De trandafiri?

– Ar fi imposibil să nu-l simt, având în vedere circumstanțele. Deci, să zicem că te întâlnești cu un bărbat. E prima întâlnire, sau ceva deosebit, și-ți aduce flori. Nu te-ai gândi: „A, iar flori. Minunat“.

– M-aș gândi că e foarte atent. Fiecare mușchi din corpul meu cerșește un pahar de vin și o baie caldă, zise ea întinzându-se, în timp ce Jack închidea ușile dubitei. O.K., hai să o dăm pe spate pe MM. Ah, stai! Haina ta. Cea pe care mi-ai împrumutat-o. E înăuntru.

– O iau mai târziu. Până la urmă, are sau nu cu un trandafir mai mult decât prietena ei?

Emma rămase blocată inițial, apoi își aduse aminte că-i povestise despre buchete.

– Cu zece. Când termin cu ea, o să facă o plecăciune. Da, Parker, da, vin acum. În timp ce vorbea, îi sună pagerul. Ce mai este? Poți să te uiți tu, te rog? Nu pot să-l citesc cât conduc. E prins de fusta mea, chiar sub haină, în partea ta.

Îi ridică marginea hainei și degetele îi atinseră pielea deasupra taliei, când umblă la pager. Emma se înfioră, dar nu-și luă ochii de la drum.

– Zice MMM! Mac.

– MMM? Mâna lui rămăsese acolo, deasupra taliei, distrăgându-i atenția. Aaa... Moartea Miresei-Monstru.

– Îți răspund ceva. Sugestii de metode, poate?

– Nu de data asta, zise ea, reușind să zâmbească.

Emma

– Iar frumoasă haină, spuse el, aranjând-o la loc.

– Oprimă în fața casei.

– Dacă mă ajuți să car toate astea sus, n-o să-i spun nimic lui Parker și n-o să-ți fac probleme când o să te întorci în sala cea mare să bei o bere înainte de nuntă.

– Sunt de acord.

Duseră împreună lăzile în hol. Jack se opri un moment și aruncă o privire împrejur.

– Faci o treabă foarte bună. Dacă nu face o plecăciune în fața ta, este mai nebună decât credeam.

Emma își înăbuși râsul, dându-și ochii peste cap.

– Nu știi cine din familie sau care dintre prietenii ei apropiati umblă pe aici în clipa asta.

– Știe că n-o suport. I-am spus.

– Vai, Jack, îi spuse ea râzând și se grăbi în sus pe scări. Să nu spui sau să faci ceva care ar putea-o enerva. Gândește-te la Furia lui Parker, înainte de a spune ceva.

Emma deschise ușa apartamentului miresei, ținând cu grijă cutia din brațe.

– Iată-te. În sfârșit! Emmaline, să fim serioși, cum se poate gândi cineva că aș face pozele oficiale fără buchet? Sunt cu nervii întinși la *maximum*! Știai că vreau să-l văd din timp, ca să ai timp să faci schimbări, dacă le consideram necesare. Știi cât e ceasul? Știi?

– Îmi cer scuze, dar nu am auzit nimic din ce-ai spus. Sunt complet uimită. Whitney, arăți absolut spectaculos.

Măcar atâta lucru era adevărat. Mireasa-Monstru era impresionantă, cu fusta ei kilometrică, cu multitudinea de perle și de mărgelile strălucind pe trenă și corset, și cu părul ei blond-deschis, prins într-un coc și încoronat cu o diademă.

– Mulțumesc, dar am ajuns la capătul răbdărilor așteptând buchetul. Dacă nu este perfect...

– Cred că este exact ceea ce ți-ai dorit. Cu grijă, Emma ridică cascada imensă de trandafiri albi din cutie. Sări în sus de bucurie văzând-o pe mireasă cu gura căscată, dar păstră un ton profesional. Am scăzut temperatura, astfel încât trandafirii să fie doar parțial deschiși. Și am folosit câteva mărgele verzi și argintii pentru a contrasta cu bobocii. Știi că ai spus ceva despre panglici lungi și argintii, dar cred că ar fi umbrit din frumusețea florilor și din formă. Mai am însă timp să le adaug, dacă asta dorești.

– Argintiul ar adăuga strălucire, dar... Poate că ai dreptate, zise Whitney, luând buchetul.

Mama miresei, aflată lângă fiica ei, își împreună mâinile ca pentru rugăciune, ducându-le la gură.

– Asta era un semn bun întotdeauna.

Whitney se întoarse și se studie în oglinda înaltă. Zâmbi. Emma se apropie de ea și îi șopti ceva la ureche. Zâmbetul se lărgi.

– Îi poți număra mai târziu, sugeră Emma. Acum e rândul lui Mac să se ocupe de tine.

– Hai să încercăm ceva aici, lângă fereastră, Whitney. Lumina este minunată. Mac îi făcu un semn de aprobare Emmei.

– Acum doamnelor, zise Emma, e rândul vostru.

Împărți buchete, corsaje, aranjă vasele, și apoi o puse pe mama mirelui să se ocupe de fetițele cu florile și de coșulețele lor.

Ieși din cameră și-l privi pe Jack.

– Pfiu!

– Acel „poate că ai dreptate”, venit din partea ei, este echivalent cu o plecăciune.

– Se-nțelege. Mă ocup eu mai departe. Poți merge să bei berea aceea. Carter e pe aici, pe undeva. Corupe-l și pe el.

– O să încerc, dar va fi greu.

Cocardele, zise ea, luând-o iar din loc. Trebuie să vezi apoi sala de bal. Se uită la ceas. Suntem în grafic, deci moral. Aș fi fost în întârziere, dacă nu m-ai fi ajutat să merg și să car.

— Pot duce eu cocardele sus. Cu ocazia asta, îl văd și pe Justin și fac mișto de el legat de ce urmează.

— E o idee bună. Dă-i drumul.

Profund de cele câteva minute câștigate, se gândi să dea o fugă prin sala cea mare și afară, pe terasă.

Mai făcu câteva mici modificări și urcă satisfăcută către sala de bal, unde echipa ei muncea de zor. Își suflecă și ea minusculele și se apucă de treabă.

În timp ce lucra, Parker o ținu la curent cu mersul treburilor și începu numărătoarea inversă în cască:

„Încă mai sosesc oaspeți. Cei mai mulți, așezați afară, pe terasă.“

„Fotografiile formale de dinainte de nuntă sunt gata. Mic e în mișcare.“

„Escortăm bunicii în două minute. Cobor acum cu băieții. Laurel, pregătește-te să îi preiei.“

— Am înțeles, răspunse Laurel sec. Deci tortul este asamblat și gata să decoreze masa, când sunteți gata.

— I-am pasat băieții lui Laurel, anunță Parker un minut mai târziu, când Emma termina de aranjat masa, cu hortensii. Mama mirelui este escortată de fratele mirelui. Sosește și mama miresei. Escorta e fratele miresei. Invitații s-au așezat la rând. Schimbați muzica la comanda mea.

Emma se întoarse lângă ușile de la intrare și închise ochii timp de zece secunde, înainte de a privi întregul spațiu. Inspiră și expiră.

„Așa arată Parisul, se gândi, exuberant“. Nuanțele de alb, argintiu, mov și tușele de verde contrastante se revărsau, se întindeau și străluceau sub cerul perfect de aprilie. Îi privi pe mire și pe cavalerii de onoare

ocupându-și locurile în fața unei pergole, pur și simplu sufocate de flori.

— Fetelor, suntem cele mai tari. Suntem date naibii! Am terminat. Să mergem în bucătărie să bem și să mâncăm.

Emma mai aruncă o privire prin sală, în timp ce Parker îi făcea semn domnișoarelor de onoare să înainteze, una câte una. Apoi oftă, își frecă spatele obosit, gâtul și mâinile, și plecă să se schimbe, în timp ce Parker îi făcea Miresei-Monstru semn că era rândul ei.

Jack nu înțelegea cum reușeau să ducă totul la bun sfârșit de fiecare dată, fără excepție. Din când în când, îl chemau să mai dea o mână de ajutor la organizarea unui eveniment. Trebuise să care și să ridice, să facă pe barmanul sau chiar să servească la mese, când fusese cazul. Dar nu îl deranja, având în vedere că primea drept răsplată mâncare excelentă, băutură și muzică.

Totuși nu înțelegea cum de reușeau să ducă totul la capăt și atât de bine.

Parker reușea întotdeauna să fie peste tot în același timp, într-un fel atât de subtil, încât bănuia că trecea neobservată atunci când ba pregătea cavalerul de onoare pentru toastul pe care urma să-l țină, ba îi dădea un pachet de șervețele mamei miresei, și asta în timp ce coordona servirea mesei din sala cea mare mai ceva ca un general care își comandă trupele în bătălie.

Mac apărea și ea peste tot și era la fel de atentă, indiferent dacă era vorba despre instantanee cu familia și invitații, sau despre poze rapide cu mirele și mireasă.

Laurel când apărea, când dispărea, comunicând, presupuse el, prin intermediul căștilor pe care le purtau toate sau prin vreun soi de semne făcute cu mâinile. Sau poate prin telepatie, deși puțin probabil.

Și apoi Emma își intra în rol, desigur, când un invitat vărsa vin pe fața de masă sau când se ciondăneau copiii.

Se nelocia că observase cineva că existau patru femei care așteptau totul, jonglând cu mingile și pasându-le una altora cu grația și talentul unor jucători din liga profesională de fotbal.

La fel cum nimeni nu-și închipuia că era nevoie de presă și coordonare perfectă, pentru a-i conduce pe invitați din sala mare în sala de bal. Jack rămase în zonă, în timp ce limba și echipa ei, alături de Laurel, se ocupară cu elucubrarea buchetelor și a vazelor de pe masa mirilor.

– Aveți nevoie de ajutor? o întrebă.

– Poftim? A, nu, mersi, ne descurcăm. Tink, câte șase pe fiecare parte, coșurile la capăt. Totul rămâne așa cum este pentru încă două ore, și apoi începem să strângem și să încărcăm. Beach, Tiff, stingeți lumânările și lăsați luminile pe jumătate aprinse.

– Mă ocup eu de ăsta, zise Tink când Emma luă buchetul miresei.

– Un singur trandafir nelalocul lui le-ar da motiv să mă la atac. Mai bine să mă certe pe mine, decât pe tine. Să mergem, începe primul dans.

Jack se îndreptă spre ușa principală, în timp ce florile ieșeau pe scările din spate. Se strecură în sala de bal în toiul dansului mirilor. Mireasa și mirele aleseseră ceea ce, în opinia lui, era deja mult prea utilizatul și orchestratul *I will always love you*, iar invitații îi priveau din sala de bal plină de flori sau stăteau la cele câteva mese plasate strategic în jurul ringului de dans.

Ușile terasei erau deschise, invitând oaspeții la o plimbare pe afară. Era exact ceea ce avea de gând, imediat ce își va lua un pahar de vin.

Își schimbă planurile când o văzu pe Emma fofilându-se din nou. O porni spre scările din spate, ținând două pahare de vin în mână.

Se ridică repede de pe treptele pe care se așezase la etaj, când îi auzi pașii.

– Ah, tu erai, zise, așezându-se din nou.

– Am adus câte un pahar de vin.

Oftă, rotindu-și capul.

– La Vows, nu prea suntem de acord cu băutura în timpul serviciului. Dar... o să-mi fac morală pentru a tu mâine. Pasează-mi paharul.

– Cum merge? o întrebă, așezându-se lângă ea și oferindu-i paharul.

– Eu ar trebui să te întreb pe tine. Tu ești oaspetele.

– Din punctul de vedere al oaspetelui, este un succes. Totul arată minunat, de un gust impecabil și miroase frumos. Oamenii se distrează și nu au nici cea mai mică idee că toată treaba se derulează conform unui orar, care ar face un mecanic de tren elvețian să plângă de admirație.

– Exact asta urmărim. Vai, cât este de bun, zise ea sorbind din vin și închizând ochii.

– Cum se comportă MM?

– În fine, nu-i chiar așa rea. E greu să fii o scorpie, când toată lumea îți spune cât de bine arăți și cât de mult se bucură pentru tine. A numărat, până la urmă, trandafirii din buchet, lucru ce a făcut-o tare fericită. Parker a rezolvat câteva crize și lui Mac chiar i-a făcut semn cu capul, ca aprobare a pozelor cu mirele și mireasa. Dacă trec testul și tortul, și deserturile lui Laurel, aș spune că ne-am atins toate obiectivele.

– A făcut crema aceea de zahăr ars?

– Oh, da.

– Ești foarte tare. Florile au generat mare interes.

– Serios?

– Am auzit câteva icnete chiar – de gen pozitiv.

– Atunci a meritat totul, zise ea, rotindu-și umerii.

– Stai așa.

Se mută cu o treaptă mai sus, se așază în spatele ei și începu să-i maseze umerii.

– Nu e nevoie... ba da, zise ea, lăsându-se pe mâinile lui. Continuă.

– Parcă ai beton aici, Em.

– Am o săptămână de circa șaiszeci de ore acolo.

– Și trei mii de trandafiri.

– Dacă ar fi să adăugăm și celelalte evenimente, am avea numărul ăsta. Cu ușurință.

– Mi mișcă degetele pe gât, făcând-o să suspine. Simți un nod în stomac și își dădu seama că își făcea un dezechilibru.

– Și... cum a fost aniversarea de cincizeci de ani?

– Inimos, foarte frumos. Patru generații. Mac a făcut multe poze minunate. Când cuplul de sărbătoriți a dansat pe prima piesă, toată lumea era cu ochii în lacrimi. Va rămâne, cu siguranță, unul dintre evenimentele mele preferate.

– Trebuie să te oprești, zise ea, oftând iar. O să ajung să ajung aici, pe scări, din cauza vinului și a mâinilor tale magice.

– N-ai terminat treaba?

– Nici pe departe. Trebuie să pregătesc buchetul pe care îl va arunca mireasa și să ajut la servirea tortului. Apoi sunt baloanele, pe care sperăm să le umflăm afară. Într-o oră, începem să debarasăm sala cea mare și să punem în cutii ornamentele și decorațiunile.

Vocea ei deveni puțin mai groasă și adormită în timp ce-i masa gâtul.

– Au... Apoi încărcăm toate astea și cadourile. Plus aranjamentele de afară. Avem un eveniment mâine după-amiază, deci trebuie să golim și Sala de Bal.

– Atunci ar trebui să te relaxezi cât poți, zise el, torturându-se, trecându-și mâinile peste bicepsii ei și înapoi pe umeri.

– Și tu ar trebui să fii sus, bucurându-te de petrecere.

– Îmi place aici.

– Și mie, ceea ce înseamnă că ai o influență proastă cu vinul și cu masajul tău pe scări. Trebuie să mă întorc sus, să o ajut pe Laurel și să patrurez. Se întoarse și îl bătu

pe mână înainte de a se ridica. Tăiem tortul în trei
de minute.

– Ce fel de tort? zise el, ridicându-se.

Se opri și se întoarse, ajungând pe aceeași treaptă cu el
Ochii ei de catifea erau la fel de adormiți ca vocea.

– Se numește Primăvara pariziană. E de un albastru
palid superb, acoperit cu trandafiri albi, frânturi de liliac,
panglici din ciocolată cu lapte catifelată și...

– Mă interesa mai mult ce are în interior.

– Ah, e blatul clasic de tort cu bezele și cremă de unt.
Nu vrei să-l ratezi.

– S-ar putea să fie peste crema de zahăr ars.

Emma mirosea a flori. N-ar fi putut spune de care
anume. Era ca un buchet misterios și bogat. Ochii ei erau
întunecați, delicați și adânci, iar gura... Oare n-ar fi avut
un gust la fel de bun ca tortul lui Laurel?

La naiba!

– O.K., poate sunt deplasat, așa că îmi cer scuze în
avans.

O prinse din nou de umeri și o trase mai aproape. Ochii
ei întunecați și catifelați se măriră surprinși, cu o secundă
înainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei.

Nu se trase înapoi și nu râse de parcă ar fi fost o glumă.
În schimb, oftă la fel cum o făcuse atunci când îi masase
gâtul – puțin mai adânc chiar.

Mâinile i se încleștară de umerii lui și buzele ei se
deschiseră.

La fel ca mirosul ei, gustul era misterios și profund fe-
minin. Întunecat, cald și senzual. Când mâinile ei urcară
pe spatele lui, o strânse mai tare în brațe.

Jack o sărută cu și mai multă pasiune, făcând-o să mur-
mure de plăcere.

Ar fi vrut să o ia în brațe și să o ducă în prima cameră
întunecoasă pe care o găsea, ca să termine ceea ce începuse
ca un impuls de moment.

Tresăriră amândoi când pagerul ei sună.

— Ei, asta este, reuși ea să spună. Cu o mișcare rapidă, se aplecă pagerul și se uită la el. Parker. Hm. Trebuie să plec. Trebuie să... plec, zise ea și, întorcându-se, alergă în sus pe scări.

Într-un singur, se așeză din nou pe scări și își bău din două înghițituri vinul de care uitase. Se decise să scrie peste restul recepției și să facă o plimbare lungă pe plajă.

Linna nu putea fi decât recunoscătoare că munca o ținea destul de ocupată ca să nu aibă timp să se gândească. Ajută la rezolvarea unui incident în care fuseseră implicați băiețelul care ducea inelele și eclerurile cu ciocolată, se ocupă de buchetul ce trebuia aruncat, rearanjă decorul de pe masa tortului, pentru a ușura servirea, și apoi începu să golască sala mare.

Pregăti pentru transport decorațiunile și celelalte aranjamente și supraveghe încărcarea acestora pentru a fi trimise destinatarilor.

Când au fost aruncate baloanele și se încheie ultimul dans, o luă de la capăt cu terasele și grădina.

Nu văzu nici urmă de Jack.

— E totul în ordine? o întrebă Laurel.

— Ce? Da. Sigur. Totul a mers perfect. Sunt doar obosită.

— Și eu la fel. Cel puțin evenimentul de mâine va fi o nimica toată pe lângă ziua de azi. L-ai văzut pe Jack?

— Poftim? sări ea ca prinsă cu mâța-n sac. De ce?

— L-am pierdut. Voiam să-l mituiesc cu prăjituri, să mă ajute la debarasare. Probabil a plecat.

— Probabil. Nu am fost atentă.

„Mincinoaso, mincinoaso!“ De ce își mințea prietena? Nu era semn bun.

— Parker și Mac se ocupă de întârziati, comentă Laurel. Or să facă și controlul de siguranță. Vrei să te ajut să cari astea la tine?

– Nu, mă descurc. Emma încarcă ultimele resturi, pe care urma să le pună la loc în răcitor. Pe cele mai multe avea să le doneze unui spital local, iar pe restul urma să le desfacă și să le transforme în aranjamente mai mici, pe care să le pună pe la ea și pe la fete prin casă.

– Ne vedem mâine-dimineață, zise, închizând ușile dubitei.

Conduse până acasă și descarcă florile și ghirlandele, punându-le la loc în răcitor.

Oricât i-ar fi ordonat minții sale să stea liniștită și limpede, nu se putea gândi decât la un singur lucru – Jack o sărutase.

Ce însemna asta?

De ce ar trebui să însemne ceva?

Un sărut era doar un sărut. Fusese doar un produs al momentului. Nimic mai mult.

Se pregăti de culcare, încercând să se convingă că nu fusese nimic mai mult.

Dar când un sărut dădea peste cap indicatorul de atracție, depășind maximul, era greu să îl descrii ca „nimic mai mult“.

Fusese altceva, recunoscua ea. Și nu știa ce să facă în legătură cu asta. Era frustrant, pentru că ea știa *întotdeauna* ce să facă, atunci când venea vorba despre bărbați, și săruturi, și atracție. Pur și simplu, știa.

Se sui în pat, spunându-și că dacă tot nu va fi în stare să doarmă, putea măcar să stea întinsă pe întuneric, până ar fi găsit o soluție.

Dar adormi într-o secundă, epuizată cum era.

capitolul 5

Au loc și evenimentul de duminică, și apoi veni și luna plină de întâlniri, Emma trebuind să modifice angajamentele pentru evenimentele ce urmau, din cauza schimbătoare ale miresei.

Amdă două întâlniri cu doi bărbați foarte plăcuți, cu care nu avea chef să-și petreacă seriile. Seri pe care le ocupă făcând inventare și comandând panglici, pioane, componente și formulare. Și gândindu-se dacă ar fi trebuit să îl sunne pe Jack și să facă un comentariu ușor și degajat referitor la sărutul acela, sau să se poarte ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Alternă între aceste două opțiuni, și o a treia, care presupunea o vizită la el acasă, ca să sară pe el. Nu reuși decât să se încurce și mai tare.

Encervată pe ea însăși, ajunsese mai devreme la o întâlnire programată cu echipa pentru după-amiază. Intră în bucătăria lui Laurel, unde prietenele ei aranjau o farfurie de prăjituri lângă un mic platou cu fructe și brânzeturi.

– Am rămas fără Cola Light, anunță Emma, deschizând răcoitorul să ia una. Am rămas cam fără orice, pentru că tot uit că bateria mașinii mele a murit de tot.

– N-ai sunat la service?

– Măcar atâta mi-am adus aminte să fac, acum vreo zece minute. Când am mărturisit – fiind interogată serios de tipul ăla – că am mașina de patru ani, că nu i-am făcut niciodată revizia și că nu mai țin minte exact ultima oară, dacă a existat așa ceva, când am schimbat uleiul sau am verificat vreun fel de cip sau alte treburi legate de mașină, de care nu-mi pot aminti, a zis că o să trimită pe cineva să o ridice și să o ducă la atelier.

Puțin bosumflată, deschise capacul și bău direct din cutie.

– M-am simțit de parcă mi-aș fi ținut mașina ostatică, pentru ca să vină el s-o elibereze. M-a făcut să mă simt chiar mai prost decât o făcuse Jack. Vreau un biscuit.

– Servește-te.

Emma luă unul.

– Acum o să rămân fără mașină până se hotărăște să mi-o dea înapoi. Asta dacă o va face, lucru de care nu-s complet sigură.

– Oricum nu aveai mașină de o săptămână, pentru că bateria era moartă.

– Adevărat, dar măcar aveam iluzia unei mașini, pentru că stătea aici. Presupun că o să iau dubița și o să merg la cumpărături și în toate celelalte o mie de locuri, unde am tot amânat să mă duc. Deși mi-e cam frică să fac asta, pentru că, am realizat acum, dubița e mai veche cu un an decât mașina. E posibil să protesteze și ea.

Laurel puse niște bomboane mentolate drăguțe pe tava cu biscuiți.

– Știu că-i o idee nebunească, dar, poate, după ce-ți iei mașina înapoi, poți trimite dubița în service.

– Tipul de la service a venit și el cu ideea asta, zise Emma ciugulind dintr-un biscuit. Ce ziceți de cină și de niște filme pentru diseară?

– N-ai întâlnire?

– Am anulat-o. Nu am chef.

Laurel își suflă părul care îi cădea pe ochi și o privi șocată.

– Tu nu ai chef să mergi la întâlnire?

– Mă trezesc devreme mâine. Șase buchete, pe care trebuie să le fac, și cu al miresei șapte. Asta înseamnă șase-șapte ore bune de muncă. Vine și Tink să mă ajute jumătate de zi, deci mai scade puțin, dar mai sunt toate celelalte care trebuie pregătite pentru serata de vineri. Și am stat mai toată dimineața aranjând florile.

– Amă nu te-a oprit până acum. Ești sigură că te simți bine / Pari cam distrată.

– Nu, sunt bine. Sunt O.K. Doar că nu am... chef de mâncare.

– Nu e valabil și în cazul meu, zise Delaney Brown totuși, luând-o pe Emma în brațe și pupând-o zgomotos. De mi un biscuit cu zahăr.

– Ia-ți altul, râse Emma.

– Consideră-l parte a tarifului meu, zise, rânjind la Laurel, în timp ce luă unul de pe tavă.

– Participi la întâlnire? îl întrebă Laurel, începând, din obișnuință, să umple o pungă cu biscuiți.

– Nu. Aveam doar de discutat niște treburi legale cu Paks.

Del se îndreptă spre ibricul de cafea, profitând că tot era acolo.

El și Parker aveau în comun părul castaniu-închis și ochii de un albastru intens. Trăsăturile lor rafinate, așa cum le-ar fi caracterizat Laurel, erau ceva mai puternic conturate în cazul lui. Era întruchiparea perfectă a avocatului de succes din Connecticut, în costumul lui gri în dungă, cu pantofii italienești și cu cravata Hermes. Descendentul familiei Brown, din Connecticut.

Terminând pregătirea pungii cu mâncare, Laurel își dădu jos șorțul de bucătăreasă și îl atârna într-un cuier.

– Am auzit că v-ați descurcat excelent la nunta familiei Folk, de weekendul trecut, zise Del, sprijinindu-se de masă.

– Îi cunoști? întrebă Emma.

– Părinții ei îmi sunt clienți. Nu am avut plăcerea – imensă, după spusele lui Jack – de-a o fi cunoscut pe noua doamnă Harrigan.

– O să o ai, atunci când o să intenteze divorț, zise Laurel.

– Mereu optimistă.

– E un coșmar. I-a trimis lui Parker o listă de critici în dimineața asta. Pe e-mail, de la Paris. Din luna de miercuri.

– Glumești! Emma o privi pe Laurel uimită. A fost perfect. Totul a fost perfect.

– Șampania ar fi putut fi mai rece, serviciul chelnerilor mai rapid, cerul mai albastru și iarba mai verde.

– Ei bine, e o scorpie. După ce că i-am dat zece trandafiri în plus. Nu unul, zece, zise Emma, dând din cap. Nu contează. Toată lumea care a fost acolo, și vorbesc despre oamenii normali, știe că a fost perfect. Nimic nu poate strica impresia generală.

– Bravo, Emma, zise Del, toastând cu cana de cafea.

– Apropo, că veni vorba despre Jack, l-ai văzut? Adică, o să-l vezi?

– Mâine. Mergem în oraș la un meci al celor de la Yankees.

– Poți să-i duci tu haina? Și-a uitat-o. Sau am uitat eu să i-o dau înapoi. Mă rog, haina lui e la mine, și probabil că are nevoie de ea. Dacă vrei, mă duc s-o aduc. E la mine în birou.

– O să trec eu să o iau înainte să plec.

– Bine. Ar fi perfect. Dacă tot te vezi cu el.

– Nu-i nici o problemă. Ar cam trebui să plec. Mersi pentru biscuiți, zise luând punga și agitând-o ușor către Laurel.

– O să deduc din onorariul tău 13 biscuiți, inclusiv cel pe care l-ai mâncat.

Rânji către Laurel și ieși.

Laurel așteptă câteva secunde și apoi arătă către Emma.

– Jack.

– Poftim?

– Jack.

– Nu, zise Emma încet, băgându-și mâinile în sân. Emma. Em-ma.

– Nu face pe glumeața, văd exact ce se întâmplă. Ești sigură că nu?

– Nu, nu sunt agitată. Chiar deloc.

– Ce se întâmplă între tine și Jack?

– Nimic. Absolut nimic. Nu fi ridicolă. Simți minciuna când îți iese din gura. Nu poți spune nimic nimănui.

– Dacă nu pot spune nimic, nu este vorba despre nimic.

– Nu e nimic. Probabil nu e nimic. Exagerez. Fir-ar să mă dădă Emma băgând în gură dintr-odată jumătatea de ciocolată rămasă în mână.

– Mănânci ca o persoană normală. Ceva nu merge în viața ta Emma. Spune!

– Jură mai întâi. Nu le vei spune nimic lui Parker și lui Mac.

– Te lași greu. Jur, zise Laurel, făcându-și o cruce pe frunte.

– M-a sărutat. Sau ne-am sărutat. Dar el a început, și eu știu ce s-ar fi întâmplat mai departe, pentru că am primit un mesaj pe pager de la Parker. A trebuit să plec, iar el a dispărut. Deci cam asta ar fi.

– Stai, mi-am pierdut auzul imediat după ce ai zis că Jack te-a sărutat.

– Termină. E vorba de ceva serios, zise, mușcându-și buza. Sau nu. Este?

– Nu e stilul tău, Em. Tu ești o maestră atunci când spui vorbe de manipulat bărbații și situațiile romantice sau amoroase.

– Știu. Doar că e vorba despre Jack. Nu ar trebui să fie... nimic de manipulat. Fac prea mult caz de asta. A fost doar un moment, niște circumstanțe. Doar o chestie. Acum s-a terminat, deci nu mai e o chestie.

– Emma, tu ai tendința să dramatizezi atunci când vine vorba despre bărbați, posibile relații, dar nu ești niciodată agitată în legătură cu ei. Acum ești agitată.

– Pentru că e vorba de Jack! Dacă te-ai învârti pe aici pur și simplu, făcându-ți treaba, gătind, și Jack ar intra și te-ar săruta dintr-odată, sau Del, nu ai fi agitată?

– Singurul motiv pentru care ar veni vreunul din ei pe aici ar fi să cerșească bunătați. După cum a demonstrat Del. Când s-a întâmplat asta? În seara în care ți s-a stricat mașina?

– Nu. Dar am fost la un pas. Ne-a despărțit o secundă... și cred că acea secundă a dus la ceea ce s-a întâmplat aici, la petrecerea de sâmbătă.

– Corect, corect, ai zis că ți-a dat Parker mesaj. Și cum a fost? Ce notă a luat pe cunoscuta scară a atracției a lui Emmaline Grant?

Emma oftă, ridicând degetul mare în sus.

– A atins nota zece, înainte de a sări peste.

Laurel dădu din cap, strângând din buze.

– Întotdeauna am suspectat asta în legătură cu Jack. Pare a fi de nota zece. Ce-ai de gând să faci?

– Nu știu. Nu m-am hotărât. M-a zăpăcit. Mai întâi, trebuie să-mi revin și, după aceea, să-mi dau seama ce trebuie să fac. Sau ce nu trebuie să fac.

– Nu uita să mă anunți și pe mine după aceea. Și să-mi spui când am voie să vorbesc despre asta.

– Bine, dar, între timp, nici un cuvânt, zise Emma, luând tava cu brânzeturi. Hai să mergem să ne jucăm rolul de femei de afaceri.

Vows își amenajase sala de conferințe în fosta bibliotecă a casei. Cărțile rămăseseră, încadrând camera și făcând loc pe ici, pe colo pozelor și suvenirelor. Camera își păstrase căldura și eleganța, chiar dacă era folosită pentru afaceri.

Parker se așezase la masa mare încrustată, cu laptopul și BlackBerryul la îndemână. Cum întâlnirile cu clienți și tururile de dimineață luaseră sfârșit pentru ziua respectivă, își atârname sacoul pe spătarul scaunului. Mac stătea

pe partea opusă, cu picioarele lungi întinse, purtând jeanși și puloverul cu care se îmbrăcase pentru lucru.

Când limba puse tava pe masă, Mac se ridică să fure un storchine de struguri.

– Ați întârziat.

– Del a trecut prin bucătărie. Înainte să ne apucăm de muncă, cine are chef de cină și de filme diseară?

– Eu, eu! ridică Mac o mână. Carter are o chestie profesorală și, în felul ăsta, scap de treaba pe care aș fi făcut-o până venea acasă. Am o zi plină azi.

– Se întâmplă să nu am nimic în agendă, zise Laurel aruncând farfuria cu biscuiți lângă tavă.

Parker ridică receptorul telefonului fix și apăsă un buton.

– Bună, doamnă G., credeți că vă puteți ocupa de cina pentru noi patru? Ar fi perfect. Mulțumesc, zise, închizând. O să mâncăm pui, și o să ne placă.

– Mie îmi convine, spuse Mac, mușcând dintr-un strugure.

– Bine atunci, prima pe ordinea de zi este Whitney Folk Harrigan, cunoscută și ca Mireasa-Monstru. După cum Laurel știe deja, am primit de la ea un e-mail în care ne-a făcut o listă cu lucrurile pe care crede ea că ar trebui să le îmbunătățim.

– Scorpia! zise Mac, ridicându-se să pună niște brânză de capră pe un biscuit cu rozmarin. Am rupt gura târgului cu evenimentul ăla.

– Ei i-aș fi rupt eu gura, comentă Laurel.

– Whitney crede, fără o anume ordine, că... Parker deschise un dosar și începu să citească din e-mailul pe care îl printase. Șampania nu a fost răcită suficient, servirea din timpul cinei a fost înceată, grădinile nu au fost destul de colorate și înflorite, fotograful a petrecut mai mult timp decât consideră ea necesar cu nuntașii, când mireasa ar fi avut nevoie de mai multă atenție, iar prăjiturile de pe masa de desert nu au fost atât de variate și de bine prezentate cum și-ar fi dorit. Mai adăugă faptul

că i s-a părut că a fost grăbită și/sau neglijată de către organizatoare, în anumite momente ale evenimentului. Speră să primim criticile acestea în același spirit în care le oferă ea.

– La care eu răspund... spuse Mac și ridică degetul mijlociu.

– Succint, dădu Parker din cap. Totuși, îi voi răspunde, mulțumindu-i pentru comentarii și urându-i distracție plăcută la Paris, alături de Justin.

– Lingușitoareo, bombăni Laurel.

– Păi, era normal. Nu-i puteam răspunde cu: „Dragă Whitney, spui tâmpenii“. Asta era primul tău gând. Eu l-am temperat. Dar am ridicat-o la rangul de Mireasa-Scorpie-Monstru.

– Trebuie să fie o persoană într-adevăr tristă. Pe bune, zise Emma când prietenele ei o priviră. Cineva care e în stare să ia o zi de nuntă, ca aceea pe care i-am oferit-o noi, și să-i găsească defecte, trebuie să fie, pur și simplu, trist. Dacă n-aș fi atât de enervată, mi-ar fi milă de ea. O să-mi fie milă de ea, imediat ce-mi trece enervarea.

– Mă rog, enervare, milă, sau la naiba cu ea, partea bună este că, în timpul nunții, am programat patru tururi noi. Și mă aștept la mai multe.

– Parks a zis „la naiba“, rânji Mac, mâncând încă un strugure. E tare nervoasă.

– O să-mi treacă, mai ales dacă programăm patru evenimente noi, ca urmare a evenimentului nemaipomenit pe care l-am organizat sâmbătă. Deocamdată, o pun pe Whitney în noul meu „dulap al condamnaților“, unde tot ceea ce îmbracă o face să pară grasă, unde toate materialele sunt cu buline, iar alegerile de culori se rezumă la maro-roșcat și bej-cadaveric.

– Asta e tare urât, comentă Laurel. Și îmi place.

– Să trecem mai departe, continuă Parker. Eu și Del am avut o întâlnire în legătură cu problemele legale și financiare ale firmei. Acordul de parteneriat trebuie

inclusiv procentajul provenit din câștigurile
în exterior, care trebuie reinvestit în Vows.
Nu va vrea să discute despre schimbări în contract,
de procent, poate lua cuvântul.

Funcționează, nu-i așa? zise Emma, uitându-se la
cei doi. Nu cred că vreuna dintre noi și-ar fi închipuit
să construim ceea ce am construit, atunci când am
lăsat Vows. Nu doar din punct de vedere financiar,
ci și din punct de vedere moral. Am avut cont că am obținut câștiguri mult mai mari decât
am avut în urmărire. Dar, lăsând Mi-
scuța-Scorpie-Monstru la o parte, e vorba despre reputa-
ția pe care ne-am făcut-o, atât împreună, cât și individual.
Procentul este corect, și adevărul este că partea pe care
am primit-o este Del pentru bucata lui din domeniu este mult
mai mică decât ar fi putut să fie. Toate facem ceea ce ne
place, alături de oamenii pe care îi iubim. Și câștigăm
mult din asta.

Cred că ceea ce încearcă să zică Em este: „Conțați pe
mine”, spuse Mac, mâncând încă un strugure. Și eu sunt
de aceeași părere.

Și eu la fel, adaugă Laurel. Există vreun motiv să
schimbăm ceva? o întrebă pe Parker.

Din punctul meu de vedere, nu, dar Del ne sfătuieș-
te în calitate de avocat – să recitim contractul și să ne
exprimăm rezervele sau să venim cu sugestii, înainte să-l
semnăm.

– Eu sugerez ca Del să pregătească actele, să le semnăm
și să deschidem o sticlă de Dom Perignon.

– Subscriu, zise Mac, aprobând-o pe Emma.

– Deci toate suntem pentru, conchise Laurel.

– O să-l anunț. Am discutat și cu contabilul nostru.

– Mai bine tu decât eu, zise Laurel.

– Mult mai bine, spuse Parker, zâmbind, și bău niște apă.

Am avut un prim semestru bun și suntem pe cale să ne
nărim profitul net cu aproximativ doisprezece la sută față
de anul trecut. Am fost sfătuite să reinvestim o parte din

profitul net în afacere. Deci, dacă aveți vreo nevoie, vreun capriciu sau vreo dorință egoistă pentru noi echipamente sau idei despre ceea ce ar putea fi de folos pentru Vows, cu întreg, putem stabili pe ce și cât ar trebui să cheltuim.

Emma ridică o mână în aer, înainte ca cineva să apuce să vorbească.

– Eu m-am gândit la o chestie, mai ales după ce m-am uitat peste registrele ultimului semestru. Vom avea cel mai mare eveniment al nostru de până acum în primăvara viitoare, la nunta familiei Seaman. Chiar dacă am lua în considerație doar florile, capacitatea răcitorului meu va fi depășită, deci va fi nevoie să închiriem încă unul pentru câteva zile. Aș putea găsi unul la mâna a doua, la un preț care, pe termen lung, ar fi mai bun decât dacă am închiria.

– E o idee bună, zise Parker, notându-și în caiet. Află care-s prețurile.

– Acesta ar putea fi momentul, continuă Emma, având în vedere creșterile pe care le preconizăm, să cumpărăm o parte din restul echipamentelor pe care, de obicei, le închiriem. Scaunele suplimentare pentru exterior, spre exemplu. În felul ăsta, când organizăm un eveniment în aer liber, i le putem noi închiria clientului și încasa o taxă. Și...

– Văd că te-ai gândit serios la asta, comentă Mac.

– M-am gândit. Având în vedere că Mac vrea să își extindă locuința, mărinde spațiul locuibil de la etaj pentru a face loc dragostei adevărate, de ce nu am adăuga spațiu de lucru studioului, în același timp? Are nevoie de mai mult spațiu de depozitare și de o cabină de probă ca lumea, în loc de cămăruța de acum. Și dacă tot m-am pornit, antreul bucătăriei lui Laurel nu este necesar, având în vedere că există unul asociat bucătăriei principale. Dacă l-am transforma, ar putea avea o bucătărie auxiliară acolo, cu încă un cuptor, un răcitor și spațiu în plus pentru depozitare.

— Mă gândesc pe Emma să vorbească, zise Laurel zâmbind.
— Parker are nevoie de un sistem de supraveghere computerizat, pentru a monitoriza toate spațiile publice ale casei.

— Cred că ai cheltuit de zece ori profitul net, zise Parker după un moment.

— Să cheltuiești banii e partea cea mai amuzantă, după ce ai câștigat. Fii tu însăși, Parker, și asta o să ne ajute să nu o luăm razna. Dar chiar cred că ar trebui să facem măcar o parte din toate lucrurile astea, iar pe restul să le punem pe listă pentru un viitor cât mai apropiat.

— Atunci, fiind eu însămi, spun că treaba cu răcitorul nu surs. Vezi ce poți găsi. Având în vedere că trebuie să vorbim cu Jack despre cum să facem loc pentru răcitor în spațiul pe care îl ai, îl putem întreba ce idei are legat de extinderea studioului lui Mac și de reamenajarea bucătăriei. Mă gândisem și eu la cumpărarea de mobilă pentru exterior, zise Parker, luând notițe în continuare, și am început să văd care ar fi prețurile. O să fac niște estimări, ca să ne dăm seama cam cum stăm, și apoi ne vom decide ce ne trebuie mai mult în primă fază.

Dând din cap, trecu la următorul punct de pe listă.

— Acum, evenimente viitoare care ne vor ajuta să ne susținem în continuare financiar visele și speranțele noastre — ceremonia de logodnă. Mi-au trimis azi discursurile lor și scenariul ceremoniei — ceremonia de vineri seara. Am dat cu banul și Allison, Mireasa numărul 1, va sosi la trei, iar Marlene, Mireasa numărul 2, la patru. Mireasa 1 va sta în apartamentul miresei, Mireasa 2, în apartamentul mirelui. Domnișoara de onoare comună va trebui să se împartă între cele două apartamente. Cavalerul de onoare este fratele Miresei 1, și vom folosi salonul de familie de la etaj pentru el și tații miresei, după cum va fi cazul. Cavalerul de onoare va sta lângă M 1 în timpul ceremoniei, și domnișoara de onoare, lângă M 2.

– Stai, ridică Mac un deget, în timp ce își nota pe laptop toate detaliile. O.K.

– Doamnele astea știu exact ce vor și au respectat planurile, așa că eu m-am înțeles foarte ușor cu ele. Mama lui M 1 și surorile lui M 2 nu sunt foarte fericite când vine vorba despre formalizarea acestei relații, dar sunt cooperante. Mac, s-ar putea să te chinui puțin să faci pozele pe care le vor clientele, în așa fel încât să le incluzi și pe ele.

– Nici o problemă.

– Bun. Emma, florile?

– Au vrut ceva neconvențional, dar feminin. Nici una nu a vrut să aibă buchet, așa că avem o brățară pentru Allison și piepteni cu flori pentru Marlene. O coroniță pentru domnișoara de onoare, care va ține în mână patru trandafiri roșii. Își vor oferi una alteia câte un trandafir alb, imediat după ce vor aprinde lumânarea unirii. Și fiecare îi va oferi un trandafir mamei sale. Cocarde din trandafiri albi pentru bărbați. Ar trebui să fie foarte frumos.

Sorbind din Cola Light, Emma dădu pagina, trecând la aranjamente.

– Au vrut un aspect aerat, ca de pajiște, pentru aranjamente și decorațiuni. O să folosesc multă iarba-miresei, margarete albe și colorate, gerbere, crenguțe de cireș înflorite, frăguțe și altele. Cât mai puțin tul, iar ghirlandele le voi face din margarete. Vaze simple pentru trandafiri în timpul ceremoniei.

– Multe lumini feerice și lumânări în sala mare și sala de bal, continuând tema naturală a aranjamentelor. Cred că o să fie simplu și foarte drăguț. Dacă mă ajută una dintre voi la transport, mă ocup singură de decor.

– Pot să te ajut eu, zise Laurel. Tortul este din blat de vanilie, cu umplutură din spumă de zmeură și glazură de bezele. Și pentru tort au vrut tot flori simple, în același stil. Nu o să le adaug decât pe la ora cinci, deci am timp

pentru decorare. Pe lângă asta, mai vor prăjituri asortate și bomboane mentolate.

— Avem programul obișnuit de vineri seară, adăugă Parker, cu excepția aruncării buchetului și a portjartierei. Repetiția e joi după-amiază, deci dacă ne-a scăpat ceva, ne ocupăm atunci.

De câte ori Emma se gândea la părinții ei, la cum se cunoscuseră și se îndrăgostiseră, totul îi părea a fi o poveste.

A fost odată ca niciodată o tânără din Guadalajara, care a traversat continentul american pentru a ajunge în minunatul oraș New York și a lucra la firma unchiului ei, ocupându-se de casele și de copiii oamenilor care aveau nevoie de asemenea servicii. Dar Lucia visa la alte lucruri — la o casă frumoasă, în locul apartamentului zgometos, la copaci și la flori, în locul asfaltului. Lucra din greu, visând ca, într-o zi, să aibă propria casă și poate un mic magazin, în care să vândă lucruri frumoase.

Într-o zi, unchiul ei îi povesti despre un bărbat pe care îl cunoștea și care locuia foarte departe, într-un loc numit Connecticut. Omul își pierduse soția, tânărul lui fiu rămânând fără mamă. Omul părăsise orașul pentru a duce o viață mai liniștită — și, poate, se gândi Lucia, pentru că amintirile erau prea dureroase în casa pe care o construiseră alături de soția lui. Era scriitor, așa că avea nevoie de un loc liniștit, și călătorea des, deci trebuia să găsească pe cineva de încredere cu care să-și lase băiețelul. Iar femeia care se ocupase de asta timp de trei ani, de când soția acestuia murise, dorea să se întoarcă la New York.

Așadar, Lucia se decise să facă un pas uriaș, părăsind marele oraș și mutându-se în imensa casă a lui Phillip Grand și a fiului său, Aaron.

Omul era frumos ca un prinț și se vedea că își iubește fiul. Dar avea o tristețe în ochi, care o impresiona profund.

Copilul avusese parte de atâtea schimbări în cursul celor patru ani ai săi, încât timiditatea lui față de ea era de înțeles. Gătea pentru ei și avea grijă de casă și de Aaron, în timp ce bărbatul își scria cartea.

A prins drag de băiat, și el, de ea. Nu era întotdeauna cuminte, dar Lucia s-ar fi întristat dacă ar fi fost. Serile, ea și Phillip discutau despre Aaron, despre cărți și alte lucruri simple. Îi era dor de discuțiile acelea – și de el – atunci când era plecat cu treburi.

Câteodată, se uita pe fereastră la Phillip și la Aaron cum se jucau împreună, și inima ei simțea ceva.

Nu știa că și el făcea foarte des același lucru. Pentru că se-ndrăgostise de ea, la fel cum ea se-ndrăgostise de el. Lui Phillip îi era teamă că ea îi va părăsi, dacă i-ar spune. Iar ei îi era frică că ar da-o afară dacă i-ar spune.

Dar, într-o zi de primăvară, sub coroana înflorită a unui cireș, în timp ce băiețelul pe care îl iubeau amândoi se dădea în leagăn, Phillip o luă pe Lucia de mână. Și o sărută.

Erau deja căsătoriți când frunzele copacilor de toamnă se îngălbeniseră. Și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Mai era de mirare, se gândi Emma în timp ce parca dubița pe aleea dublă, plină de mașini, din fața casei părinților săi, duminică seara, că se născuse romantică? Cum ar fi putut cineva să crească în mijlocul unei astfel de povești, cu astfel de oameni, și să nu-și dorească același lucru pentru sine?

Părinții ei se iubeau de treizeci și cinci de ani și crescuseră patru copii împreună în marea casă victoriană. Își făcuseră o viață bună acolo, plină de dragoste și de înțelegere.

Nu avea de gând să se mulțumească cu mai puțin, atunci când venea vorba de viața ei.

Scoase din dubiță aranjamentul pe care îl făcuse, grăbindu-se să ajungă la cina în familie. Era în întârziere,

se gândi, dar îi avertizase că așa va fi. Ținând vaza în brațe, deschise ușa și intră în casa plină de culoare, fără de care mama ei nu putea trăi.

Grăbindu-se spre sufragerie, auzi zgomotul la fel de viu ca tablourile și materialele din casă.

La masa mare stăteau părinții ei, cei doi frați, sora, cumnatele, cumnatul, nepoții și nepoatele – și des-
tulă mâncare cât să hrănească mica armată pe care o formau.

– Mamă, spuse, și merse mai întâi la Lucia, sărutând-o pe obraz, înainte să pună florile pe bufet și să ocolească masa, ca să-l pupe pe tatăl ei. Papa.

– Acum, suntem la masă, se auzi vocea Luciei, în care se mai simțea căldura și muzica Mexicului. Așază-te înainte ca micii purceluși să termine toată mâncarea.

Nepotul ei cel mai mare începu să grohăie și să se hli-
zească, în timp ce Emma se așeză lângă el.

– Mor de foame, zise Emma luând platoul pe care i-l întinse Aaron. Dădu din cap aprobator când fratele ei, Matthew, ridică o sticlă de vin. Vorbiți cu toții ca să aflu și eu ce s-a mai întâmplat.

– Veștile importante mai întâi. De partea cealaltă a mesei, sora ei, Celia, îl luă de mână pe soțul ei. Înainte să apuce să zică ceva, Lucia țipă fericită:

– Ești însărcinată!

– S-a dus surpriza, râse Celia. Eu și Robert îl așteptăm pe numărul trei – în mod sigur, ultimul – în noiembrie.

Se porni un val de felicitări, iar bebelușul familiei bătu entuziasmat cu lingurița în scaunul său, în timp ce Lucia se ridică să-și îmbrățișeze fiica și ginerele.

– Vai, nu există veste mai fericită decât cea legată de un copil. Phillip, o să mai avem un bebe.

– Ai grijă ce spui. Ultima dată când ai zis asta, a apărut Emmaline după nouă luni.

Râzând, Lucia se așeză lângă el și-l îmbrățișă, apăsându-și obrazul de al lui.

– Acum, copiii fac toată treaba și noi doar ne jucăm.
– Em nu și-a făcut-o încă, zise Matthew, ridicând din sprâncene spre ea.

– Așteaptă un bărbat la fel de chipeș ca tatăl ei și mai puțin enervant decât fratele ei, zise Lucia, privindu-l cu subînțeles pe Matthew. Nu se găsec pe toate drumurile.

– Eu încă sondez terenul, zise Emma drăgăstos, strâmbându-se la fratele ei, în timp ce își tăia prima felie din friptura de porc.

Mai rămase puțin după ce pleacă ceilalți, plimbându-se cu tatăl ei prin grădină. Învățase totul despre plante și flori și ajunsese să le iubească sub îndrumarea lui.

– Cum merge cartea? îl întrebă.

– Prost.

– Așa spui mereu, răs ea.

– Pentru că e întotdeauna adevărat în faza asta, zise el, trecându-și o mână peste umerii ei. Dar mesele în familie și scormonitul în pământ mă ajută să uit de asta pentru un timp. Apoi, când mă întorc iar la treabă, lucrurile parcă nu mai arată atât de rău. Și tu ce mai faci, fată frumoasă?

– Bine. Foarte bine. Suntem ocupate. Am avut o întâlnire la începutul săptămânii în care am aflat că ne-a crescut profitul, și nu pot decât să mă gândesc cât de norocoase suntem pentru că facem ceea ce ne place, alături de cele mai bune prietene pe care le-am avut vreodată. Tu și mama mi-ai spus mereu că trebuie să găsim ceea ce ne place, ca să lucrăm bine și fericiți. Eu am reușit să fac asta.

Se întoarse și o văzu pe mama ei traversând gazonul, ca să aducă o haină.

– E răcoare, Phillip. Vrei să răcești și să stau să te ascult văicărindu-te după?

– Mi-ai descoperit planul, zise, lăsând-o pe soția lui să-l înfofolească în haină.

– Am văzut-o pe Pam ieri, spuse ea, vorbind despre mama lui Parker. E atât de încântată de nuntă. Și eu sunt foarte bucuroasă, fiind vorba despre doi oameni pe care îi iubesc și care s-au îndrăgostit unul de celălalt. Pam mi-a fost mereu o bună prietenă și m-a susținut atunci când mulți oameni au fost scandalizați că tatăl tău se căsătorește cu o servitoare.

– Nu și-au dat seama ce deștept am fost că am obținut serviciu fără să plătesc.

– Ca un yankeu adevărat, zise Lucia, cuibărindu-se lângă el. Stăpân de sclavi.

„Uite-te la ei“, se gândi Emma. „Cât de bine se potrivesc.“

– Mi-a spus Jack acum câteva zile că ești cea mai frumoasă femeie creată vreodată, și încă speră să fugă cu tine în lume.

– Adu-mi aminte să-l cotolesc data viitoare când îl vei vedea, zise Phillip.

– E cel mai șarmant gentleman. Poate ar trebui să te pun să lupți pentru mine, zise Lucia, privind-l pe Phillip.

– Ce-ai zice de un masaj la picioare, mai bine?

– Așa rămâne. Emmaline, când vei găsi un bărbat care vrea să facă un masaj bun la picioare, să-l studiezi bine. Multe defecte pot fi trecute cu vederea, dacă posedă calitatea asta.

– O să țin minte asta. Ar cam fi cazul să plec, zise, îmbrățișându-i pe amândoi. Vă iubesc.

Emma privi în urmă în timp ce se îndepărta, și își văzu tatăl luând-o pe mama ei de mână sub crengile arcuite ale cireșilor încă nefloriți.

Și sărutând-o.

Nu, se gândi ea, nu era de mirare că era o romantică incurabilă. Nu era de mirare că voia și ea asta, sau măcar o parte din asta, pentru ea.

Se sui în dubiță și se gândi la sărutul de pe treptele scării.

Poate fusese doar un flirt sau o curiozitate. Poate fusese doar atracție. Dar nu avea de gând să pretindă că nu se întâmplase. Sau să-l lase pe el să facă asta.

Era momentul să intervină.

capitolul 6

În biroul aflat la etajul casei sale din oraș pe care o renovase, Jack lucra la un proiect pe calculator. Se gândise la anexa studioului lui Mac după terminarea programului, și cum nici ea, nici Carter nu se grăbeau foarte tare, putea să se joace, să refacă și să revizuiască atât întregul plan, cât și micile detalii.

Acum, că Parker voia un al doilea proiect, care să includă anexe atât la parter, cât și la etaj, trebuia să revizualizeze nu doar detaliile și designul, ci întregul ansamblu. Era mai inteligent, după părerea lui, să facă toate modificările odată, chiar dacă asta însemna să arunce la gunoi schițele originale.

Jonglă cu linii și contururi, cu jocul de lumini ca parte a spațiului mărit în care să se desfășoare studioul. Extinzând cabina actuală de probă și spațiul de depozitare, și măbind amprenta la sol a celor două, putea extinde baia, adăuga un duș – lucru pe care se gândi că cei doi l-ar aprecia mai târziu –, oferindu-i lui Mac spațiul necesar pentru probe și dublând spațiul actual de depozitare.

Biroul lui Carter de la etaj...

Se lăsă pe spate, sorbi niște apă și încercă să gândească asemenea unui profesor de engleză. Ce și-ar dori și ce i-ar trebui în spațiul lui de lucru? Eficientă, cu o tentă tradițională – ca și Carter. Rafturi pentru cărți de-a lungul pereților. Pe doi pereți.

Vitrine, se decise, întorcându-se spre biroul său în formă de U și încercând să facă o schiță rapidă. Dulapuri dedesubt, în care să-și depoziteze obiectele de papetărie și fișele studenților.

Nimic lucios, nimic prea elegant. Nu pentru Carter.

Lemn închis la culoare, se gândi, cu un aspect englezesc vechi. Dar și ferestre generoase, pentru a fi în ton cu restul clădirii. Acoperiș în pantă, pentru a rupe liniile. Câteva lucarne. Un perete încadrat pentru a forma o nișă, în care se putea sta, dând spațiului o notă interesantă.

Un loc unde un bărbat putea să se retragă, atunci când soția lui era nervoasă sau când voia, pur și simplu, să tragă un pui de somn după-amiaza.

De pus o ușă cu geamuri de sticlă aici și de adăugat o terasă – la scară mică. Poate că tipul dorea să iasă la un brandy și un trabuc. Se putea întâmpla și asta.

Se opri un moment, uitându-se la meciul care era în plină desfășurare pe ecranul plat din stânga sa. În timp ce cocea ideile în minte, îi văzu pe cei de la Philly învingându-i pe Red Sox.

Ce prostie.

Se întoarse la desen. Și se gândi: Emma.

Înjurând, își trecu o mână prin păr. Se descurcase foarte bine în încercarea de a nu se gândi la ea. Treabă, meciuri de fotbal și alte nimicuri. Emma era într-un alt compartiment, care trebuia să rămână închis.

Nu voia să se gândească la ea. Nu-i făcea bine. Făcuse o greșală, în mod clar, dar nu era un capăt de lume. O sărutase pe fată, atâta tot.

Un sărut demential, acum că se gândea mai bine. Totuși, fusese genul acela de întâmplări, genul acela de momente. Mai erau necesare câteva zile pentru a trece efectul și apoi lucrurile puteau reveni la normal.

Nu era genul de femeie care să-i reproșeze ceva.

Oricum, nu se întâmplase numai din vina lui. Se încruntă, sorbind din nou niște apă. Da, normal că nu era doar vina lui. O fi fost și ea întoarsă pe dos?

Erau oameni mari; se sărutaseră. Și cu asta, basta.

Dacă aștepta ca el să-și ceară scuze, putea să aștepte mult și bine. Trebuia să se împace cu ideea – și cu el. El și Del erau apropiați, și mai era prieten, prieten bun,

și cu celelalte membre ale cvartetului. Dacă mai adăuga și remodelarea despre care vorbise Parker, urma să petreacă mult timp pe domeniu, în lunile ce urmau.

Îți trecu din nou mâna prin păr. O.K., acestea fiind spuse, trebuiau amândoi să se împace cu ideea.

— Lu naiba!

Îți frecă fața cu palmele, ordonându-i creierului să treacă înapoi la treabă. Încruntându-se, studie scheletul de beton al noului său. Își miji ochii.

— Un moment, un moment.

Dacă răsturna tot proiectul și îl înclina, adăugând o terasă, ar fi creat o zonă de terasă parțial acoperită, în spatele casei. Le-ar fi oferit spațiul exterior de care aveau nevoie, intimitate și o mică grădină. Emma sigur ar avea câteva idei în legătură cu asta.

Ar face liniile și formele clădirii mai interesante și ar mări spațiul utilizabil, fără costuri semnificative de construcție.

— Ești un geniu, Cooke.

Tocmai când se pregătea să planifice totul, cineva bătuse la ușă.

Cu gândul încă la desen, se ridică și traversă sufrageria apartamentului său, aflat deasupra firmei. Presupunând că era Del, sau unul dintre prietenii săi, și sperând că și-au adus berea de-acasă, deschise ușa ce dădea în bucătărie.

Stătea în lumina strălucitoare a verandei și mirosea ca miriștile luminate de lună.

— Emma.

— Vreau să vorbesc cu tine, zise ea, trecând pe lângă el, aruncându-și părul pe spate și întorcându-se. Ești singur?

— Ăă... da.

— Bine. Ce naiba se întâmplă cu tine?

— Despre ce vorbim?

— Nu încerca să pari amuzant. Nu-s într-o dispoziție bună. Flirtezi cu mine, îmi pornești mașina, îmi masezi

umerii, îmi mănânci pastele, îmi împrumuți haina tu și apoi...

– Presupun că puteam doar să-ți fac cu mâna când am trecut pe lângă tine pe stradă. Sau să te las să tremuri până te-ai fi făcut vânătă la față. Doar mi-era foame.

– E vorba despre toate la un loc, se răsti ea, trecând prin bucătărie și ajungând în holul larg, cu mâinile gesticulând. Și ai evitat să pomenești de masajul umerilor și de partea cu „apoi“.

Neavând ce să facă, se luă după ea.

– Pari stresată și enervată. La momentul respectiv, nu te-a deranjat.

Întorcându-se, își miji ochii căprui și catifelați.

– Și apoi...

– O.K., deci a fost un „apoi“. Tu erai acolo, eu eram acolo, deci se potrivește. Nu e ca și când m-aș fi dat eu la tine și tu te-ai opus. Pur și simplu... dintr-odată „sărutat“ suna prea important. Ne-am lipit buzele pentru un minut.

– Lipit buzele. Ai doisprezece ani? M-ai sărutat.

– Ne-am sărutat.

– Tu ai început.

– Ai doisprezece ani? zâmbi el.

Emma scoase un șuierat ușor și Jack simți furnicături pe ceafă.

– Tu ai făcut prima mișcare, Jack. Tu mi-ai adus vin, tu ai devenit intim acolo pe scări, masându-mi umerii. Tu m-ai sărutat.

– Vinovat, la toate capetele de acuzare. Tu mi-ai răspuns. Și apoi ai fugit de parcă te-aș fi înțepat.

– M-a sunat Parker. *Lucram*. Te-ai evaporat. Și ai rămas evaporat de-atunci.

– Evaporat? Am plecat. Ai fugit de parcă te-ar fi urmărit furiile iadului, și Whitney mă enervează teribil. Așa că am plecat. Și, în mod ciudat, am o slujbă – la fel ca tine – așa că mi-am petrecut ultima săptămână lucrând.

Nu m-am evaporat. Doamne, nu pot să cred că am zis „evaporat“, spuse, trăgându-și sufletul. Hai să stăm jos.

– Nu vreau să stau jos. Sunt prea nervoasă ca să stau jos. Nu faci așa ceva și apoi pleci.

Cum ea îndreptase un deget acuzator spre el, Jack făcu același lucru.

– Tu ai plecat.

– Nu asta voiam să spun, știi foarte bine. Pager, Parker, trebă, spuse, dând iar din mâini. Nu m-am *dus* nicăieri. Pur și simplu, a trebuit să plec pentru că MSM s-a decis că vrea să verifice buchetul ce trebuia aruncat, înainte să se învrednicească să-l arunce, și voia să facă lucrul ăsta acolo și atunci. Enervează groaznic pe toată lumea, dar nu am plecat pur și simplu. Tu ai plecat, zise ea, împingându-l ușor cu mâna. Și a fost nepoliticos.

– Dumnezeu! O să mă cerți acum? Stai, deja ai făcut-o. Te-am sărutat. Mărturisesc. Gura ta e de vină, nu m-am putut abține – după cum s-a văzut foarte clar. Ochii lui scânteiară, ca norii plini de tunete și fulgere ai unei furtuni. Nu ai strigat după ajutor, așa că am acționat. Spânzură-mă.

– Nu e vorba despre sărut. Este, dar nu este. Este vorba despre de ce, și despre după, și despre cum.

– Poftim? zise el holbându-se la ea.

– Da! Am dreptul la un răspuns acceptabil.

– L-ai uitat pe „unde“, așa că o să-l introduc și pe el. „Unde“ e întrebarea acceptabilă? Găsește-o, și eu o să încerc să-ți dau un răspuns acceptabil la ea.

Ardea la foc mornit. Nu mai întâlne o femeie care putea să fiarbă efectiv. Vai, cât era de sexy.

– Dacă nu putem discuta ca doi adulți, atunci...

– La naiba!

Dacă o făcuse o dată, de ce n-ar fi făcut-o și a doua oară? O prinse în brațe, trăgând-o mai aproape și ridicând-o pe vârfuri. Încercă să zică un „ce“ sau un „cum“, dar înainte să apuce, îi acoperi gura. Își folosi dinții, mușcând-o scurt

și nerăbdător, făcându-i buzele să se deschidă de surprindere sau poate ca răspuns. Nu îl interesa care era motivul, nici când îi întâlne limba, nici când gustul ei îi cuprinsese toate simțurile ca un curent ce îi trecea prin sânge.

Măinile i se încâlciră în părul ei sălbatic, trăgându-i capul ușor pe spate.

Stop, vru ea să zică. Chiar ar fi vrut. Dar se simțea ca și când ar fi fost prinsă de vară, de căldură și de umezeală. Orice gând rațional se topea, în timp ce corpul ei trecea de la călduț la cald și la fierbinte.

Când el își ridică privirea, rostindu-i numele, Emma doar dădu din cap și îl trase din nou spre ea.

Pentru câteva minute nebune, mâinile lui se plimbară peste tot, provocatoare, incandescente, până când aproape rămase fără suflare.

– Dă-mi voie, zise el, căutându-i nasturii cămășii.

– O.K. L-ar fi lăsat să facă cam orice.

Când mâna lui îi acoperi inima agitată, îl trase pe podea.

Pielea fină, mușchii tari și o gură înfometată. Se arcui sub el și trecu deasupra. Îi scoase tricoul și îi zgârie pieptul cu dinții. Cu un oftat, o ridică din nou, sărutându-i gura și gâtul, cu o disperare frenetică pe măsura celei pe care o arăta și ea.

Pe jumătate înnebunit, o trânti pe spate, gata să îi rupă hainele. Cotul ei lovi podeaua cu putere. Emma văzu stele verzi în fața ochilor.

– Of, Doamne!

– Ce e? Emma. Rahat. La naiba. Îmi pare rău. Lasă-mă să mă uit.

– Nu. Stai. Amețită, cu urechile țiuindu-i și ușor năucă, reuși să se ridice. Ha, ha! Of, Doamne... zise ea din nou.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Stai. Începu să îi frece antebrațul, ca să calmeze durerile și înțepăturile pe care

– Închidă-mi ochii că le simțea, încercând să-și calmeze respirația, simțind greu.

– Râzi.

– Nu. Nu. Sunt prea copleșit de dorință și pasiune ca să pot respira normal.

– Râzi, zise ea împungându-l în piept cu degetul arătător al mâinii sănătoase.

– Nu. Mă chinui cu bărbăție să n-o fac. Era, probabil, prima dată, se gândi el, că făcea asta într-un moment atât de pasional. E mai bine? Cât de cât? o întrebă, făcând pe șeala să o privească în ochi.

Izbucniră amândoi în râs. Jack pierduse bătălia și se prăvăli, pur și simplu, pe podea, râzând din toată inima.

– Îmi pare sincer rău.

– De ce? Când ai demonstrat o atât de mare finețe!

– De, asta spun toate. Tu ești cea care a ales podeaua, când am o canapea foarte bună doi metri mai încolo, și un pat la fel de bun la capătul acelor scări. Dar nu, nu te poți controla destul, cât să ajungem la o suprafață moale.

– Doar un fricos are nevoie de o suprafață moale când vine vorba despre sex.

– Nu-s un fricos, soro, o privi, zâmbind periculos. Hai să mai încercăm o dată.

– Stai, spuse ea, punându-i o mână pe piept. Hm, mișto pectorali, apropo. Dar stai, zise ea, ridicându-și brațul încă amorțit și dându-și părul pe spate. Jack, ce facem noi aici?

– Dacă trebuie să îți explic, înseamnă că ceva nu e bine.

– Nu, serios. Vreau să spun... Se uită la cămașa ei deschisă și la sutienul alb de dantelă ce abia se zărea. Uite-te la noi. Uite-te la mine.

– Crede-mă, asta făceam. Asta fac. Și vreau să continui să-o fac. Ai un corp absolut superb. Tot ce vreau e să...

– Da, am înțeles. Și eu la fel, dar, Jack, nu putem pur și simplu să... Am pornit-o pe o cale greșită.

– Calea e bună și duce spre casă, după părerea mea. Dă-mi cinci minute să te conving. Unul. Dă-mi unul.

– Probabil că nu ar fi nevoie de mai mult de treizeci de secunde. Dar nu, răspunse ea atunci când el zâmbi. Serios. Nu putem să facem asta în felul ăsta. Sau deloc. Poate. Totul înlăuntrul ei scăpăra de nerăbdare și *voia*. Nu sună sigură. Trebuie să ne gândim, să medităm, să cugetăm și poate, să analizăm mai bine. Jack, suntem prieteni.

– Eu mă simt tare prietenos.

– Suntem prieteni, zise ea cu ochii calzi, punându-și mâna pe obrazul lui.

– Suntem.

– Mai mult, avem prieteni care ne sunt prieteni. Atâta de multe legături. Așa că, oricât de mult mi-ar plăcea să zic: „La naiba, hai să încercăm canapeaua aia, apoi patul și, runda a treia, podeaua“, nu se poate.

– Emmaline. Ochii lui erau ca un fum adânc și întunecat. Mă omori.

– Sexul nu e același lucru cu un sărut pe scările din spate. Chiar dacă a fost un sărut remarcabil. Deci trebuie să ne gândim bine înainte de a ne decide. Refuz să mă gândesc că aș putea să nu-ți mai fiu prietenă, Jack, doar pentru că în momentul ăsta aș vrea să te văd dezbrăcat. Ești prea important pentru mine.

– Aș fi vrut să nu fi spus asta, zise el, oftând. Și tu ești. Ai fost întotdeauna.

– Atunci, hai să stăm puțin și să ne gândim la asta, spuse ea, lăsându-se pe spate și încheindu-și cămașa.

– Nu știi cât mă întristează să te văd făcând asta.

– Ba știu. Aproape la fel de mult ca pe mine. Nu te ridică, zise ea, sculându-se și luându-și geanta pe care o scăpase pe jos când o luase el în brațe. Dacă te ajută în vreun fel, o să am o noapte mizerabilă, gândindu-mă la ce s-ar fi întâmplat dacă nu ne opream.

– Nu mă ajută, pentru că și eu o să am parte de același lucru.

– Asta este, spuse, întorcând capul în timp ce se îndrepta spre ușă. Tu ai început.

De dimineață, după noaptea mizerabilă pe care o prevăzuse, Emma avea nevoie de prietenele ei și de clătitele doamnei Grady. Negocierile cu ea însăși. Prietenele erau în regulă, cu siguranță, dar pentru clătite trebuia mai întâi să înfrunte îngrozitoarea sală de sport.

Își luă echipamentul și porni iritată și tânjind după cafeină spre clădirea principală. Pe drum, coti către studioul lui Mac. Nu vedea nici un motiv pentru care prietena ei să nu sufere alături de ea.

Fără să se gândească, intră direct și o porni către bucatărie. O găsi pe Mac într-o pereche de boxeri de bumbac și un maiou, aplecată deasupra mesei, cu zâmbetul pe buze și o cană de cafea alături. Carter era de cealaltă parte a mesei, în sacoul lui de tweed, în aceeași poziție și cu același zâmbet.

Ar fi trebuit să bată la ușă, se gândi imediat Emma. Trebuia să-și aducă aminte să bată la ușă, acum că locuia și Carter aici.

– Bună, o salută Mac, ridicându-și cana.

– Scuze.

– Iar ai rămas fără cafea?

– Nu, eu...

– Avem destulă, îi zise Carter. Am făcut un ibric întreg.

– Nu știu de ce trebuie să te căsătorești cu ea, și nu cu mine, zise Emma, aruncându-i o privire întristată.

Vârfurile urechilor i se înroșiră puțin, dar ridică din umeri, zicând:

– Păi, poate dacă lucrurile nu merg...

– Se crede simpatic, replică sec Mac. Și, la naiba, are dreptate, zise apropiindu-se și trăgându-l de cravată.

Sărutul fu ușor și delicat, după părerea Emmei. Genul de sărut matinal între doi îndrăgostiți care știu că va fi

timp, foarte mult timp, pentru săruturi mai pasionale și mai încinse.

Le invidia din cale-afară pe cele ușoare și delicate.

– Du-te la școală, profesore. Luminează mințile tinere.

– Țasta-i planul, zise el, luându-și servieta și trecându-și mâna prin părul strălucitor al lui Mac. Ne vedem diseară. Pa, Emma.

– Pa.

Deschise ușa, privi înapoi și se lovi cu cotul de toc.

– Fir-ar să fie! bolborosi el, închizând ușa în urma lui.

– Face asta cam la fiecare trei... Ce-i cu tine? o întrebă Mac. Te-ai înroșit toată.

– Nimic. Dar se surprinse frecându-și cotul și aducându-și aminte. Nimic. Am trecut pe aici în drumul meu spre camera de tortură. Am de gând să-i cerșesc niște clătite doamnei Grady, după ce sufăr puțin.

– Dă-mi două minute să mă schimb.

Emma începu să se plimbe prin cameră, după ce Mac urcă scările. Trebuia să existe o metodă subtilă, simplă și logică prin care să-i explice lui Mac ceea ce se întâmplase cu Jack. Ceea ce se întâmpla cu Jack. Și să-i ceară să facă o excepție de la regula nu-ne-culcăm-cu-foștii-prietenelor.

Mac și Jack erau prieteni, deci ăsta putea fi un argument. Și altul, cu mult mai important, imens de-a dreptul, era acela că Mac era nebunește și totalmente îndrăgostită de Carter. Se căsătoreau, pentru numele lui Dumnezeu! Ce fel de prietenă și-ar pune o altă prietenă să respecte regula nu-foștilor când e pe cale să se mărite cu domnul Adorabil?

Ar fi fost pur și simplu egoist, obtuz și răutăcios din partea ei.

– Hai să mergem înainte să mă răzgândesc, zise Mac, intrând în fugă în bucătărie, îmbrăcată într-un hanorac tras peste o bustieră și niște pantaloni strâmți. Îmi simt bicepsii și tricepsii în formă. Brațe de fier, ale mele sunteți!

- De ce trebuie să fii așa? întrebă Emma.
- Așa? Poftim?
- Suntem cele mai bune prietene de când eram bebeluși. Nu văd de ce te-ai opune, având în vedere că nu îl vrei.
- Pe cine? Pe Carter? Ba îl vreau. Nu ți-ai băut cafea în dimineața asta, nu-i așa?
- Dacă aș bea cafea, creierul meu ar fi destul de treaz ca să găsească motive pentru care nu ar merge. Și nu asta-i problema.
- O.K. De ce ești supărată pe mine?
- Nu-s supărată pe tine. Tu ești supărată pe mine.
- Atunci spune că-ți pare rău și uităm totul, zise Mac, deschizând ușa și ieșind.
- De ce să-mi pară rău? M-am oprit, spuse Emma, trântind ușa după ele.
- Te-ai oprit din ce?
- M-am oprit... Suspinând, își apăsă degetele pe ochi. E lipsa de cofeină. Minteaa mea e încetoșată. Încep cu mijlocul. Sau poate cu finalul.
- Vreau să știu de ce sunt supărată pe tine ca să mă comport ca atare. Scorpie ce ești.
- Emma trase aer în piept și-l ținu un moment.
- L-am sărutat pe Jack. Sau el m-a sărutat pe mine. El a început. Și apoi s-a evaporat, așa că m-am dus până la el, să-i zic vreo două, și a făcut-o din nou. Iar eu l-am lăsat. Apoi, am ajuns pe jos, și hainele zburau, până când m-am lovit la cot. Foarte tare. Și asta m-a readus la realitate. Așa că m-am oprit, deci nu ai de ce să fii supărată.
- Mac rămăsese cu gura deschisă încă de la prima frază a Emmei.
- Poftim? Poftim? spuse, lovindu-și cu palma o ureche și scuturând din cap ca și când ar fi vrut să scape de apa din urechi. *Poftim?*
- Nu mai spun totul încă o dată. Ideea e că m-am oprit și am spus că-mi pare rău.
- Lui Jack?

– Nu, adică, da, dar ție. Îți spun că-mi pare rău.

– De ce?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mac, regula.

– O.K. Mac se opri, își înfipse mâinile în talie și privi în gol. Nu, încă nu înțeleg. Să încercăm altceva. Asta e tabla, și acum e curată, zise, făcându-se că șterge ceva imaginar. S-o luăm de la capăt. Tu și Jack – uau! – am nevoie de un minut să absorb informația... Gata. Tu și Jack ați avut parte de o mare mozoleală.

– Nu a fost o mozoleală. Sărută excelent, lucru pe care, probabil, îl știi deja.

– Îl știi?

– Și-mi pare rău pentru faza aceea. De fapt nu chiar, pentru că a căzut din senin. Bine, nu în întregime, din moment ce am simțit ceva pentru el când mă aflam sub capotă.

– Capotă? Poftim... Aaa, mașina. Doamne, numai cineva care te cunoaște de-o viață ar putea înțelege jumătate din ceea ce spui.

– Dar nu mă așteptam să-mi aducă un pahar de vin cât luam o pauză scurtă și stăteam pe scările din spate, văzându-mi de treaba mea.

– Vin, scările din spate, bolborosi Mac. MSM. Nunta.

– Apoi, mi-a făcut un masaj la umeri, deci *aș fi putut* să-mi dau seama, dar trebuia să mă întorc. Trebuia să mă întorc la recepție, iar eu, în schimb, stăteam acolo, și m-a sărutat. Apoi m-a sunat Parker și a trebuit să plec, și mi-am dat seama de ceea ce am făcut. Nu e chiar o trădare, nu chiar. Tu îl ai pe Carter.

– Ce legătură am eu cu asta?

– Dar nu m-am culcat cu el, și asta-i tot ce contează.

O pasăre zbură pe lângă ele, cântând cu putere. Fără măcar să o observe, Emma își puse mâinile în șolduri și se încruntă.

– Sărutul a fost o surpriză, în ambele cazuri. Iar pe podea am ajuns sub impulsul momentului. M-am oprit.

deci – practic – nu am încălcat regula, dar îmi cer scuze micim.

– Ți-aș accepta scuzele cu cea mai mare plăcere, dacă mi-ai spune ce treabă am eu cu asta!

– Regula foștilor.

– Regula... Aa, regula foștilor. Tot nu înțeleg ce... Stai. Crezi că eu și Jack am fost... Crezi că m-am culcat cu Jack? Jack Cooke?

– Da, normal că Jack Cooke.

– Nu m-am culcat niciodată cu Jack.

– Ba da, zise Emma, înghiontind-o.

Mac o înghionti și ea.

– Ba nu, și cred că ar trebui să știu cu cine m-am culcat și cu cine nu, iar eu și Jack nu am făcut-o niciodată. Nici măcar nu am fost pe-aproape. Nu am ajuns pe jos, scoțându-mi hainele, cu Jack.

– Dar... Uimită, Emma își coborî mâinile. Dar la începuturi, când venea acasă cu Del, în vacanțe și de sărbători, în timpul facultății, voi doi...

– Am flirtat. Punct. A început și s-a oprit. Nu am ajuns niciodată goi, lipiți unul de altul, între cearșafuri, sau pe podea, sau pe perete, sau pe nici o altă suprafață. Ți-e clar?

– Întotdeauna am crezut...

– Ai fi putut să întrebi, spuse Mac, ridicând din sprâncene.

– Nu, pentru că, *la naiba*, eu voiam să flirtez cu el, dar te-am văzut pe tine făcând asta, așa că nu am putut, și în cele din urmă am crezut ce-am crezut. Apoi, când era evident că sunteți din nou doar prieteni, a intrat în vigoare regula. Așa am crezut.

– Ți-a plăcut de Jack în tot timpul ăsta?

– Când și când. M-am concentrat pe alte lucruri, sau m-am abținut, din cauza regulii. Dar, de curând, a devenit mai problematic să mă concentrez și să mă abțin.

Of, Doamne, zise Emma, lovindu-și fața cu palmele. Sunt o idioată.

– Obraznico. Mac își încrucișă brațele pe piept, cu fiușă imobilă. Aproape te-ai culcat cu un bărbat cu care eu nu m-am culcat. Ce fel de prietenă ești?

– Am zis că-mi pare rău, spuse Emma, coborându-și privirea și strângând din buze.

– S-ar putea să te iert, dar numai după ce-mi povestești tot – în mod coerent și detaliat. Mac o prinse pe Emma de braț și începură să alerge spre casă. Asta după cafea, adică după antrenament.

– Am putea să sărim peste antrenament și să mergem direct la cafea.

– Nu, am chef să lucrez.

Mac o luă înainte, intrând pe ușa de serviciu a clădirii principale și urcând scările. Ajunseră la etajul doi și se întâlniră cu Parker și cu Laurel, care tocmai ieșeau din sala de sport.

– Em l-a sărutat pe Jack și au fost cât pe ce să se culce împreună.

– Poftim? se auziră două voci deodată.

– Nu pot vorbi despre asta. Nu mi-am băut cafeaua. Nu pot vorbi despre asta până n-o beau, și doar dacă sunt și clătite, zise Emma, mormăind supărată și suindu-se pe stepper.

– Clătite. Îi spun doamnei G., zise Laurel, plecând în grabă.

– Jack? Jack Cooke? întrebă Parker.

– Asta am spus, zise Mac, îndreptându-se spre aparatul de exerciții.

Se așezară la masă pentru micul dejun, Emma luându-și prima cană de cafea, în timp ce Mac ridică o mână.

– Să vă povestesc eu prima parte, pentru că o s-o fac mai repede și veți avea toți neuronii întregi, la final. Deci Emmei îi plăcea de Jack, dar a crezut că între mine și Jack

– Ceva. Inclusiv sex, atunci demult, așa că, respectând regula fără-foști, a suferit în tăcere.

– Nu am suferit.

– Eu povestesc acum. Apoi, în timpul recepției MSM, Jack a făcut figura cu „vai, ești atât de stresată, hai să-ți fac un masaj la umeri” și apoi a pupat-o. După care a sunat-o Parker.

– Deci de-asta te comportai așa. Mulțumesc, doamnă Grady, zise Parker, zâmbindu-i acesteia și luând o clătită din tavă pe care o așezase pe masă.

– Așa că aseară, după ce a așteptat mai mult de o săptămână, s-a dus la el acasă să-l ia la rost. Un lucru a dus la altul și s-au trezit pe jos dezbrăcați.

– Pe jumătate. Nu eram nici măcar pe jumătate dezbrăcați. Poate un sfert, calculă Emma. Cel mult.

– Azi-dimineață a venit să-mi ceară scuze că a fost cât pe ce să se culce cu fostul meu iubit imaginar.

– Și bine a făcut, se băgă doamna Grady. Nici o prietenă nu intră pe terenul altei prietene, chiar dacă relația s-a terminat.

– Pur și simplu s-a întâmplat, începu Emma, aruncându-i o privire rece doamnei Grady. Am spus că-mi pare rău și m-am oprit înainte să...

– Asta pentru că ești o fată bună, cu o inimă sinceră. Acum, mănâncă niște fructe. Sunt proaspete. Când mănânci sănătos, și sexul e mai bun.

– Da, doamnă, zise Emma, înfigându-și furculița într-o bucățică de ananas.

– Nu înțeleg de unde ai dedus că Mac s-a culcat cu Jack, spuse Laurel, turnând sirop peste clătite. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi lăudat cu asta și ne-ar fi povestit până ne-am fi săturat de ea.

– Nu aș fi făcut așa ceva.

– Pe vremuri, ai fi făcut-o.

– Da, e adevărat, zise Mac după ce se gândi puțin. Pe vremuri, aș fi făcut-o. Am evoluat între timp.

- Cât de tare îți place? vru să știe Parker.
- Foarte tare. A atins recordul când ne-am sărutat pe scări. Iar apoi, l-a depășit.
- Sărută excepțional, zise Parker, dând din cap.
- E adevărat. E... De unde știi tu? Emma rămase cu gura căscată când o văzu pe Parker zâmbind. Tu? Tu și Jack? Când? Cum?
- Dezgustător, bombăni Mac. Încă o prietenă bună cum s-a dat la prietenul meu imaginar.
- De două ori, în primul meu an la Yale, după ce am dat unul peste altul la o petrecere și m-a condus la cămin, după aceea. A fost drăguț. Foarte drăguț. Dar, lăsând la o parte faptul că sărută excepțional, prea mă simțeam ca și când mi-aș fi sărutat fratele. Și, dincolo de faptul că sărut excepțional, cred că și el avea impresia că și săruta sora. Așa că s-a terminat. Înțeleg că nu e la fel și-n cazul tău.
- Nu suntem nici măcar pe aproape. De ce nu ne-ai spus niciodată că l-ai sărutat pe Jack?
- Nu știam că trebuie să raportăm de câte ori sărutăm un bărbat. Dar aș putea face o listă.
- Sunt sigură că ai putea, râse Emma. Laurel? Ai ceva incidente de raportat legate de Jack?
- Mă simt tare frustrată și văduvită pentru că nu am nici unul. Măcar imaginar. Ar fi putut să se dea o dată și la mine, în tot timpul ăsta. Nenorocitul! Dar dumneavoastră, doamnă G.?
- A fost unul foarte plăcut acum câțiva ani, de Crăciun, sub vâsc. Dar cum sunt genul care iubește și lasă, l-am lăsat să plece, ca să nu se aleagă cu inima frântă.
- Eu zic că Em are de gând să îl atace, și încă în forță, spuse Mac, ridicând din sprâncene. Iar el nu are nici o șansă în fața puterii incredibile pe care o deține Emmaline.
- Nu știu ce să zic. Trebuie să mă gândesc. E complicat. Mi-e prieten. E prietenul nostru. Și prietenul lui Del.

Del este fratele tău, îi zise lui Parker, și aproape ca un frate pentru noi toate. Și suntem cu toții prieteni și asociați. Del este avocatul nostru și Jack ne ajută atunci când avem nevoie. Plus că se ocupă de reamenajare. Avem câteva legături, și-s toate încâlcite.

– Și nimic nu încâlcește totul mai tare decât sexul, domnule Mac.

– Exact! Dacă ajungem să facem chestia aia și apoi ne dăm seama că nu ne potrivim? Atunci o să ne simțim vinovat unul față de altul, și toată lumea față de toată lumea. În prezent, avem un anumit echilibru, nu-i așa? Nu merită să stricăm ce avem doar pentru sex.

– Ar trebui să lași totul baltă, în cazul ăsta, comentă doamna Grady, dând din cap. Tineretul din ziua de azi gândește prea mult. Mă apuc să spăl vasele.

Emma se bosumflă, uitându-se la clătite.

– Doamna G. crede că sunt o proastă, dar, pur și simplu, nu vreau să rănesc pe nimeni.

– Atunci, stabilește dinainte niște reguli de bază. Ce așteptați unul de la celălalt și cum o să vă descurcați cu posibilele complicații.

– Ce fel de reguli de bază?

– Asta trebuie să decizi tu, Em, zise Parker, ridicând din umeri.

capitolul 7

Aflată la masa de lucru și înconjurată de sunetul liniștitor al unui mix muzical new age, Emma se ocupă de detaliile unei livrări. Pentru petrecerea miresei ce avea loc în mijlocul săptămânii, optase pentru ceva amuzant și feminin. Combinația de gerbere și margarete era exact ceea ce trebuia.

Vizualiză ornamentele finalizate în timp ce tăia tulpinile sub jetul de apă. „Proaspete și frumoase“, se gândi în vreme ce puneă margaretele în soluția ei de apă, îngrășământ și conservanți.

Duse primul mănunchi la răcitor, pentru rehidratare. Se apucase de al doilea mănunchi, când o auzi pe Parker strigând-o.

– Sunt aici, în spate! îi răspunse ea.

Parker intră și aruncă o privire spre flori, frunze, buchete și unelte.

– Petrecerea miresei McNickey?

– Da. Privește culorile gerberelor. De la subtile la vibrante. Or să fie perfecte.

– Ce faci cu ele?

– Pentru aranjamentele la mese, un trio de ornamente puse în ghiveci, pe care o să le acopăr cu frunze de lămâi. O să mai adaug și niște flori de ceară și acacia, și niște panglici transparente. Clienta mai vrea și alte câteva lucruri, un aranjament mai elaborat pentru masa ei, încă unul cu lumânări, pentru a fi pus pe șemineu, și ceva delicat, parfumat și drăguț pentru masa de toaletă. Trebuie să le termin pe toate înainte de întâlnirea de la ora unsprezece. Merge bine.

– Festiv și feminin, zise Parker, scanând spațiul de înconjurare. Știi că ai destul de multe de făcut. Crezi că mai poți organiza un eveniment care are loc în afara domeniului?

– Când?

– Joi viitoare. Știi, spuse atunci când Emma îi aruncă o privire de gheață. O posibilă clientă a sunat pe linia principală și, cum știam că ești prinsă până peste cap cu nunta de la Kelly Harrigan. Mi-a spus că, pur și simplu, nu a putut uita florile – un punct în plus pentru noi față de MSM.

– Te folosești de asta ca să mă momești.

– Da, așa este. Plănuise să meargă și să cumpere niște flori pe care să le pună în niște vase, dar, după ce ți-a văzut opera, a devenit obsedată. Nu poate uita cât de frumoase erau buchetele.

– Încetează!

– Cât de superbe, și de creative, și de perfecte.

– Lua-te-ar naiba, Parker!

– Nu mai poate să doarmă, sau să mănânce, sau să funcționeze normal de când a văzut ce se poate face cu niște flori.

– Te urăsc. Ce fel de eveniment și cât de multe îți dorește?

Parker zâmbi, reușind să pară învingătoare și recunoscătoare, în același timp. Emma considera această abilitate a lui Parker ca fiind extraordinară.

– O petrecere pentru botez, care seamănă destul de mult cu cea pentru care te pregătești acum. În afară de aranjamentul pentru șemineu. Foarte feminin – bebelușul e o fetiță –, așa că vrea foarte mult roz. Dar a spus că are încredere în viziunea ta.

– E la limită. Trebuie să văd ce poate face furnizorul meu. Și să mă uit la ce am programat pentru săptămâna viitoare.

– M-am uitat eu deja. Lunea e plină, iar după-amiaza de marți e blocată. Miercuri te apuci să lucrezi pentru

evenimentul de vineri, iar joi, pentru cel de sâmbătă. Vine Tink să te ajute în alea două zile, deci crezi că ar fi realist să presupunem că voi două ați putea adăuga și asta în program? E vorba despre nora clientei, adăugă Parker. Și prima ei nepoată.

– Știi că în felul ăsta mă vei convinge, suspină Emma.

– Da, într-adevăr. O bătu pe Emma pe umăr. Dacă ai nevoie, o poți chema pe Tiffany sau pe Beach.

– Eu și Tink ne descurcăm, zise Emma, ducând mânușchiul următor la răcitor și întorcându-se ca să termine. O voi suna pe clientă imediat ce închei aici, ca să fiu sigură că am înțeles bine ceea ce-și dorește. Apoi, o să mă asigur că pot obține tot ce am nevoie.

– Ți-am lăsat numele și numărul ei de telefon pe birou.

– Bineînțeles. O să te coste.

– Care-i tariful?

– Au sunat de la service. Mașina mea este gata, dar nu pot merge s-o ridic azi. Și mâine sunt aproape la fel de prinsă.

– Mă duc eu.

– Știam, zise Emma, frecându-și gâtul, cu mintea la toate treburile pe care le avea de rezolvat. Ora pe care o câștig în felul ăsta o voi folosi pentru bunica nerăbdătoare.

– O sun eu înainte, să-i spun că se poate liniști și că o contactezi tu mai târziu. Și, apropo de contact, ai vorbit cu Jack?

– Nu. Sunt în faza de analiză și cugetare. Dacă aș vorbi cu el, aș începe să mă gândesc la cât de mult aș vrea să sar pe el sau să sară el pe mine. Lucru la care, normal, dacă tot am adus vorba, mă gândesc chiar acum.

– Să te las puțin singură?

– Foarte amuzant. I-am spus că trebuie să ne oprim și să ne gândim, așa că mă opresc și mă gândesc. Sexul nu este totul, zise cu o voce reținută, ridicând din sprânceană.

– Având în vedere că ai parte de mai mult – sau de mai multe oferte – decât mine, mă înclin în fața cunoștințelor tale superioare.

– Asta doar pentru că nu-s agresivă, zise, aruncându-i o privire rece lui Parker. Și nu o spun ca pe o insultă.

– Nu mă deranjează să fiu agresivă. E o economie de timp. Ceea ce, adăugă privind-și ceasul, ar trebui să fac chiar în acest moment. Mă întâlnesc în oraș cu o mireasă. Mac are de făcut o livrare. Fug să o prind înainte să plece, ca să o rog să mă lase la service. Ar trebui să fiu înapoi până la patru. Nu uita că avem o întâlnire diseară. La șase și jumătate.

– O am trecută în agendă.

– Ne vedem atunci. Mersi, Emma. Serios, adăugă Parker, grăbindu-se să plece.

Rămasă singură, Emma își curăță blatul de lucru și luă crema cu antibiotic, pe care o folosea la fel de des cum foloseau celelalte femei crema de mâini. După ce își îngriji tăieturile și zgârieturile, începu să se pregătească pentru următoarea întâlnire.

Mulțumită de selecția de aranjamente, albume de poze și reviste, sună la numărul pe care i-l lăsase Parker – făcând o bunică în devenire tare fericită. În timp ce vorbeau, luă notițe, făcu calcule în legătură cu numărul de trandafiri pitici și de cale miniaturale. Roz pentru trandafiri, alb pentru cale. Calculele continuară, când începu să-și imagineze aranjamentul principal. Cale vineții, trandafiri Bianca, trandafiri pătați cu roz.

Delicat, feminin, dar cu accente elegante – dacă înțelesese bine ce vrea clienta. Mai notă câteva lucruri, adăugă ora și locația livrării și promise să-i trimită clientei un e-mail cu contractul și cu o clasificare detaliată, până după-amiază.

Evaluându-și timpul, îi dădu un telefon scurt furnizorului ei și apoi plecă repede să-și dea jos hainele de lucru și să-și pună costumul.

În timp ce își verifica machiajul, se întrebă dacă și Jack analiza și cugeta.

Într-un impuls de moment, alergă la calculator și îi trimise un e-mail.

Eu încă mă gândesc. Dar tu?

Apăsă pe butonul de trimitere, înainte să apuce să se răzgândească.

Aflat în biroul său, Jack verifica schimbările pe care le făcuse partenerul lui. Noul proiect de construcție continua să se modifice odată cu nehotărârea clienților. Doriseră ceva grandios, se gândi, și asta obținuseră. Doriseră și șase șemineuri. Până când s-au decis că au nevoie de nouă. Și de un lift.

Ultima schimbare implica închiderea completă a piscinei proiectate, pentru a putea fi folosită pe tot parcursul anului, și legarea acesteia de clădirea principală printr-un pasaj.

„Bună treabă, Chip“, se gândi în timp ce făcu niște mici schimbări. Studie rezultatul și apoi schițele trimise de inginer.

„Bine“, hotărî. „Foarte, foarte bine.“ Demnitatea casei din Georgia, în stil colonial, nu fusese compromisă. În plus, în ianuarie clientul putea înota.

Toată lumea era fericită.

Începu să scrie un e-mail, în care cerea clientului aprobarea pentru schițe, când observă mesajul de la Emma.

Îl deschise și citi rândul unic.

Glumea?

Orice gând care nu avea legătură cu ea – mai ales cu ea dezbrăcată – era o luptă. Tot ceea ce făcuse în acea dimineață îi luase de două ori mai mult decât ar fi trebuit, pentru că se gândea.

Nu avea rost să-i spună asta, se decisese. Deci ce să-i răspundă? Își înclină capul și zâmbi, apăsând pe butonul de răspuns.

Mă gândesc că ar trebui să vii în vizită diseară, purtând doar un trenchi și niște cotiere.

După ce trimise mesajul, se lăsă pe spate și își imaginează – foarte clar – cum ar arăta Emma într-un trenchi. Și poate și niște tocuri foarte înalte, se gândi. Roșii. Odată ce și-ar fi deslușit cordonul, el ar fi...

– Trebuie să plec ca să mă pot întoarce.

Cu mîntea la trenchiul – scurt și negru – se trezi holându-se la Del.

– Alo, la ce te gîndești?

– Aă... la treabă. Schițe. La naiba. Ca din întâmplare, și activă screensaver. Tu n-ai treabă?

– Sunt în drum spre tribunal și ar fi bine să ai niște calca.

Del se îndreaptă spre bufet și se servi singur.

– Iști gata să pierzi?

– Ce să pierd?

– E seara de poker, amice, și mă simt norocos.

– Seara de poker!

Del îl studie cu sprâncenele ridicate.

– La ce naiba lucrezi? Arăți de parcă ai fi aterizat de pe altă planetă.

– Asta doar dovedește abilitatea mea supranaturală de a mă concentra la ceea ce fac. Lucru care se va întâmpla și la seara de poker. Va trebui să te simți mai mult decât norocos, ca să câștigi.

– Punem pariu? Pe o sută.

– S-a făcut.

Del ridică paharul în semn de toast și bău.

– Cum merge cu anexele pentru cvartet?

– Am găsit ceva ce îmi place, pentru Mac și Carter.

Vreau doar să mai lucrez puțin.

– Bun. Lucrezi și la Emma?

– Poftim? Ce fac?

– Emma. Al doilea răcitor?

– Nu încă. Nu... e ceva mai complicat. Atunci de ce era vorba? se întrebă Jack. De ce simțea că-și minte cel mai bun prieten?

– Merge și simplu. Trebuie să mă duc să fac pe avocatul zise Del, punând cana jos și îndreptându-se spre ușă. Nu vedem diseară. A, și încearcă să nu plângi când îmi vei plăti suta aia. E penibil.

Jack îi arătă degetul mijlociu și Del ieși, râzând.

Mai așteptă zece secunde, atent la orice sunet de revenire, și abia apoi își redeschise e-mailul.

Nici un răspuns încă de la Emma.

Cum a putut să uite că era seara de poker? Era genul de lucru pe care îl avea imprimat în creier. Pizza, bere, trabucuri, cărți. Doar bărbați. O tradiție, sau poate chiar un ritual, pe care el și Del îl stabiliseră încă din vremea facultății.

Seara de poker era sacră.

Dacă zicea că vine? Că o să-i bată la ușă în seara aceea?

Se gândi la Emma, îmbrăcată într-un trenchi negru și purtând tocuri roșii.

Se gândi la prieteni buni, bere rece și un pachet de cărți de joc.

Bineînțeles, își spuse, nu exista decât un răspuns. Dacă i-ar fi trimis înapoi un e-mail zicându-i că o să treacă pe acolo, i-ar fi explicat, pur și simplu.

I-ar fi spus lui Del că a suferit o indigestie gravă.

Nici un bărbat, viu sau mort, nu ar fi putut să-l învinovățească.

Conducând spre Greenwich, Mac întoarse capul și o privi pe Parker.

– O.K., suntem doar noi două. Ce crezi, sincer, despre Emma și Jack?

– Sunt amândoi adulți, singuri, sănătoși.

– Aha. Ce crezi, pe bune, despre Emma și Jack?

Parker oftă și râse indecis.

– Nu am prevăzut nimic, și credeam că sunt bună la grupul ăsta de lucruri. Dacă pentru mine e atât de ciudat, probabil că pentru ei e cu mult mai ciudat.

– Ciudat în sens negativ?

– Nu. Nu. Doar dubios. Suntem noi patru, și ei doi – Del și Jack. Împreună, suntem noi șase. Mă rog, șapte, cu Carter, dar asta se întâmpla dinainte de Carter. Am intrat și am ieșit unii din viețile și afacerile altora timp de ani de zile. E valabil dintotdeauna pentru noi patru și Del și, de cât, de doisprezece ani pentru Jack? Când te gândești la un bărbat ca la un frate, e nevoie de o schimbare pentru a realiza că nu toată lumea din grup simte același lucru. E aproape la fel de ciudat cum ar fi ca uneia dintre noi să nu-i placă de el.

– Asta o și reține pe Em.

– Am înțeles.

– Devin apropiați, ceea ce e bine, dar, după aceea, sentimentele scad în intensitate. Cel puțin în cazul unuia. E ciudat, zise Mac, privind în oglinda retrovizoare înainte de a trece pe o altă bandă. Iar celălalt se va simți rănit sau trădat.

– Sentimentele sunt sentimente. Nu înțeleg de ce oamenii dau vina unii pe alții pentru ceea ce simt.

– Poate că o fac, poate că nu. Dar Emma este tare sensibilă. Este o magiciană când vine vorba despre manevrarea bărbaților – mă înclin cu respect –, dar îi menajează, chiar dacă nu simte nimic pentru ei. Înțelegi ce vreau să spun?

– Da.

Se apropiau de service, așa că Parker se încălță la loc cu pantofii pe care și-i scosese când se urcase în mașină.

– O să iasă cu un tip și a doua, și a treia, și a patra oară, chiar dacă și-a dat seama de la prima întâlnire că nu o interesează. Nu vrea să-i rănească.

– Oricum, are mai multe întâlniri decât noi toate la un loc. Înainte să-l cunosc eu pe Carter, adăugă Mac. Și reușește mai totdeauna să scape de un bărbat, fără să știrbi din orgoliu. E talentată, îți spun.

– Problema e că e mai apropiată de Jack. Îl iubește.

– Crezi...

– Toate îl iubim, termină Parker.

– Ah, în felul ăla. Adevărat.

– Trebuie să fie greu să întrerupi o relație cu o persoană la care chiar ții. Mai ales dacă ești ca Emma; încearcă să rezolve problema asta înainte să lase lucrurile să avanseze. Să-l rănească nu este o opțiune pentru ea.

– Câteodată îmi doresc să fiu la fel de atentă ca Emma, zise Mac, așteptând la semafor. Dar nu prea des. Necesită prea multă muncă.

– Ai momentele tale. Eu? Eu sunt agresivă.

– O, da, mă sperii teribil, Parks, zise Mac, pușând. Dar ești destul de înfricoșătoare când îți pui mantia de Parker Brown, din familia Brown din Connecticut, continuă ea pornind. Și, dacă te și învârți puțin, mulți cad răpuși.

– Nu răpuși. Poate temporar șocați.

– Ai lovit-o teribil pe Linda, zise Mac, vorbind despre mama ei.

– Asta ai făcut-o tu, atunci când ai înfruntat-o.

– O mai înfruntasem și înainte, spuse Mac, dând din cap. Poate nu ca ultima dată, nu atât de direct și de categoric. Dar ce am început eu, ai terminat tu. Să-l mai adăugăm și pe Carter, și faptul că la cât e ea de, Doamne, *amabilă*, el nu trebuie să-i suporte prostiile – plus că e cocoloșită de logodnicul ei bogat, la New York. Viața mea e mult mai ușoară acum.

– Te-a mai căutat de atunci?

– E amuzant că mă întrebi. Chiar azi-dimineață, și se purta de parcă nu am fi avut niciodată acea discuție. Ea și Ari s-au decis să se căsătorească în secret. Într-un mare fel. Nebunii ăia zboară spre Lacul Como luna viitoare

... și vor căsători la vila unuia dintre buunii prieteni ai lui Al. Îmbrățișat ce Linda va planifica toate detaliile – asta e sigur. Al va discuta despre căsătoria în secret, presupun.

– Oh, Doamne, dacă zici că vine și George Clooney, mă rog și eu.

– Aș vrea eu. Oricum, nu cred că sunt tem invitate. Cred că a sunat mai mult ca să-mi dea de înțeles că nunta ei va fi organizată mult mai bine decât ar fi fost la Vows.

– Ce l-ai spus?

– *Humana fortuna.*

– P'e bune?

– Da. M-am simțit bine. Și chiar am vorbit serios. Îi urez succes. Dacă e fericită cu acest Al, o să mă lase în pace. Așa... întoarse de două ori mașina și parcă pe aleea din fața atelierului Kavanaugh. Toate-s bune. Vrei să te apleci, pentru orice eventualitate?

– Nu, du-te. Ne vedem acasă, la întâlnirea de diseară.

Parker coborî din mașină, luându-și servieta și uitându-se la ceas. Exact la timp.

Scană clădirea lungă care găzduia ceea ce păreau a fi multe birouri, alăturate unui mare garaj. Auzi zgomotul înțeles de vreun soi de compresor, în timp ce se apropia, și văzu prin ușile deschise ale garajului picioarele, șoldurile și mare parte din trunchiul mecanicului care lucra la mașina ridicată pe un cric.

Observă tot soiul de rafturi, pe care presupuse că se aflau bucăți de caroserie, alte accesorii și teancuri de unelte. Bidoane și furtunuri.

Mirosea a ulei și a transpirație, dar nu deranja. Mirosurile ale muncii, parfumuri productive. Le aproba, mai ales că văzu mașina Emmei în parcare, foarte curată și strălucitoare.

Curioasă, se îndreptă spre ea. Cromul lucea în soare și observă prin geam semnele atenției meticuloase.

Dacă, mustăci ea, mașina va merge la fel de bine cum arăta, o s-o aducă și pe ea aici, în loc de reprezentant pentru următoarea revizie.

Traversă parcare, îndreptându-se spre birou, pentru a plăti factura și a lua cheia.

Înăuntru, o femeie cu părul mai mult portocaliu decât roșu stătea pe un scaun în fața unui birou în formă de L, ciocănind cu două degete la tastatura unui calculator.

Sprânceană ei ridicată și buzele strânse îi arătau lui Parker că nu era fan calculator.

Se opri, privind-o pe Parker pe deasupra unor ochelari verzi.

– Te-ajut cu ceva?

– Da, mulțumesc. Am venit să ridic mașina doamnei Emmaline Grant.

– Ești Parker Brown?

– Da.

– A sunat și-a spus că o să vii s-o iei.

Cum femeia nu făcea nici o mișcare, continuând să o privească pe deasupra ochelarilor, Parker zâmbi politicos.

– Vreți să vedeți un buletin?

– Nu. Mi-a spus cum arăți atunci când am întrebat-o, și arăți exact cum te-a descris.

– Atunci, se poate să văd factura?

– Lucrez la ea, zise femeia, întorcându-se și începând din nou să tasteze. Poți sta jos, acolo. Nu durează mult. Ar lua mult mai puțin dacă aș putea s-o scriu într-un facturier, dar Mal vrea să facem așa.

– În regulă.

– Sunt niște automate în spatele ușii aceleia, dacă vrei ceva de băut.

Parker se gândi la clienta ei, la distanța pe care o avea de parcurs până la magazinul cu articole pentru nuntă și la trafic.

– Ați spus că nu durează mult.

– Nu o să dureze. Spuneam și eu... Ce vrea demonul ăsta al marelui de la mine? zise femeia, trecându-și unghiile pe degete și lungi prin părul portocaliu și creț. De ce nu scuipea puțin porcăria aia de factură afară?

– Îmi dați voie... zise Parker, aplecându-se spre calculator și scanând ecranul. Cred că știu care-i problema. Faceți click aici, cu mouse-ul, spuse, arătând pe ecran. Buni. Acum vedeți unde scrie Tipărire? Dați click. Gata. Acum click pe O.K.

Parker se dădu în spate când auzi imprimanta pornind.

– Asta a fost.

– Click aici, click acolo. Niciodată nu-mi pot aminti care click vine mai întâi, zise, uitându-se peste masă și rătăcind pentru prima dată. Avea ochii de un verde le fel de tare și de amețitor ca ochelarii. Mulțumesc.

– Nici o problemă.

Parker luă factura, oftând puțin când trecu în revistă lista de reparații. Baterie nouă, reglaj, distribuție a gazelor, schimb de ulei, curea ventilator, schimbarea cauciucurilor, plăcuțe de frână.

– Nu văd prețul pentru curățare.

– Nu se taxează. Client nou. E gratis.

– Foarte frumos, zise Parker, plătind factura, după care băgă copia în buzunarul servietei și luă cheia. Mulțumesc.

– Cu plăcere. Mai veniți când aveți nevoie.

– Cred că asta o să fac.

Ieșind, porni către mașina Emmei și deschise ușa.

– Hei, hei, stai puțin.

Se opri, întorcându-se. Recunoscu picioarele, șoldurile și trunchiul pe care le văzuse sub burta mașinii din garaj. Li se adăugaseră pieptul și umerii. Briza ușoară de primăvară îi bătea prin părul închis la culoare – care avea nevoie să fie tuns – și dezordonat, fie de la muncă, fie din neglijență. Se potrivea cu liniile dure și ascuțite ale feței lui și cu barba neagră ce demonstra că nu se mai bărbierise de câteva zile.

Observă rapid totul, la fel cum observase liniile
ale gurii și ochii de un verde intens, ce păreau nervoși.

S-ar fi uitat de sus la el, dacă nu ar fi fost obligată să-și
înălțe privirea atunci când se opri în fața lui. Ochii ei îl
întâlniră pe ai lui și spuse cu cel mai rece ton posibil:

– Da?

– Crezi că tot ceea ce-ți trebuie e o cheie și un permis
de conducere?

– Pardon?

– Cablurile de la baterie erau complet corodate, uleiul
era un mâl. Cauciucurile erau dezumflate, și plăcuțele de
frână, aproape distruse. Pun pariu că te dai zi de zi cu vreau
cremă la modă.

– Mă scuzi?

– Dar nu te obosești să-ți duci mașina la un service
Cucoană, mașina asta era o rușine. Probabil că dai mai
mult pe pantofii ăia, decât pe întreținerea ei.

Pantofii ei? Pantofii ei nu erau treaba lui, dar își păstră
un ton sec, insultător de direct:

– Apreciez pasiunea pe care o ai pentru munca ta, dar
mă îndoiesc că șeful tău ar fi de acord cu felul în care vor-
bești cu clienții.

– Eu sunt șeful și nu am nici o problemă cu asta.

– Înțeleg. Ei bine, domnule Kavanaugh, ai un fel ciudat
de a-ți promova afacerea. Acum, te rog să mă scuzi.

– Nu există nici o scuză pentru felul în care ai neglijat
vehiculul acesta. L-am pus pe roți pentru tine, doamnă
Grant, dar...

– Brown, îl întrerupse. Doamna Brown.

– Sora lui Del, zise el, mijindu-și ochii și studiindu-i
fața. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cine-i Emmaline
Grant?

– Asociata mea.

– Bine. Transmite-i ce ți-am spus. E o mașină bună.
Merită mai mult.

– Fii sigur că o să-i spun.

Într-o mișcare spre ușă, dar el i-o luă înaintate, deschizându-i portiera. Urcă în mașină, își așează servieta pe scaunul din față și își puse centura. Apoi încheie conversația cu un „Mulțumesc“.

Un rânji scurt.

Vici să zici: „să te ia naiba“. Ai grijă cum conduci, bănuț, închizând ușa.

Într-un moment mașina și se simți ușor dezamăgită când auzi motorul torcând ca o pisicuță. Îndepărtându-se, se uită în oglinda retrovizoare și îl văzu stând acolo și privind în urmă ei.

Nepoliticos, se gândi ea, absurd de nepoliticos, de fapt. Dar te pare că știa să-și facă treaba.

Purcând lângă magazinul cu articole pentru nuntă, unde trebuia să se vadă cu clienta, Parker își scoase BlackBerryul să îi trimită un e-mail Emmei.

Im. Mașina e gata. Arată și merge mai bine decât atunci când ai cumpărat-o. Îmi datorezi mai mult decât factura. Discută-mă diseară. P.

Stând acasă, Emma folosi timpul liber dintre întâlniri cu să-și facă ordine în contracte. Îi plăceau la nebunie alegerile făcute de ultima ei clientă, o mireasă de decembrie. Culoare, culoare și iar culoare, se gândi. Va fi o plăcere să lucreze cu tonuri atât de calde și de îndrăznețe în mijlocul iernii.

Trimise clientei contractul pentru aprobare și copie fișierele Vows pentru Parker. Zâmbi când observă un e-mail de la Jack. Apoi, pufni în râs citindu-l.

– Trenci și cotiere. Bună glumă. Ia să vedem...

Va trebui să alegi între cotierele mele roșii de dantelă și cele negre de catifea. Sau pot să te surprind, pur și simplu. O să le probez mai târziu împreună cu colecția mea de trenciuri. Am unul preferat. E negru și are un aspect lucios, așa că pare întotdeauna... umed.

*Din păcate, nu pot astă-seară. Ceea ce înseamnă că am
amândoi mai mult timp de gândire.*

– Acestea fiind zise, cred că te-am pus puțin pe gânduri
murmură Emma, apăsând butonul de trimitere.

capitolul 8

La ora șase, Emma intră în bucătărie, prin foaier, în același timp în care Parker intra din hol.

– Sincronizare perfectă. Bună, doamnă G.

– Salută Caesar, anunță doamna Grady. Așezați-vă la masă din bucătărie. Nu mai pun masa în salon, din moment ce sunt sigură că o să tot veniți să ciuguliți câte ceva.

– Da, doamnă. Am lucrat în timpul prânzului. Sunt moartă de foame.

– Ia-ți și-un pahar de vin. E în toane proaste, zise doamna Grady, arătând spre Parker.

– Nu sunt în toane proaste, sări Parker, luând unul dintre paharele pe care le umpluse doamna Grady. Uite-ți factura.

– Au, zise Emma, privind ultimul rând și strâmbându-se. Cred că o merit.

– Se poate. Dar *eu* nu meritam discursul furios al mecanicului, care a presupus că vorbește cu tine.

– Uau! La ce spital e? Ar trebui să-i trimit niște flori.

– A supraviețuit, neatins. În parte, fiindcă mă grăbeam și nu am avut timp să-l rănesc. Ți-au curățat și mașina, ca lumea, interior și exterior – serviciu gratuit pentru clienții noi. Ceea ce a fost un plus pentru el. Dar foarte mic.

Făcu o pauză, luând o gură de vin.

– Doamnă G., dumneata cunoști pe toată lumea.

– Chiar dacă îmi place sau nu. Stați jos. Mâncați, zise doamna Grady, așezându-se pe unul dintre scaune, cu paharul ei de vin în mână.

– Vrei să știi ce-i cu tânărul Malcolm Kavanaugh. E cam sălbatic. Puști de armată. Tatăl lui a murit peste hotare, pe când era doar un băiețandru. Zece sau doisprezece ani,

cred, lucru care ar putea explica partea sălbatică. Mama lui a avut de furcă încercând să-l țină pe drumul cel bun. Servea la barul de pe bulevard, la Artie's. Era fratele ei, Artie adică, și din cauza asta se mutase aici după ce și-a pierdut soțul.

Doamna Grady luă o gură de vin și se așază mai bine pentru a continua povestea.

– După cum probabil știți, Artie Frank este un dobitoc, iar soția lui este o snoabă fandosită. Din ce am auzit, Artie s-a decis să-l ia în mână pe băiat, iar băiatul a făcut tot ce a putut să-i scoată mâna din încheieturi. Bravo lui, zise ea ușor delectată. Băiatul a plecat să participe la curse de mașini, sau motocicletate, sau ceva de genul ăsta. A făcut și niște cascadorii prin filme, cred. A câștigat bine, din ce am auzit. Și s-a asigurat că mama lui a primit o porție din ceea ce a realizat.

– Da. E un lucru bun dacă a făcut asta, admise Parker.

– S-a accidentat, în timp ce făcea o acrobație, și a primit o grămadă de bani în schimb. I-a folosit ca să cumpere garajul de pe Route One, acum vreo trei ani. I-a cumpărat și mamei lui o casă micuță. A construit o afacere frumoasă, din ceea ce mi s-a spus, dar și-a păstrat încă o urmă de sălbăticie.

– Presupun că și-a construit afacerea în urma a ceea ce știa despre motoare, și nu despre relațiile cu clienții.

– Te-a enervat, comentă Emma.

– O să-mi treacă, atâta timp cât își face treaba ca lumea. Să încheiem discuția, zise Parker privind-o pe Laurel intrând.

– Am pregătit cafea și biscuiți. Unele dintre noi nu au timp să stea să mănânce și să bârfească înainte de întâlnire, zise Laurel încruntată, trecându-și mâinile prin păr. Și mai beți și vin.

– Parker era nervoasă pentru că...

Am auzit deja povestea, spuse Laurel, turnându-și jumătatea de pahar. Vreau informații proaspete. Care-i situația cu Jack?

– Cred că facem sex virtual. Încă suntem în stadiile timpurii ale preludiului, deci nu știu în ce direcție ne îndreptăm.

– Nu am făcut niciodată sex online. Nu mi-a plăcut ideea de a face cineva atât de mult, încât să fac așa ceva, spuse Laurel, gândindu-se. Sună ciudat. Îmi place un tip destul de mult ca să fac sex normal, dar nu virtual.

– Pentru că e un joc. Emma se ridică, pasându-i lui Laurel jumătatea de salată rămasă. Se poate să-ți placă un băiat destul de mult ca să te culci cu el, dar nu suficient mult ca să te joci cu el.

– Pare ciudat de logic, spuse Laurel și dădu din cap, împingând furculița în salată. Tot ce spui, când vine vorba de bărbați, e întotdeauna ciudat de logic.

– În mod evident îi place de Jack destul de mult, încât să se joace cu el, adăugă Parker.

– Jack are simțul umorului, iar asta este unul dintre lucrurile care mi-au plăcut mereu la el. Și m-au atras, zise Emma zâmbind subtil. O să vedem cât de mult ne place să jucăm jocuri.

În salon, Parker conducea întâlnirea cu doi tineri logodiți și cu mamele celor doi miri, servindu-i cu cafea și cu pricomigdale făcute de Laurel.

– După cum le-am explicat lui Mandy și Seth, agenția Vows își va adapta serviciile pentru a se potrivi nevoilor voastre. Pe cât de mult sau de puțin doriți. Scopul nostru, împreună și individual, este să vă oferim nunta perfectă. Nunta *voastră* perfectă. Ultima oară când am vorbit, nu știați o dată exactă, dar ați decis că vreți să fie seara și în exterior.

Emma ascultă, pe jumătate atentă, discuția legată de date.

Se întreba dacă Jack primise e-mailul ei.

Mireasa voia ceva romantic. Nu asta voiau toate! Mă gândi Emma, ciulind urechile când auzi că mireasa voia să poarte rochia de mireasă a bunicii sale.

– Am o poză, spuse Mandy, dar Seth nu are voie să o vadă. Deci...

– Seth, vrei o bere?

– Vreau, zise el, uitându-se la Laurel și zâmbind.

– Hai cu mine. Te rezolv eu. Până când termini tu berea, vom fi și noi gata, probabil.

– Mersi. Mandy băgă mâna într-un dosar mare, în timp ce Laurel îl conducea pe Seth afară. Știi că probabil pare absurd...

– Deloc.

Parker întinse mână să ia poza, iar expresia ei politicoasă deveni radioasă.

– Uau! Uau, este superbă! E, pur și simplu, uluitoare! Sfârșitul anilor treizeci, începutul anilor patruzeci?

– Ești bună, spuse mama miresei. Părinții mei s-au căsătorit în 1941. Ea avea doar optsprezece ani.

– De când eram mică am spus că vreau să port rochia bunicii, atunci când o să mă căsătoresc. Trebuie ajustată și recondiționată puțin, dar bunica a avut mare grijă de ea.

– Te-ai gândit la o croitoreasă anume?

– Am vorbit cu Esther Brightman.

Parker dădu din cap aprobator, studiind poza.

– E un geniu, și este exact persoana pe care aș recomanda-o pentru asta. Mandy, o să arăți absolut superb. Și, dacă vrei, putem concepe toată nunta în funcție de rochia pe care ți-o alegi. Farmec vintage elegant și aer romantic stilat. Frac, în loc de smoking, pentru mire și cavalerii de onoare.

– A, uau! Uau! Crezi că ar accepta? o întrebă mireasa pe viitoarea soacră.

– O să accepte tot ceea ce vrei tu, scumpo. Mie, personal, îmi place la nebunie ideea. Ar trebui să găsim

rochii vintage sau în stil vintage pentru domnișoarele de onoare.

Emma analiză poza când ajunse la ea. Fluidă, se gândi, cu linii de inspirație Art Déco, cu o strălucire care sugera mătase. Ridică privirea, studiind-o pe Mandy, și se decide că rochia va arăta la fel de bine pe tânăra mireasă, cum arătase și pe bunica acesteia.

– Pot să reproduc buchetul, își spuse.

– Cum? se întrerupse Mandy în mijlocul propoziției, întorcându-se spre Emma.

– Buchetul – dacă vrei – pot să-l reproduc. Privește cât de isteată a fost bunica ta, cât de inteligent a contrabalansat liniile lungi și fluide ale rochiei cu semilunele supra-dimensionate ala calelor. Ai cumva vălul și diadema?

– Da.

– Din ceea ce văd, a prins pe margini lăcrămioare. Putem face la fel, dacă îți place. Voiam doar să-ți spun lucrul ăsta înainte să apară Seth. Ca să te poți gândi.

– Îmi place la nebunie! Mama?

– Mama o să se topească. Și eu la fel. Și mie îmi place foarte tare.

– O să mai discutăm detalii când vom avea întâlnirea individuală. Între timp, când alegi rochiile pentru domnișoarele de onoare, poți face niște poze, după care să-mi faci eu copii, sau le poți scana și mi le poți trimite prin e-mail, ca să vad ce flori putem alege pentru ele.

– Mai bine pui asta la loc, zise Emma, întinzându-i poza lui Mandy.

– Mac, ce-ar fi să-i povestești lui Mandy câte ceva despre felul în care lucrezi pe partea foto?

– Mai întâi, vreau să facem o poză în același stil ca al celei pe care o ai cu bunica ta. E clasică și e superbă. Iar diseară, ar trebui să discutăm despre ce ți-ai dori pentru pozele de logodnă.

Trecură de la etapă la etapă, pas cu pas, într-un ritm pe care și-l dezvoltaseră în ani de zile. Pe măsură ce discutau

despre poze și mâncare, Emma își notă cuvintele care urmau să o ajute să-și facă o imagine despre mireasă, despre mire și despre ceea ce-și doreau.

Iar când gândurile ei se îndreptară spre Jack de câteva ori, își reaminti că putea foarte bine să facă mai multe lucruri în același timp.

Conducându-i pe clienți spre ușă, împreună cu asociatele ei, începu să se gândească cum să facă să plece mai repede ca să vadă dacă Jack îi răspunsese la e-mail.

– Bună treabă, zise ea. O să mă duc acasă și o să deschid un dosar pentru acest eveniment. Deci...

– Ar mai fi ceva, o întrerupse Parker. Când am fost azi la magazin, i-am găsit rochia lui Mac.

– Ce-ai făcut? clipi Mac către ea mirată. Rochia mea?

– Tu cunosc și știi ce cauți. Dacă tot eram acolo, m-am folosit de conexiunile noastre și am adus-o acasă ca să o vezi. Poate că mă înșel, dar m-am gândit că poți, cel puțin, s-o probezi.

– Ai adus acasă o rochie de mireasă ca s-o probez? Își miji Mac ochii, privind-o pe Parker. Nu ești tu cea care le spune miresei că pot proba și o sută de rochii înainte de-a o găsi pe cea potrivită?

– Ba da, dar tu nu ești ca toate miresele. Tu știi imediat ce merge și ce nu. Dacă ți se potrivește, e foarte bine. Hai să mergem să aruncăm o privire. E sus, în apartamentul miresei.

– O, trebuie s-o vedem, zise Emma încântată de idee, apucând-o pe Mac de mână și trăgând-o după ea. Stați, avem nevoie de șampanie, lucru la care Parker probabil că s-a gândit deja.

– Dacă e așa, doamna G. a dus-o sus.

– Șampanie și o posibilă rochie de mireasă? mustăci Mac. Ce mai așteptăm? Nu te superi dacă nu-mi place, adăugă ea urcând scările.

– Deloc. Dacă nu-ți place, o să-mi dau seama cât de mare este diferența dintre gusturile noastre.

— Cu un vag zâmbet de superioritate, Parker deschise ușa de la apartamentul miresei, în care doamna Grady turna șampanie în pahare.

— V-am auzit venind.

— Și ficu cu ochiul lui Parker, în timp ce Mac privea spre rochia atârnată pe umeras.

— Superbă, murmură Mac. E...

— Iți plăc bretele, ceea ce cred că ți se potrivește, continuă Parker. Și croiala puțin în A va arăta foarte bine pe silueta ta. Sunt că voiai ceva complet lipsit de ornamente, dar asta te înșeli. Materialul de organza suprapus pe mătase îți dă un aer mai romantic și îndulcește liniile, tu fiind mai ascuțită. Și spatele?

— Parker o luă din cuier, întorcând-o.

— Îmi place la nebunie! zise Emma, băgându-se în față. Trebuie încrêțită, din organza! E demențială, ușor cochetă. Și felul în care se va mula pe fund...

— O să-l scoată mai bine în evidență, continuă Laurel. Dacă nu o încerci tu, o încerc eu.

— Lasă-mă un minut, e un moment important. O.K., a trecut momentul.

— Mac își descheie pantalonii și îi dădu jos, în timp ce Emma îi făcu semn cu degetul.

— Întoarce-te cu spatele la oglindă. Nu trebuie să te vezi când o îmbraci. O să ai în fața ochilor doar efectul linal, când vei fi gata îmbrăcată.

— Iar îți lași hainele pe jos, dădu din cap doamna Grady, adunându-le. Ca întotdeauna. Hai, ajutați-o să se îmbrace, ordonă, dându-se în spate zâmbind.

— O! Cred că o să plâng, se smiorcăi Emma în timp ce Parker aranja rochia.

— Nu avea mărimea ta, deci e un pic mare.

— Pentru asta sunt eu aici, zise doamna Grady, luându-și pernița de ace. O să tăiem și coasem un pic pe ici, pe colo, ca să arate mai bine pe tine. Păcat c-ai fost întotdeauna o urâțică.

– Mă poți insulta, dar nu mă înțepa.

– Îmi convine, deocamdată.

Doamna Grady se învârti în jur, aranjând corsajul, apoi se întinse să aranjeze părul de un roșu-intens al lui Mac.

– Trebuie să lucrăm cu ce avem.

– Acum numără până la trei, Mac, și apoi întoarce-te. Uită-te la tine, zise Emma apăsându-și mâinile pe buze.

– O.K.

Mac inspiră adânc, expiră și apoi se întoarse spre oglinda înaltă în care văzuse atâtea mirese studiindu-și reflexia. Nu putu rosti decât „Oh“.

– Asta spune tot, zise Laurel lăcrimând. Asta... este... Asta ești tu.

– Este... Sunt... La naiba, sunt mireasă, zise Mac, punându-și degetele agitate pe piept și întorcându-se. Uau, ia priviți spatele. Este cochet, și feminin, și chiar *am fund*. Parks, zise, privind-se în oglindă și întorcându-se spre Parker.

– Sunt bună, au ba?

– Ești cea mai tare. Asta e rochia mea de mireasă. Ah, doamnă G.!

– Vărs și eu o lacrimă de bucurie la gândul că n-o să mai am patru celibatate pe cap, zise doamna G., ștergându-și ochii.

– Flori în păr. O bentiță lată de flori în loc de vâl, sugerează Emma.

– Crezi? zise Mac, făcându-și gura pungă și imaginându-și. Ar putea merge. Ar putea merge bine.

– O să-ți arăt niște idei. Și cred că, la liniile lungi ale rochiei, ar merge un buchet rotund. Poate purtat pe braț, zise Emma, înclinându-și brațul pentru a exemplifica. Sau în cascadă. Culori tari și calde de toamnă și... mă las purtată de val.

– Nu. Doamne, planificăm nunta mea! Cred că am nevoie de paharul acela de șampanie.

– În mod sigur arată mai bine pe tine decât vechile costume de nuntă, zise Laurel, întinzându-i o pahare de șampanie.

– Plus că nu-mi provoacă mâncărimi.

– O să-ți fac un supertort.

– O, vai, iar încep să plâng.

– Întoarceți-vă, toate, ordonă doamna Grady, scoțând un aparat foto din buzunar. Nu doar roșcata noastră are nevoie de poză. Sus paharele. Astea-s fetele mele, murmură ea, surprinzând momentul.

În timp ce fetele beau șampanie și discutau despre flori pentru nuntă, Jack își desfăcea o bere, pregătindu-se să-i jecmănească pe băieți la poker.

Și încercă să nu se gândească la Emma și la ultimul ei e-mail.

– Având în vedere că e prima seară oficială de poker pentru Carter, să încercăm să nu-l umilim, zise Del, bătându-l prietenește pe umăr pe Carter. Să-i luăm banii e una, dar să-l facem de râs e cu totul altceva.

– O să fiu blând, promise Jack.

– Aș putea doar să privesc.

– Păi, și unde ar mai fi distracția și profitul? Pentru noi, întrebă Del.

– Ha, răspuse Carter.

Se fâțâiau la parterul casei lui Del. Spațiul de vis al oricărui bărbat, după părerea lui Jack, cu barul antic pe care se serviseră, odată, beri în Galway, o masă de biliard, un televizor cu ecran plat – o completare a celui și mai mare din camera de filme și jocuri aflată în cealaltă parte a casei –, un tonomat antic, jocuri video și două automate de jocuri clasice. Scaune de piele și canapele imense. Plus o masă de poker ca în Las Vegas, gata pregătită de acțiune.

Nu era de mirare că el și Del erau prieteni.

– Dacă ai fi fată, îi spuse Jack lui Del, m-ai căsătorii tu.

– Nu. Doar te-ai culca cu mine și n-ai mai suna niciodată.

– Probabil, ai dreptate.

Jack apucă o felie de pizza, dacă tot era pe masă. În jupoaie prietenii era o treabă grea. În timp ce mâncă, studie grupul. Doi avocați, profesorul, arhitectul, chimistul, arhitectul peisagist și – văzând ultimul jucător – intră pe ușă – mecanicul.

„Un grup interesant“, se gândi. Varia din când în când cu câte un nou membru, cum era de data asta Carter, sau când vreunul dintre ei nu putea ajunge. Tradiția serii de poker începuse când el și Del erau la facultate. Poate că fețele se mai schimbau câteodată, dar baza rămânea.

Mâncare, băutură, minciuni, discuții despre sport. Și încercarea de a câștiga banii prietenilor.

– Suntem toți. Vrei o bere, Mal? întrebă Del.

– Sigur. Cum merge? i se adresă Mal lui Jack.

– Destul de bine. Carter Maguire e carne proaspătă.

Carter, Malcolm Kavanaugh.

– Salut, zise Mal, dând din cap.

– Îmi pare bine. Kavanaugh? Mecanicul?

– Vinovat.

– I-ai ridicat mașina viitoarei mele soacre.

– Da? M-a rugat ea?

– Nu. Linda Barrington.

– O.K., zise Mal, mijind ochii. Da. BMW-ul decapotabil. 128.

– Hm. Cred că da.

– Frumoasă mașină. Interesantă femeie, zâmbi Mal, ridicând halba cu bere. Succes cu ea.

– Fiica nu-i seamănă, adăugă Del.

– Norocul tău, îi spuse Mal lui Carter. Am cunoscut-o și pe fică. Mackensie, nu? E mișto. Face treaba cu nunțile alături de Cobaltul pe care l-am avut în service.

– Emma, adăugă Del.

– Aha. Ar trebui să fie arestată pentru abuzul vehiculului. Am recunoscut-o pe sora ta, când a venit să ia mașina, îi spuneam lui Del, rânjind. Și ea e mișto. Chiar și când se uită la tine.

– Deci... Emma nu și-a ridicat mașina?

– Nu, cealaltă a luat-o, zise Mal, privindu-l pe Jack. Domnișoara Brown. “Sorbi din bere. Cea care spune „cui mă” când vrea să zică „du-te naibii”.

– Asta e Parker, confirmă Del.

– Și cea care abuzează mașini arată la fel de bine ca celelalte două?

– Toate arată bine, murmură Jack.

– Îmi pare rău că n-am văzut-o.

– Înainte să-l pocnesc pe Mal pentru că are gânduri necurate în legătură cu surorile mele – biologice și ononice –, zise Del, hai să jucăm cărți.

– Imediat, răspunse Jack, scoțându-și telefonul din buzunar ca să-și verifice e-mailul, în timp ce restul grupului se îndrepta spre masă.

Era aproape de miezul nopții când Emma ajunse acasă. Timpul zburase odată ce începuseră să discute planuri și idei pentru nunta lui Mac.

Mai că țopăia de energie, fiind ușor euforică de la șampanie.

Nunta lui Mac.

Aproape că își imagina cât de perfectă va fi mireasa în rochia ei superbă, cu o cascadă de flori în brațe. Iar ea, Parker și Laurel, trei domnișoare de onoare. Roșcat pentru ea, auriu tomnatic pentru Parker și portocaliu pentru Laurel. Și florile pe care le va pregăti, în paleta bogată de toamnă.

O să fie o provocare, se gândi Emma, urcând scările. Parker avusese dreptate când spusese asta, așa că trebuiau să se apuce să planifice totul. Să organizezi o nuntă era

una. Să o organizezi și să și participi la ea era cu totul altceva.

Aveau nevoie de ajutor, de mai mulți angajați, dar numai că or să reușească, ci o să iasă ceva extraordinar.

Cufundată în gânduri, își începu ritualul de seară. Își aranjă patul și dădu din cap aprobator, netrecând cearșafurile. Poftim, arătase că se poate abține, purtându-se cât se poate de matur. Își petrecuse seara împreună cu prietenele – afaceri și plăcere: – și nu își neglijase rutina nocturnă.

Ceea ce dovedea că este un adult rațional.

Ținând pumnii strânși, alergă din dormitor în bucată să-și verifice e-mailul.

– Aha, știam eu, zise, deschizând ultimul mesaj de la Jack.

Deja joci murdar. Mersi.

Îmi plac surprizele. Îmi place mai ales să le despachetez așa că abia aștept să te ajut să-ți scoți haina. Îmi place să fiu metodic când vine vorba de surprize, să anticipez. O să te despachetez foarte încet. Centimetru cu centimetru.

– Oh, vai! spuse ea.

Și, când o să termin, o să vreau să privesc mult și bine. Înainte să ating. Centimetru cu centimetru.

Când, Emma?

– Ce-ai zice chiar acum?

Închise ochii, imaginându-și-l pe Jack cum dezbrăca haina ei neagră lucioasă, pe care nici măcar nu o avea. Într-o cameră strălucind în lumina lumânărilor. Cu muzică lentă și fierbinte în fundal – pentru a simți ritmul basului în sânge.

Ochii lui, periculoși și fumurii, privind-o până când căldura i-ar fi înmuiat pielea. Și apoi, mâinile lui puternice, sigure, lente, urmându-i căldura trupului și mângâindu-i catifeaua brațelor până când...

– E stupid, zise, îndreptându-se pe scaun.

Stupid, poate, se gândi, dar reușise să o stârneasă.

În timpul să răspundă în același fel.

Îmi place să mă joc și nu mă deranjează să joc murdar.

Surprizele sunt amuzante și, fiind chiar eu surpriza, e și mai bine. În cazuri din astea, câteodată, îmi place să fiu despacketată încet. Degetele să desfacă cu răbdare funda, mâinile să dezvelească cu grijă, cu mare grijă, ambalajul, pentru a ajunge la conținut.

Alteori îmi doresc ca degetele și mâinile să rupă pur și simplu barierele. Rapid și lacom, și poate puțin dur.

Cumând, Jack.

Nu mai era vorba despre dacă, se gândi.

Ci despre când.

Odată ce terminară cele trei aranjamente și Tink se ocupa de o altă livrare, Emma aruncă o privire rapidă peste notele și schițele ei.

– Șase buchete rotunde, inclusiv buchetul pe care o să-l arunce mireasa, vinerea viitoare. Șase aranjamente pe suport înalt, opt aranjamente centrale, mingea din trandafiri albi, ghirlande pentru pergolă, murmură, citind lista. Mâine o să am nevoie de tine cel puțin trei ore. Patru ar fi și mai bine.

– Am o întâlnire diseară și sper să iasă ceva, plescăi Tink guma, cu degetele ocupate. Aș putea ajunge aici mâine pe la prânz.

– Dacă poți sta până la patru, ar fi suficient. Și încă patru ore joi. Cinci, dacă vrei. Tiffany o să vină și ea joi, iar Beach poate sta toată ziua de vineri. Mi-ar fi de folos să stai cât de mult poți vineri dimineață. Putem începe la ora trei aranjarea pentru evenimentul de vineri. Sâmbătă avem iar două chestii. Trebuie să începem la ora opt cu prima. Adică, la opt dimineața, Tink.

Tink își dădu ochii peste cap, continuând să îndepărteze țepii de pe tulpinile unor trandafiri.

– Pe la trei dăm jos decorațiile pentru primul eveniment și începem să facem pregătirile pentru al doilea,

până la cinci. Duminică, avem n o nuntă mare, una simon care începe la patru. Deci va t trebui să dăm startul pe l zece – zece și jumătate.

– O să încerc să-mi streco r viața printre toate aste zise Tink abătută.

– Te vei descurca. Duc la răcitor ce ai aranjat și du cee ce ne trebuie pentru aranjamente.

Tocmai luă primul recipient și se întoarse, când inu Jack.

– Oho... Bună.

– Bună și ție. Ce mai faci, Tink?

– Emma ne epuizează.

– Da, abuzez de ea constant, zise Emma. O poți cocoloși până car eu astea la răcitor.

Doamne, se gândi, arăta atât de bine în hainele de teren, cu bocancii, jeansii speălăciți și cămașa suflecată până la coate.

Ar fi vrut să poată lua o mușcătură rapidă din el.

– Hai mai bine să te ajut, zise el, ridicând un alt recipient și îndreptându-se spre răcitor.

– E cam nebunie săptămâna asta, îi spuse Emma. Avem un eveniment în aer liber la mijlocul săptămânii și patru evenimente în weekend. Nunta de duminică e un coșmar – în sens bun.

Puse jos recipientul, arătându-i lui Jack unde să-l lase pe al lui.

– Acum trebuie să...

Jack o prinse și o ridică în brațe, rotind-o cu o mișcare rapidă. Brațele ei se încolăciră în jurul gâtului lui Jack din instinct, dar și ca răspuns, atunci când gura lui o acoperi pe a ei.

Parfumul puternic și sălbatic al florilor încărcă aerul, la fel cum dorința și plăcerea îi încărcău ei corpul lacom și aprins.

Nu doar o mușcătură, se gândi, și nu rapidă. Voia mult mai mult.

Ușa se închide pe dinăuntru?

– Ce ușă? zise ea, trecându-și degetele prin părul lui și scuturându-i din nou gura lângă a ei.

– Lumina, mă omori. Lasă-mă să...

– O, ușa aia. Nu. Stai. Fir-ar să fie. Încă unul, zise, prințându-și fața cu mâinile și scufundându-se pur și simplu în aer, parfum și lăcomie. Apoi, se retrase câțiva pași.

– Nu putem. Tink. Și... spuse și oftă cu regret, privind la juu. Chiar nu este loc aici.

– Când pleacă? Mă întorc.

– Nu știu exact, dar... Stai!

– De ce? zise el, apropiindu-se și privind-o în ochi.

– Eu... eu nu pot găsi un motiv bun, dar asta s-ar putea să fie din cauză că am pierdut multe mii de neuroni în timpul sărutului acela. Nu-mi pot aminti dacă mai am înțelesuri în seara asta. Mi s-a golit mintea.

– Mă întorc pe la șapte. O să aduc niște mâncare. Nu are sens să mă suni ca să comentezi. La șapte, aici.

– O.K. Bine. O să-mi verific agenda când îmi recapăt puterea de gândire. Dar...

– Șapte, repetă el, sărutând-o din nou. Dacă trebuie să vorbim, o să vorbim.

– S-ar putea să o facem în propoziții scurte, declarative, cu cuvinte formate din una-două silabe.

– Am putea. Zâmbetul lui fierbinte îi săgetă tot corpul. Vrei să car ceva afară de aici?

– Da, dar nu-mi aduc aminte ce. Lasă-mă o secundă, zise, trecându-și mâinile prin păr și închizând ochii. Bine, da. Alea, alea. Apoi, chiar trebuie să pleci. Nu pot lucra cu mintea și la tine, și la asta. La sex. La nimic de genul ăsta.

– Mie-mi spui? Șapte, repetă el, ajutând-o să ducă florile afară.

– O să, hm, te sun ca să confirm, îi spuse ea pe când așeza florile pe masa de lucru. După ce mă mai... eliberez.

– Perfect, zise el, ochii gri și calzi privind-o încă un moment. Pe curând, Tink.

– Poți fi sigur! Tink mai tăie câteva tulpini după ce lăsa plecă, punându-le în găleata lor. Deci când ați început și cu Jack s-o faceți?

– Ce să facem? Aha! Tink! Emma dădu din cap și se întoarse la rafturile ei, ca să aleagă recipientul potrivit pentru aranjamentul pe care urma să-l așeze pe șemineu. Nu e cazul.

– Dacă o să-mi spui că nu te-a pupat serios cât ești acolo, în spate, o să-ți zic că ești o mincinoasă.

– Nu înțeleg de ce... „Proasto“, spuse Emma în sine, întinzându-se după buretele pentru flori. De unde știi?

– Pentru că aveai încă ochii ieșiți din orbite când te-ai întors, iar el arăta ca un tip care abia ciugulise niște firimituri, când, de fapt, venise pregătit pentru o masă copioasă.

– „Copioasă.“ Ha-ha!

– De ce nu te culci cu el? E super.

– Eu... noi... știi tu, nu sexul mă neliniștește. Adică să discut pe tema asta, pentru că, dacă nu te înfierbânți măcar un pic atunci când faci sex cu cineva, înseamnă că ceva nu e în regulă. Ceea ce ne-a legat mă neliniștește.

Continuând să lucreze, Tink dădu din cap cu înțelepciune.

– Avantajul trecerii de la prietenie la sex este acela că știi în prezența cui te dezbraci.

– Și asta e adevărat. Dar poate fi un moment teribil de ciudat, nu ți se pare? După.

– Doar dacă unul din voi se poartă ca un nemernic, zise ea, pleoscând iar guma. Deci sfatul meu – nu fi o nemernică.

– În registrul ciudăteniei, pare a fi înțelept ceea ce spui, zise Emma, punând buretele la înmuat. Trebuie să verific ceva în agendă.

O.K. Eu aş programa întâlnirea aia pentru diseară, să vină Tink în urma ei. O să fii o florăreasă fericită, măluc.

Aaa e încă o chestie, se gândi Emma.

Vănu în agenda că avea seara liberă. Marcă întâlnirea cu un X mare, după ora cinci, acesta fiind felul ei de a-şi aminti că nu trebuie să iasă în oraş. Era nevoie de prea multă muncă pentru a se pregăti de întâlnire.

Dar nu era chiar o întâlnire, se decise. El o să vină în vizită, o să aducă mâncare şi apoi... or să vadă ei. Nu trebuia să se schimbe, sau să se gândească cu ce să se îmbrace, sau...

Pe cine încerca să păcălească? Normal că o să se streseze în legătură cu ce o să poarte. Orice se va întâmpla, nu avea să fie îmbrăcată în haine de lucru şi cu unghiile verzi de la codiţe şi frunziş.

Plus că îi trebuiau nişte flori proaspete şi nişte lumânări în dormitor. Şi ar fi fost mult mai relaxată dacă ar fi făcut o baie cu spumă înainte. Alegerea unei ţinute era un element vital pentru o seară ca asta, şi nu doar ceea ce avea să poarte pe deasupra, ci şi pe dedesubt.

Închise agenda.

Acum, că se gândi mai bine, o întâlnire care nu era, de fapt, o întâlnire necesita mai mult efort decât o întâlnire adevărată.

Se înapoie grăbită la florile ei. Trebuia să-şi termine treabă şi să-i ofere clientei ce avea mai bun. Apoi, avea nevoie de mult timp înainte de ora şapte, pentru ca totul să fie perfect, fără să se vadă că depusese vreun efort pentru asta.

capitolul 9

Se hotărî asupra unei rochii cu imprimeu colorat. Era o ținută *casual*, simplă și feminină, se gândi Emma, alături rându-i un bolero.

Iar ceea ce purta pe dedesubt era letal.

Mulțumită de rezultat, se mai privi o dată în oglindă, înainte de a inspecta dormitorul cu atenție. Lumânări pentru o lumină caldă și romantică, trandafiri și crini pentru un parfum de vis. CD playerul se auzea în surdină, cu o selecție de melodii lente și romantice, gata să fi ascultate.

Pernele, umflate, perdelele, trase.

Era, decise ea, o grotă feminină a seducției. Era tare mândră de ceea ce făcuse.

Acum, tot ce mai lipsea era un bărbat.

Coborî scările pentru a se asigura că totul era pregătit. Vin, pahare, lumânări, flori. Muzică din nou, tot în surdină, dar mai animată decât în dormitor. Potrivi volumul și începu să aprindă lumânările din cameră.

Vor bea niște vin, se gândi ea, și vor discuta. Va urma apoi cina și iar conversație. Nu avuseseră niciodată probleme în a face conversație. Chiar dacă știau în ce direcție se îndrepta seara – poate tocmai pentru că știau –, vor putea să discute, să se relaxeze și, pur și simplu, să se bucure de compania reciprocă înainte să...

Se întoarse, cuprinsă de emoție, auzind ușa că se deschide. Era Laurel.

– Bună, Em, ai putea să pregătești niște... Laurel se opri, ridicând din sprâncene, în timp ce studie camera. Ai o întâlnire. Ai o întâlnire amoroasă.

– Poftim? Ce-i cu tine? De unde îți vin ideile...?

– De cât timp ne cunoaștem? Dintotdeauna! Ai lumânător. Ai pus muzică de preludiu.

– Merou am lumânări noi și îmi place combinația asta de melodii.

– În să văd ce lenjerie porți.

– Nu, zise Emma pufnind în răs. Deci, ce voiai să pregătesc?

– Asta mai poate aștepta. Pun pariu pe douăzeci de dolari că ai pe tine lenjerie sexy, zise Laurel, îndreptându-se spre ea și trăgând de partea de sus a rochiei femeii – alegându-se cu o palmă peste mână.

– Potolește-te!

– Ai făcut baie cu spuma „astă-seară-e-seara-cea-mare“, zise milosii Laurel. Se simte.

– Și ce dacă? Am întâlniri foarte des. Câteodată sunt întâlniri amoroase. Sunt femeie în toată firea. Nu-i vina mea că tu nu te-ai culcat cu nimeni de șase luni.

– Cinci luni, două săptămâni și trei zile. Dar cine ține numărul?

Laurel se opri din nou, trase aer în piept și arătă spre Emma.

– Ai o întâlnire amoroasă cu Jack.

– Încetează. Vrei să încetezi? Mă enervezi.

– La cât vine? Care-i planul?

– În curând, și încă lucrez la plan. Dar nu te include și pe tine. Deloc. Pleacă!

Ignorând ordinul, Laurel își încrucișă mâinile pe piept.

– E lenjeria albă „sunt-o-fată-cuminte-dar-pot-fi-și-reă“, sau cea neagră „port-asta-doar-ca-să-o-poți-rupe-de-pe-mine“? Trebuie să știi.

– E cea roșie, cu trandafiri negri, zise Emma uitându-se în sus.

– S-ar putea să fie nevoie să chemăm salvarea. Dacă mai funcționezi mâine, poți să faci trei miniaranjamente? Doar niște flori de primăvară amestecate? Am o întâlnire

și m-am gândit că niște flori primăvăratice u
atmosfera pentru ceea ce cred că își dorește client

– Sigur. Du-te acasă.

– Am plecat, am plecat.

– Te oprești la Mac să-i povestești, înainte de a te duce
acasă, la Parker!

– Normal, zise Laurel, oprindu-se în pragul ușii și
du-și pe spate părul ce îi cădea pe obraz. Și o să
pe doamna G. să ne pregătească o omletă pentru
dejun, ca să avem cu ce ne îndopa mâine, când o
povestești toate detaliile.

– Am o zi plină mâine.

– Da, și eu. La șapte, masă și detalii legate de
Succes diseară!

Resemnată, Emma oftă și decise că nu trebuie să
aștepte pe Jack pentru a bea un pahar de vin. Problema cu
prieteniei, se gândi îndreptându-se spre bucătărie, e că
cunosc prea bine. Întâlnire amoroasă, muzică de preludiu,
lenjerie sexy. Nici un secret între...

Se opri cu sticla de vin în mână. Jack era un prieten
Jack o cunoștea foarte bine. Oare o să...? Dacă o să...?

– Of, la naiba!

Își turnă un pahar mare de vin. Nici nu apucă să ia o
gură, când auzi o bătaie în ușă.

– Prea târziu, murmură ea. Prea târziu ca să mai schimb
ceva. E momentul să vedem ce se întâmplă și să vedem ce
facem mai departe.

Lăsă din mână paharul de vin și merse la ușă.

Și el se schimbase, observă ea. Niște pantaloni din
bumbac, în loc de jeansi, și o cămașă scrobită, în loc de
tricou. Avea în mână o pungă mare cu mâncare de la
restaurantul ei chinezesc preferat și o sticlă din cabernetul
ei preferat.

Ce drăguț, se gândi Emma. Și, cu siguranță, încă un
avantaj al faptului că erau prieteni.

– Chiar vorbeai serios când ai spus că aduci mâncare, zise ea, luând punga. Mersi.

– Sunt că-ți place câte puțin – chiar foarte puțin – din fiecare fel. Așa că am luat mai multe feluri, zise, punându-și mâna pe ceafa ei și aplecându-se să o sărute. Bună, din nou.

– Bună, din nou, și ție. Tocmai îmi turnam un pahar de vin. Ce-ar fi să pun două?

– Aș zice da. Cum a mers treaba? întrebă el, urmându-o în bucătărie. Erai practic îngropată în ea, când am trecut pe aici mai devreme.

– Am reușit să terminăm. Următoarele două zile sunt pline, dar o să terminăm și cu asta, zise, turnând încă un pahar și oferindu-i-l. Cum merge treaba cu bucătăria ta de vară?

– O să iasă foarte bine. Nu știu cât o vor folosi clienții, dar de arătat va arăta excelent. Trebuie să discut cu tine despre treaba de aici. Al doilea răcitor. Am lăsat niște schițe preliminare la Parker, când am trecut pe aici mai devreme, cu schimbările de acolo, iar planurile pentru Mac sunt gata. După ce am petrecut puțin timp în răcitorul tău azi, înțeleg de ce mai ai nevoie de încă unul. Îmi place rochia ta.

– Mersi, zise ea, privindu-l și sorbind niște vin. Cred că mai aveam de vorbit și despre alte lucruri.

– Cu ce vrei să începem?

– Mă tot gândesc că e prea mult, dar mi-am dat seama că, până la urmă, e vorba de două lucruri, care au o rădăcină comună. Suntem prieteni. Suntem prieteni, nu-i așa, Jack?

– Suntem prieteni, Emma.

– Deci primul lucru pe care cred că trebuie să și-l spună prietenii este adevărul. Fii sincer. Dacă ne dăm seama, după seara asta, că nu e ceea ce ne așteptam să fie – sau dacă vreunul din noi crede că da, a fost bine, dar s-a terminat –, ar trebui să putem spune asta deschis.

Fără regrete. Rezonabil, direct și fără complicații și sfaturi invizibile. Perfect.

– Pot accepta așa ceva.

– Al doilea lucru este să rămânem prieteni, continuă ea și în voce i se simți îngrijorarea, în timp ce îl privea. Asta e cel mai important. Orice s-ar întâmpla, oricum s-ar termina, trebuie să ne promitem că vom rămâne prieteni. Nu doar pentru mine sau pentru tine, ci pentru toți cei de care suntem legați. Putem spune că e vorba doar despre sex, Jack, dar sexul nu este doar sex. Sau nu ar trebui să fie. Ne placem. Ținem unul la altul. Vreau ca nimic să nu se schimbe.

– Jurământ de sânge sau promisiune solemnă? o întreabă el, plimbându-și mâna prin părul ei și făcând-o să râdă. Asta îți pot promite, Emma. Pentru că ai dreptate. Prieteni, zise el, aplecându-se și sărutând-o pe obraji, înainte de a-și apropia buzele de ale ei.

– Prieteni, zise ea, făcând același lucru, rămânând despărțiți doar de o respirație și privindu-se în ochi. Jack? Cum ne-am abținut noi în toți anii aceștia?

– La naiba dacă știi, zise el, atingându-i buzele și luând-o de mână. Eram la mare, repetă, conducând-o în sus, pe scări.

– Ce?

– Am fost la mare pentru o săptămână. Cu toții. Un prieten de-al lui Del ne lăsase să stăm la el – sau în casa părinților lui, de fapt – în Hamptons. A fost vara de dinainte ca tu să-ți deschizi afacerea.

– Da. Mi-aduc aminte. Ne-am distrat tare bine.

– Într-o dimineață devreme, nu puteam dormi, așa că m-am dus să mă plimb pe plajă. Și te-am văzut. Pentru un minut – de fapt, o secundă sau două –, nu mi-am dat seama că erai tu. Aveai o chestie lungă gen eșarfă în jurul taliei, cu imprimeuri în culori tari, și vântul o bătea peste picioarele tale. Aveai un costum de baie roșu pe dedesubt.

— Tu... zise ea abia respirând. Tu mai ții minte cu ce mi mi brăcată?

— Da. Și mai țin minte că aveai părul mai lung decât acum, până la jumătatea spatelui. Un păr ondulat și voluminos, în bătaia vântului. Pielea argintie, culorile, părul ondulat. Inima mi s-a oprit, pur și simplu. M-am gândit: ce mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Și mi-aș doream pe femeia aceea, așa cum nu mai dorisem pe nimeni până atunci.

— Se întoarse, căzând puțin pe gânduri, în timp ce ea îl privea uimită.

— Apoi, te-am recunoscut. Te plimbai pe plajă, cu spuma mării acoperindu-ți picioarele goale, gleznele, pulpele. Și mi-aș doream. Am crezut că o iau razna.

— Emma abia mai respira. Aproape că nu mai putea gândi. Nici nu-și dorea să poată gândi.

— Dacă ai fi venit la mine și m-ai fi privit așa cum o faci acum, aș fi fost a ta.

— A meritat așteptarea, zise el sărutând-o lung, încet și intens, pe când intrau în dormitor. Frumos, zise el, arătând lumânările și spre flori.

— Până și pentru prieteni trebuie să-ți bați puțin capul, după părerea mea.

— Luă bricheta și începu să aprindă lumânările din cameră, lucru ce o calmă și o introduse în atmosferă.

— Și mai frumos, zâmbi el când ea dădu drumul la muzică.

— Se întoarse spre el de la celălalt capăt al camerei.

— O să fiu sinceră cu tine, Jack, așa cum am promis. Am o slăbiciune pentru romantism, cu tot cu decorațiuni și gesturi. Am și o slăbiciune pentru pasiune, pentru nebunie și pentru lucrurile nesăbuite. Pot fi oricare din astea două. Și, în seara asta, mă poți avea oricum dorești.

— Jack era complet sedus, auzind cuvintele acestea și văzând-o pe Emma stând în lumina lumânărilor.

Merseră unul spre celălalt, întâlnindu-se în mijlocul camerei. El îi pieptănă cu degetele părul, descoperindu-i fața, coborându-și buzele încet spre ale ei. În seara aceea avea să facă tot ce-i stătea în putere ca să-i exploateze slăbiciunile.

Ea cedă, complet dezarmată, lăsându-se în voia sântului. Căldură peste căldură, dorință învăluită în așteptare. Când o ridică în brațe purtând-o spre pat, ochii ei negri devin somnoroși.

– Vreau să te ating peste tot unde mi-am dorit să te ating, zise el, strecurându-și mâna pe sub rochia ei, de-a lungul coapsei. Peste tot.

O sărută din nou, de data aceasta cu lăcomie și pasiune, în timp ce degetele lui se plimbau peste pielea ei, peste dantela care abia o acoperea. Se arcui sub atingerea lui, oferindu-i mai mult.

Buzele lui coborâră pe gâtul ei, în timp ce puloverul îi alunecă în jos, pe brațe. Apoi, printr-o mișcare rapidă, bruscă, o întoarse cu spatele, trecându-și dinții peste umărul ei. Îl privi peste umăr cum începu să-i deschidă fermoarul de la spate al rochiei. Zâmbetul ei era plin de secrete.

– Ai nevoie de ajutor?

– Cred că mă descurc.

– Și eu cred același lucru. Dă-ți jos cămașa, dacă eu tot nu pot s-o fac.

Și-o descheie, dând-o jos în timp ce ea îl privea.

– Întotdeauna mi-a plăcut să te admir la bustul gol, când veneai pe aici, în timpul verii. Asta îmi place chiar mai mult, zise ea, întorcându-se din nou. Dezbracă-mă, Jack, și atinge-mă. Peste tot.

Se mișcă sub el, cu gesturi leneșe și ispititoare, în timp ce el îi scotea rochia și simțea plăcerea arzătoare care zvâcnea sub privirile lui.

– Ești incredibilă, zise el, urmărind linia dantelei roșii, a micilor petale negre. S-ar putea să dureze ceva.

– Nu-i grabă.

Când sărutul lui Jack alunecă pe corpul ei în jos, se apleacă în plăcerea de a fi explorată.

Centimetru cu centimetru, spusese el, și era un om de vârstă. Atinse, gustă și zăbovi până când freacă și aerul parfumat se intensifică.

Curbe superbe, piele aurie în lumina lumânărilor, părul întins în spirale bogate de mătase neagră. El îi ghidă fiecare mișcare încet, foarte încet, simțindu-i intensitatea plăcerii cum navighează spre apogeu.

Senzația o înmuie, dulce, fierbinte și minunată.

– E rându-meu, zise ea, prinzându-și brațele în jurul gâtului său și lipindu-și gura de a lui.

Se suci, împingându-l pe spate. Acum ea explora umerele puternici, pieptul tare, abdomenul ferm. Îi descheie fermoarul, eliberându-l.

– Ar trebui să...

– Mă ocup eu, zise ea, scoțând un prezervativ din sertarul noptierei și având grijă să-i ofere și plăcere alături de protecție. Măinile și buzele ei îi făcuseră fiecare mușchi să tremure, până când o prinse de păr și-o ridică.

– Acum.

– Acum.

Se strecură sub el, arcuindu-se și primindu-l în ea.

Fiorul o străbătu, intens, luminos – o sclipire în sânge – când începu să se miște. Lent, pentru a stoarce fiecare picătură de plăcere, cu ochii ei în ai lui.

O prinse de șolduri, luptându-se să o aducă în ritmul chinuitor. Cu mâinile plimbându-se peste corpul ei, pradă minunatului abandon, oftă privind-o. Pielea îi strălucea, ca praful de aur în flăcări, iar ochii de mătase neagră sclipeau în lumina ce pâlăia. Pulsul lui bătea ca o tobă nebună, în timp ce ea i se oferea. Încolăcindu-se în jurul lui, Emma se așeză peste el.

Jack se ridică și o întoarse cu spatele la el. Odată cu suspinul ei adânc, îi împinse genunchii.

– Rândul meu.

Jack scăpă de sub control.

Plăcerea adormită și scânteietoare deveni frenetică. Șocul produs de loviturile puternice ale plăcerii lăsă-o să scape un suspin. Pierdută, încântată, îi răspunse complet. Orgasmul o cuprinse, se adânci în ea și o învălui total.

Ea rămase astfel într-o dulce vulnerabilitate, într-un tremur ce îl așteptă și îl chemă pe al lui.

Se prăbuși peste ea, epuizat. O simți tremurând sub el, simți bătăile inimii ei și mâna care încă i se mai plimba pe spate, într-un gest de afecțiune atât de caracteristic ei.

Jack închise ochii un moment. Își pierduse avântul și probabil mintea. Stătea întins, respirând din ea, absorbind felul în care corpul ei, acum complet relaxat, se simțea sub al lui.

– Păi, având în vedere că am decis să fim sinceri, încep eu, trebuie să-ți mărturisesc că n-a fost cine știe ce.

– Da, mare păcat, zise ea, râzând și ciupindu-l de fund. Presupun că nu există nici o chimie între noi.

– Nu, absolut, rânji el, ridicându-și capul. De-asta a explodat laboratorul.

– Laborator, pe naiba. Am mișcat clădirea. Suspină lung și adânc, coborându-și mâinile. Doamne, ce fund mișto ai! Dacă îmi permiți observația.

– Îți permit, draga mea, și tu la fel.

– Uite-te la noi, zise ea, zâmbindu-i.

O sărută ușor și mai apoi plin de afecțiune.

– Ți-e foame? Ce părere ai de mâncarea chinezească rece?

– Sunt perfect de acord cu ea.

Mâncară la masa din bucătărie, direct din cutiile de carton, tăieței, porc dulce și acrișor și pui Kung Pao.

– Cum poți mânca așa? o întrebă el.

– Așa cum?

– Cu îmbucături microscopice.

– Ei bine, zise ea mâncând un tăiețel în timp ce îi umplea lui Jack paharul de vin. A început ca o metodă de a-i tachina pe frații mei și a devenit un obicei. De câte ori primeam ceva bun, înghețată sau bomboane, sau orice altceva, ei le mâncau imediat. Înnebuneau când vedeau că mie îmi mai rămânea câte ceva. Așa că am început să mă mănânc chiar mai încet, ca să îmi rămână și mai mult și să-mi înnebunesc și mai tare. Oricum, în felul ăsta, mă mănânc mai puțin și mă bucur mai mult.

– Sunt sigur, zise Jack, băgând în gură în mod intenționat o furculiță încărcată cu tăieței. Știi, familia ta e parte din farmecul tău.

– Da?

– Probabil că și datorită familiei tale ești atât de atrăgătoare, dar ce voiam să spun e că sunt cu toții... grozavi, zise el, nevenindu-i ceva mai bun în minte. Sunt grozavi.

– Sunt norocoasă. Dintre noi patru – mă rog, șase, dacă vă punem și pe tine și pe Del la socoteală – sunt singura cu o familie mare. Soții Brown erau extraordinari. Tu nu i-ai cunoscut foarte bine, dar, în copilărie, eu am stat aici aproape la fel de mult ca acasă. Erau nemaipomeniți. A fost tare dureros pentru noi toți atunci când au murit.

– Del a fost distrus. Îmi plăcea mult de ei. Erau niște oameni amuzanți și interesanți. Oameni implicați. Să-ți pierzi părinții atât de brusc, pe amândoi dintr-odată, trebuie să fie cel mai greu lucru. Divorțul este greu pentru un copil, dar...

– E greu. A fost greu pentru Mac, atunci când eram mici, și apoi încă o dată. Și încă o dată. Pentru Laurel cred că a fost un șoc total. Era doar o adolescentă și, brusc, părinții ei se despărțeau și apoi nu se mai despărțeau, și apoi cine știe ce mai făceau. Abia dacă îi mai vede. Nici pentru tine nu cred că a fost ușor.

– A fost greu, dar se putea și mai rău.

Ridică din umeri, mâncând. Nu era ceva despre care să plăcea să discute. De ce să discuți despre ceva dur, dacă nu putea fi schimbat?

– Ambii mei părinți s-au străduit să nu se bată pentru mine și au reușit să mențină lucrurile la un nivel civilizat. Până la urmă, au învățat cum să fie prieteni.

– Amândoi sunt niște oameni de treabă și te iubește. Asta contează.

– Ne descurcăm.

Învățase că, în anumite cazuri, „ne descurcăm“ înseamnă destul de bine.

– Plus că sunt de părere că ne descurcăm mai bine de la distanță. Mama mea are o nouă familie, tatăl meu, la fel.

Tonul lui era resemnat, în ciuda faptului că nu se împăcase niciodată cu ideea că plecaseră atât de ușor amândoi, fiecare în direcții diferite, construindu-și vieți diferite.

– Mi-a fost mai ușor după ce am plecat la facultate. Și mult mai ușor după ce m-am hotărât să mă mut aici.

O studie în timp ce își bea vinul.

– Familia ta, pe de altă parte, este ca una dintre mingile acelea făcute din bucăți de elastic, care formează un miez solid. O să le povestești despre noi? zise el după un moment de gândire.

– A! Nu știi, spuse ea, clipind. Dacă mă întrebă, dar nu știi de ce ar face-o careva.

– Ar putea să li se pară ciudat.

– Ai mei te plac. Și știi că am avut și alte relații. S-ar putea să fie surprinși, atâta tot. Adică, și eu sunt surprinsă. Dar nu cred să aibă cineva ceva de comentat.

– Bine. Asta e bine.

– Nici fetele n-au nimic împotriva.

– Fetele? zise el, ochii fumurii mărindu-i-se. Le-ai spus fetelor că o să te culci cu mine?

– Suntem fete, Jack, zise ea sec.

– Corect.

– Plus că acum câțva timp am crezut că tu și Mac ați fost împreună.

– Uuu!

– Ei bine, așa am crezut, deci a trebuit să-i spun, din regulii, și până să lămurim totul, aflate toată lumea mă gândesc la tine și la sex în același timp.

– Nu m-am culcat niciodată cu Mac.

– Acum știi. În orice caz, nu știam că ai sărutat-o pe Parker.

– Asta a fost cu mult timp în urmă. Și nu am fost prea... OK., a fost, dar nu a mers, zise el, servindu-se cu niște bucățele de porc.

– Și ai sărutat-o pe doamna Grady. Ușuraticule!

– Ei, în cazul acesta lucrurile ar fi putut să meargă. Nu cred că i-am oferit destul timp relației noastre.

– Ce părere are Del? zise ea, zâmbindu-i și înțepând o bucată de pui.

– Despre faptul că am sărutat-o pe doamna Grady?

– Nu. Tu și cu mine. Asta.

– Nu știi. Eu nu-s fată.

– Nu ai vorbit cu el despre asta? îl întrebă, oprind paharul în timp ce îl ducea la gură. E cel mai bun prieten al tău.

– Prietenul meu o să vrea să mă bată numai pentru că m-am gândit să te ating, cu atât mai mult pentru ce am făcut în dormitorul tău.

– Și el știe că am mai avut alte relații.

– Nu sunt sigur că ai dreptate. El se gândește la asta ca și când ar fi vorba despre o altă lume. Emma din lumea aceea face sex. Tu, nu prea, zise Jack, dând din cap.

– Dacă o să ajungem să dormim împreună, nu am de gând să tratez relația noastră ca pe o aventură ilicită. O să aple. Ar fi mai bine să îi spui tu înainte. Pentru că altfel *chiar* o să te bată.

– Mă descurc. Ar mai fi ceva, dacă tot discutăm despre asta. Având în vedere că suntem împreună în felul ăsta,

aș vrea să fiu sigur că nu ne mai implicăm și în alte relații de acest fel. E vreo problemă?

Emma sorbi din vin, mirându-se de întrebare.

– Jurământ de sânge sau promisiune solemnă? zise ea, sorbind încă o gură de vin, când îl văzu că râde. Atunci când mă culc cu un bărbat, nu mă mai văd cu altcineva. Nu numai că ar fi nepoliticos și împotriva principiilor mele, dar e și prea complicat.

– Bine. Atunci suntem doar tu și eu.

– Tu și eu, repetă ea.

– Trebuie să fiu pe teren la șapte.

Acu' e-acu', se gândi ea.

– Trebuie să mă scol devreme mâine, scumpo. A fost minunat. O să te sun.

– Te deranjează dacă rămân, având în vedere că trebuie să mă scol pe la cinci?

– Nici o problemă, zise ea, strângând din buze.

Înainte să adoarmă în final, Jack descoperi că Emmei îi plăcea să fie ținută în brațe. Era genul de femeie care se înghesuia în el și îl îmbrățișa.

Iar el era genul de bărbat care ținea la spațiul lui intim. Spațiul îl ajută pe un bărbat să nu se încâlcească într-o relație – literal și metaforic.

Dar își dădu seama că în cazul de față nu îl deranja.

Emma adormise imediat. Trează într-un minut, adormită în următorul. El adormea mai greu, derulând în minte întâmplările zilei și vizualizându-le pe cele ce urmau, în timp ce corpul lui se liniștea.

Așa că se cufundă în somn, în cele din urmă, cu capul Emmei odihnindu-se pe umărul său, cu brațul ei înfășurat în jurul taliei lui și cu piciorul strecurat printre ale lui.

Îl trezi sunetul alarmei de la ceas, aproape în aceeași poziție în care se afla cu șase ore mai devreme. Emma fu primul lucru la care se gândi, trezindu-se învăluit de parfumul părului ei.

Temniva lui de a o îndepărta, fără să o trezească, nu
nu decît să se cuibărească și mai mult la pieptul lui.
să o împingă ușor.

— Hmmm? făcu ea.

— Scuze. Trebuie să plec.

— Cât e ceasul?

— Abia trecut de cinci.

Temniva suspină din nou, apoi își ridică capul, atingându-i
cu buzele ei.

— Am cam o oră la dispoziție. Păcat că nu ai și tu.

Reușise să o întoarcă spre el, așa că stăteau față în față,
ambușiți, iar mîna ei desena cercuri lente și leneșe pe
tîndul lui.

— Sunt două lucruri pe care le găsesc tare convenabile
în momentul ăsta.

— Care?

— Faptul că eu sunt șeful, așa că nu voi fi concediat
dacă întârzii, și obiceiul pe care îl am de a-mi păstra niște
lume de schimb în mașină. Dacă plec direct de aici, mai
am aproape o oră la dispoziție.

— Convenabil. Vrei cafea?

— Și asta, zise el, trecînd deasupra ei.

capitolul 10

În timp ce Tiffany se ocupa de o altă livrare, Emma termină de aranjat al treilea buchet rotund. Îi plăcea mult combinația de lalele crețe cu piciorul-cocoșului și hortensii. Și se gândi, prinzând micile cristale printre boboci, că avusese dreptate să sugereze această idee. La fel cum avusese dreptate și în legătură cu fâșiile de dantelă și pioanezele din perle, ce prindeau codițele.

Cu toți pașii, detaliile și precizia necesare, chiar și cu experiența ei, era nevoie de aproape o oră pentru a crea fiecare buchet. Ce norocoasă era, se gândi, că se putea bucura de fiecare minut.

Nu exista o ocupație mai bună nicăieri în lume, din punctul ei de vedere. Chiar în acele momente, începând asamblarea anevoioasă a următorului buchet, cu Tiffany lucrând în liniște de cealaltă parte a mesei, cu muzică și parfum în aer, se considera cea mai norocoasă femeie de pe planetă.

Potrivi florile, adăugând lalele de diferite lungimi, ajustând și introducând piciorul-cocoșului printre ele, pentru a crea forma pe care o dorea. Adăugă mărgelele, mulțumită de tușa de strălucire, și timpul trecu în grabă.

– Vrei să mă apuc de aranjamentele pentru mese?

– Hmm? zise Emma, privind în sus. Ah, scuze, eram pe altă planetă. Ce-ai spus?

– E foarte frumos. Cu toate texturile acelea, spuse Tiffany, admirând buchetul, în timp ce bea niște apă. Mai ai unul, în afară de ăsta. M-aș apuca eu să-l fac, dar nu mă pricep atât de bine la cele rotunde. Pot începe însă să lucrez la aranjamentele pentru mese. Am lista și descrierile.

– Poți începe, zise Emma, folosind banda de plastic pentru a fixa codițele și tăind ceea ce rămăsese în plus cu cleștele. Trebuie să apară și Tink... Da, deja a întârziat, deci trebuie să apară în curând. Schimbă cleștele cu foarfeca și începu să curețe codițele. Dacă te ocupi tu de aranjamentele pentru mese, eu și Tink ne ocupăm de restul ornamentelor.

Emma îmbracă în dantelă codițele, prinzând-o cu peneze care aveau în capăt câte o perlă. După ce puse buchetul în vaza din răcitor, se spală pe mâini – din nou –, se dădu cu crema cu antibiotic – din nou – și se spucă de ultimul buchet.

Abia ridică din sprâncene când intră Tink, bând din sticla de Mountain Dew.

– Am întârziat, zise Tink, bla, bla, bla. Voi rămâne peste program, dacă vrei, continuă, căscând. Nu m-am culcat – de fapt, nu am adormit – decât după ora trei. Tipul ăsta? Jake? Este Omul de Fier, numai că în sensul bun. Apoi, azi-dimineată... se opri, suflându-și o șuviță roz din ochi și înclinându-și capul. Nu-s singura care s-a distrat aseară. Jack, nu? Hei, Jake și Jack. Ce tare!

– Am reușit să mă distrez și să termin patru buchete. Dacă vrei să câștigi destul cât să-ți mai cumperi Mountain Dew, ar fi bine să te apuci de treabă.

– Nici o problemă. E la fel de bun precum arată?

– M-ai auzit că mă plâng?

– Cine-i Jack? vru Tiffany să știe.

– Știi tu. Jack, care are fundul ăla excelent și ochii fumurii, zise Tink, spălându-se pe mâini.

– Acel Jack? zise Tiffany, oprindu-se din treabă uimită, cu o hortensie în mână. Uau! Eu de ce n-am știut nimic?

– E știre de ultimă oră, deci ești destul de la curent. O să continuați? o întrebă Tink pe Emma.

– Muncă, bombăni Emma. Muncim aici.

– O să continue, concluzionă Tink. Frumos lucid adăugă. Lalelele arată de parcă ar fi de pe o altă planetă dar într-un fel romantic. De ce mă ocup mai întâi?

– De aranjamentele pentru terasă. Ai nevoie de...

– Hortensii, lalele, piciorul-cocoșului, zise Tink, mângâind pând să adune restul florilor și frunzelor, amintindu-și de Emmei de ce lucra cu ea.

Îi dădu drumul lui Tiffany la cinci și, lăsând-o pe Tiffany să-și facă treaba cu florile, luă o pauză ca să-și odihnească mâinile și să-și elibereze mintea. Porni spre studioul lui Mac.

O văzu pe prietena ei ieșind din casă, cu o geantă fotografică atârnată pe un umăr și cu o Cola Light în mână.

– Repetiție la ora cinci și jumătate, strigă Emma.

– Tocmai într-acolo mergeam, zise Mac, luând-o spre Emma.

– Îi poți transmite miresei că florile pentru mâine arată incredibil, în opinia mea.

Se întâlneau la jumătatea drumului și Emma se opri, dezmoțindu-și spatele.

– Avem o zi lungă, iar cea care urmează e și mai și.

– Am auzit un zvon cum că doamna G. face lasagna. O tonă de lasagna. Eu și Carter plănuim să mâncăm ca niște porci.

– Vin și eu. De fapt, gândul la lasagna mă inspiră. Tink își termină și ea treaba. O să vă ajut pe tine și pe Parker cu repetiția, apoi o să mă răsfăț cu lasagna și mai lucrez o oră-două diseară.

– Un plan bun.

– Cât de rău arăt? zise Emma, privindu-și hainele de lucru.

– Arăți ca o femeie care a lucrat toată ziua, spuse Mac, privind-o și bând niște cola. Mireasa va fi încântată de tine.

... la o simplitate și dreptate. N-are rost să mă curăț, ca după aia să mă arunc în apă și să mă duc la loc, zise, prinzând-o pe Mac de brațul ei și să mă întorc înțeleptându-se spre casă. Știi la ce mă gândeam? La ce sunt cea mai norocoasă femeie din lume.

— Jack a fost chiar atât de bun?

— Da, dar în afară de asta, zise Emma, pufnind în râs și sărutându-l ușor pe Mac. Sunt obosită, îmi ard mâinile, dar am petrecut toată ziua făcând ceea ce îmi place. Am primit un telefon în după-amiaza asta, după ce florile mi-au ajuns la petrecerea de botez care se ținu în aer liber. Clienta era extrem de încântată; m-a sunat imediat să văd cum sunt florile să-mi spună cât de extraordinare sunt. Când altcineva are parte de ce avem noi, Mac? oftă ea, sărutându-și fața spre soare. Avem niște slujbe minunate.

— Sunt de acord, în mare, dar asta e ceea ce-mi place la tine. Poți să uiți sau să ignori toate miresele-monstru, toate numelele ne bune, toți cavalerii de onoare beți, toate domnișoarele de onoare scorpilor și să îți mizești minte numai lucrurile bune.

— În mare parte, sunt lucruri bune.

— Așa este. În ciuda coșmarului care a fost ședința foto pentru logodnă, pe care am făcut-o azi. Fericitul cuplu a avut o ceartă tare urâtă, înainte să apuc să fac vreo poză. Încă îmi țiuie urechile.

— Nu suport când se întâmplă asta.

— Tu? Țipete, lacrimi, ieșiri isterice din încăpere, intrări la fel. Acuzații, amenințări, ultimatumuri. Iar lacrimi, acuze, machiaj distrus, rușine și stinghereală teribilă. Mi-a durat ziua complet și iremediabil. Plus că, din cauza ochilor roșii și umflați, a trebuit să reprogramăm totul.

— Totuși, drama face ziua mai interesantă. Și apoi, nu uita că avem și momente din astea, zise Emma, arătând către locul în care mirele de a doua zi o va lua în brațe pe mireasă, învârtind-o.

– La naiba. Au venit mai devreme. Nu vă opriți să vă opriți, bombăni Mac, întinzându-i băutura Emma și scoțând repede aparatul din geantă.

– Abia așteaptă să înceapă, murmură Emma. Și sunt fericiți.

– Plus că-s tare adorabili, zise Mac, reușind să pună câteva instantanee. Și, apropo de adorabil, ia uite cum tocmai a parcat.

– O, zise Emma, trecându-și instinctiv mâna prin păr când văzu mașina lui Jack.

– Te-a văzut arătând mult mai rău de-atât.

– Mulțumesc. Aveam amândoi o zi destul de plină, deci nu mă așteptam...

Arăta așa de bine, în pantalonii bej și cămașa în dungă, ceea ce însemna că fusese mai mult vorba despre întâlniri cu clienții și treabă la birou, decât despre vizite pe șantier. Mersul lejer, părul strălucind în soare și zâmbetul ucigător alcătuiau un tot... delicios.

– Am fundul mare în pantalonii ăștia, îi șopti ea lui Mac. Nu-mi pasă, pentru că-s de muncă, dar...

– Nu ai fundul mare. Ți-aș spune, dacă ar fi cazul. Pantalonii de trening roșii strâmți? În ăia chiar pare mare.

– Adu-mi aminte să-i ard, zise Emma, dându-i înapoi lui Mac băutura și zâmbind în timp ce Jack se apropia de ele.

– Doamnelor!

– Domnule! răspuse Mac. Trebuie să mă apuc de treabă. Pe mai târziu, zise ea, luând-o din loc.

– O repetiție, explică Emma.

– Participi și tu?

– Doar dacă va fi nevoie. Ți-ai terminat treaba pe ziua de azi?

– Da. Și a trebuit să ajung la un client în apropiere, așa că am... Te deranjez?

– Nu, zise emoționată, aranjându-și iar părul. Tocmai în clipa în care o pauză și mergeam la repetiție, în caz că au nevoie de ajutorul meu sau ceva.

– Ne comportăm ciudat unul cu altul, zise el, băgându-și mâinile în buzunar.

– Doamne. Da. Asta facem. Hai să ne oprim. Uite, zise ea, ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l. Mă bucur că ai venit pe aici. Lucrez de pe la opt și aveam nevoie de o pauză. Doamna G. face lasagna. Vrei și tu?

– O, da!

– Atunci de ce nu te duci s-o vrăjești și să bei o bere, și ne vedem înăuntru când terminăm treaba.

– Așa voi face, zise el, prinzând-o cu mâna de bărbie și sărutând-o încă o dată. Miroși ca munca ta. E frumos. Ne vedem înăuntru.

Se despărțiră, și zâmbetul înflori pe fața Emmei.

Intrând în casă, Emma fu întâmpinată de mirosul apetisant și puternic al cinei și de râsul zgomotos și dezghețat al doamnei Grady. Combinația nu făcu decât să-i amplifice buna-dispoziție. Îl auzi pe Jack povestind ceea ce părea a fi finalul unei istorii legate de serviciu.

– Apoi, când a înțeles, a zis: „A, păi, nu poți pur și simplu să muți ușa?”

– Nu te cred.

– Te-aș minți eu pe tine?

– În fiecare zi și de două ori, duminica. Și muți ușa?

– Mutăm ușa, lucru care o să o coste cam de două ori mai mult decât dulapul de care s-a îndrăgostit. Dar clientul nostru e stăpânul nostru.

Jack luă o gură de bere și întoarse privirea spre Emma, care tocmai intrase.

– Cum merge?

– Ușor și distractiv, ceea ce e întotdeauna un semn bun în legătură cu evenimentul respectiv. Au încredere în noroc și în prognoza meteo, care spune că ploaia

de mâine o să întârzie până spre seară, așa că nu vor folosi corturile. Deci, țineți-mi pumnii, zise Emma, luându-și un pahar de vin, ca și cum ar fi fost la ea acasă. Fetele au plecat la repetiția pentru cină. Dar noi cred că suntem în avantaj aici, zise ea, adulmecând aerul. Miroase minunat, doamnă Grady.

– Masa e pusă, zise doamna Grady, pregătind o salată. O să mâncați în sufragerie, ca niște oameni civilizați.

– Trebuie să apară și Parker, și Mac. N-am văzut-o pe Laurel.

– Își face de cap pe la ea prin bucătărie, dar știe la ce oră servim masa.

– O să-i dau de știre.

– Bine atunci. Jack, fă-te util, dacă tot nu faci nimic, și pune salata asta pe masă.

– Da, doamnă. Salut, Carter.

– Salut, Jack. Vin și ele acum, doamnă Grady.

– Ai predat ceva util pe ziua de azi? îl întrebă aceasta, privindu-l rece.

– Aș vrea să cred că da.

– Te-ai spălat pe mâini?

– Da, doamnă.

– Atunci, du vinul și așază-te. Și nu ciuguli nimic până nu se așază toată lumea la masă.

Servi cina în marea sufragerie cu tavan înalt și ferestre superbe. Pentru că era regula Grady, telefoanele mobile fură închise și Parker își lăsă BlackBerryul în bucătărie.

– Mătușa miresei de duminică a trecut pe aici, zise Parker. A adus o hupah, pe care a terminat-o de lucrat aseară. E o operă de artă. Am dus-o sus. Emma, poate vrei să te uiți la ea, în cazul în care te gândești să mai modifici aranjamentele. Carter, fiul cumnatei mătușii este elevul tău. David Cohen.

– David? E un copil deștept, care momentan își folosește o mare parte a creativității pentru a se maimuțări în timpul orelor. Chiar săptămâna trecută a prezentat

— Pe unde a cărții *Oameni și șoareci* de parcă ar fi fost un serial up comedy.

— Și cât a luat? întrebă Mac.

— Nu sunt sigur ce părere și-ar fi făcut Steinbeck, dar eu ți-am dat un zece.

— E o carte atât de tristă. De ce trebuie să citim atâtea cărți triste în școală? se întrebă Emma.

— Cei de clasa a opta studiază *The Princess Bride*.

— De ce nu am avut profesori ca tine? Îmi plac cărțile tale, cu finaluri fericite. Și, uite-te la tine, cu mica ta prințesă.

— Da, asta-s eu, zise Mac, dându-și ochii peste cap. O plecăvărită prințesă. Deși evenimentul de mâine are o frumusețe alură de poveste. Cu toate luminile acelea feerice și lumânările, numai flori albe.

— Tick s-a plâns că o să orbească de la atâta alb. Dar sunt superbe. Mai lucrez câteva ore în seara asta și vor fi gata. Cum totul trebuie legat și tăiat manual, e vorba de o treabă destul de grea. Plus, zise ea, arătându-le mâna plină de răieturi și zgârieturi. Au!

— Nu s-ar zice că treaba de florar e una periculoasă, zise Jack, luându-i mâna și privind-o, dar se pare că ai urme de bătălie.

Se lăsă o tăcere prelungă și se schimbară priviri speculative.

— Încetați, ordonă el, râzând ușor.

— Era de așteptat, zise Laurel, înfigând furculița în salată. Ne adaptăm și noi. Cred c-ar trebui s-o săruți chiar acum, ca să ne folosim și de partea vizuală și să ne adaptăm mai bine.

— Stai! Stai! strigă Mac, dând din mână. Stai să-mi iau aparatul.

— Pasează lasagna, zise Jack.

— E foarte posibil ca ăștia doi să facă o glumă pe seama noastră, spuse Parker, lăsându-se pe spate și sorbind din

vin. Se prefac că sunt împreună, apoi râd când văd că credem.

– Oh, murmură Mac. Ești tare.

– Sunt, fu de acord Parker. Dar, serios acum, nici unul din ei nu pare a fi genul timid. Oricum, nu atât de timid încât să nu-și poată manifesta afecțiunea în public, mai ales între prieteni, zise, ridicând din umeri și arătând un zâmbet. Așa că înclin să cred că e o glumă.

– Pupă fata, spuse doamna Grady, sau grupul ăsta să-ți dea pace.

– Fata sau lasagna, decise Laurel. Pup-o! zise ea, bătând din palme. Pup-o!

Mac începu și ea să strige, îmboldindu-l și pe Cullen care râse, dând din cap.

Jack cedă și se întoarse spre Emma, care râdea și ea. O trase mai aproape și o sărută, stârnind aplauze și felicitări de la toată masa.

– Se pare că cineva dă o petrecere și a uitat să mă invite.

Se făcu dintr-odată liniște și toată lumea se întoarse spre Del, care stătea în pragul ușii și se uita la Jack. Ridică o mână, oprind-o pe Parker, care tocmai voia să se ridice în picioare.

– Ce naiba se întâmplă?

– Luăm cina, spuse Laurel cu răceală. Dacă vrei și tu, va trebui să-ți aduci o farfurie.

– Nu, mulțumesc, răspunse el la fel de rece. Parker, am niște acte peste care trebuie să ne uităm împreună. O să ne ocupăm de asta altă dată, având în vedere că ești ocupată cu ceva ce nu pare a fi treaba mea.

– Del...

– Noi doi, își întrerupse el sora, fără a-și lua ochii de la Jack, vom discuta mai târziu.

– Nu i-ați spus, zise Parker, oftând, în timp ce Del ieșea.

– Încercăm să găsim o cale de a-i spune... Nu, răspunse Jack. Nu, nu i-am spus încă. Trebuie să mă duc să lămuresc lucrurile, îi spuse Emmei.

– Vin puține. Aș putea să...

– Nu, mai bine nu. S-ar putea să dureze, așa că... Te sunăm. Scuze, zise el, ridicându-se de la masă.

Emma reuși să se abțină aproape zece minute după ce plecă Jack.

– Trebuie măcar să încerc, spuse ea, grăbindu-se în camera lui.

– Părea destul de nervos, zise Mac.

– Bineînțeles că-i nervos. Echilibrul lui perfect a fost deranjat, comentă Laurel, ridicând din umeri când Parker îi arătă o privire rece. Țasta e doar un motiv. Iar faptul că Jack nu i-a spus nu face decât să înrăutățească lucrurile. Am tot dreptul să fie nervos.

– Aș putea să mă duc după ei, zise Carter. Să încerc să mediez.

– Mediatorii primesc, de obicei, câte un pumn în față de la ambele părți.

– N-ar fi prima dată, spuse, zâmbindu-i amuzat lui Mac.

– Nu, lasă-i să-și rezolve singuri problema, zise Parker. Asta fac prietenii.

Întârziind din cauza grijilor pe care și le făcea Emma, Jack nu reuși să-l prindă pe Del cât încă se mai afla pe domeniul. Dar știa unde se dusesese. Acasă, unde putea să înjure, să mormăie și să se frământa în voie.

Ciocăni, fiind sigur că Del va deschide ușa. Oricum, avea o cheie, și știa amândoi că o va folosi, dacă era necesar. Dar, de obicei, Delaney Brown nu era genul de om care să evite confruntările.

Când Del deschise nervos ușa, Jack îl privi în ochi și-i spuse:

– Dacă mă lovești, o să te lovesc și eu. O să ne umplem amândoi de sânge și nu vom rezolva nimic.

– Du-te naibii, Jack.

– O.K., mă duc naibii. Du-te și tu naibii, Del, pentru că ești un măgar când vine vorba de...

Primi pumnul în față, pentru că nu-l văzuse venind, și îl trimise înapoi. Stăteau acolo, în ușă, cu gurile sângerând.

– Vrei să ne snopim în bătaie înăuntru sau afară? zise Jack, ștergându-și buzele.

– Vreau să știu ce naiba căutai cu mâinile pe Emma.

– Vrei să auzi ce-i cu asta înăuntru sau afară?

– De când ai început să te dai la ea? zise Del, intrând în casă și luându-și o bere.

– Nu m-am dat la ea. Cel mult, ne-am dat unul la altul. Pentru Dumnezeu, Del, e o femeie matură, își face alegerile singură. Nu e ca și când mi-am răsucit mustața și am dezonorat-o.

– Ai grijă, îl avertiză Del, cu ochii sclipindu-i de furie. Te-ai culcat cu ea?

– Să derulăm puțin înapoi. „Nu e un început bun, Cooke“, se gândi el. „Nu e cel mai bun punct de pornire.“ Să derulăm totuși puțin înapoi.

– Da sau nu, fir-ar să fie!

– Da, fir-ar să fie! M-am culcat cu ea, s-a culcat cu mine. Ne-am culcat împreună.

– Ar trebui să te bat până te las inconștient, zise Del cu o sclipire criminală în ochi.

– Poți încerca. O să ajungem amândoi la urgențe. Și, când o să ies de acolo, tot o să mă culc cu ea, îi spuse Jack cu o privire la fel de gravă. Nu e treaba ta.

– Pe naiba, nu!

– O.K., având în vedere circumstanțele, este și treaba ta, zise Jack și dădu din cap, simțind că avea la activ mai multe greșeli decât Del. Dar nu avem nici unul dreptul să-i spunem celuilalt cu cine să fie.

– De cât timp?

– Abia s-a întâmplat. Abia m-a lovit, ne-a lovit, presupun, în ultimele săptămâni.

– Ultimele săptămâni, mușcă Del cuvintele. Și nu mi-ai spus nimic.

– Nu, nu ți-am spus, mai ales pentru a evita să fiu pocnit în față, mărturisi Jack, deschizând răcitorul și scoțând o bere. Știam că n-o să-ți convină și nu aveam idee cum să-ți explic.

– Nu ți-a fost greu să le explici tuturor celorlalți, se pare.

– Nu, nu mi-a fost, dar toți ceilalți nu aveau de gând să mă lovească cu pumnii în față pentru simplul fapt că mă culcam cu o femeie frumoasă, interesantă și dispusă.

– Nu e orice femeie. E Emma.

– Știi asta. Frustrarea se ridică la suprafață, depășind furia. Știi cine este și știi ce simți pentru ea. Pentru toate, de fapt. De-asta m-am și ținut departe de ea până... recent, termină el, ținându-și sticla rece pe maxilarul ce palpita. Întotdeauna am simțit ceva pentru ea, dar am ignorat lucrul ăsta. „Nu e cazul să te gândești la asta, Jack.“ Pentru că ție nu ți-ar fi plăcut, Del. Ești cel mai apropiat prieten al meu.

– Ai simțit ceva pentru o grămadă de femei.

– E adevărat, recunosc Jack.

– Emma nu este genul cu care te culci până dai peste ceva nou. E genul căreia îi faci promisiuni, cu care faci planuri.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Del, abia încep să mă obișnuiesc cu...

El nu făcea planuri sau promisiuni – niciodată. Planurile se schimbau, nu-i așa? Promisiunile se încălcau. A ține la lucrurile simple însemna a ține la lucrurile sincere.

– Am fost împreună într-o singură seară. Încă încercăm să ne dăm seama cum stau lucrurile. Scutește-mă și pe mine, totuși. Cu oricâte femei aș fi fost, nu le-am mințit niciodată și nu le-am tratat cu altceva decât cu respect.

– April Westford.

– Doamne, Del, eram la facultate, și mă urmărea la nebună. A încercat să intre la noi în casă. Mi-a zgâriat mașina cu cheia. Ți-a zgâriat mașina cu cheia.

– Bine, în cazul ăsta ai dreptate, zise Del, luând o pușcă de bere. Emma e diferită.

– Asta înseamnă să mă scutești, Del? Știu că este diferită. Crezi că nu țin la ea? Că e vorba doar despre sex.

Incapabil să stea pe loc, Jack se plimba de la bar la masă și înapoi. Ținea la ea atât de mult, încât îl speria. Și așa lucrurile erau destul de încurcate, fără ca cel mai bun prieten al lui să vorbească despre promisiuni și despre cum de diferită era Emma.

– Întotdeauna am ținut la Emma. La toate. Știi asta? Știi asta foarte bine.

– Te-ai culcat și cu restul?

Jack sorbi lung din bere și se gândi: „La naiba“.

– Am sărutat-o pe „sora“ ta, Parker – din moment ce acum te gândești la toate ca la surorile tale. În facultate, după ce ne-am întâlnit la o petrecere.

– Ai flirtat cu Parker? Nu era nervos, ci pur și simplu șocat. De fapt, cred că nici nu te cunosc!

– Nu am flirtat. Ne-am sărutat. Asta părea că trebuie să facem la momentul respectiv. Apoi, pentru că m-am simțit ca și când mi-aș fi sărutat sora, și ea a avut cam aceeași reacție, am răs pe seama întâmplării și asta a fost tot.

– Ai încercat apoi cu Mac? Cu Laurel? zise el cu ochii încinși și pumnii încleștați.

– Oh, da, le-am luat la rând. Cu asta mă ocup. Iau femeile la rând de parcă ar fi pungi de chipsuri și apoi arunc pe stradă ce-a mai rămas din ele. Drept cine naiba mă iei?

– În momentul ăsta, nu știu. Ar fi trebuit să-mi spui că te gândești la Emma în felul ăla.

— Oh, da, îmi și imaginez: „Hei, Del, mă gândeam să mă culc cu Emma. Ce părere ai?“.

Fața lui Del nu mai era nervoasă, nici șocată. Era înțepată și, în opinia lui Jack, era de rău.

— Să încercăm așa. Tu cum te-ai fi simțit dacă intrai în camera aia astă-seară în locul meu? Încearcă să-ți imaginezi, Jack.

— M-aș fi enervat. M-aș fi simțit trădat. Vrei să-ți spun că am greșit? Am greșit. Dar, oricum aș privi lucrurile, tot aici ajungem. Crezi că nu știu cum este pentru tine? Poziția pe care ți-ai asumat-o atunci când au murit părinții tăi? Și cât înseamnă toate pentru tine? Fiecare dintre ele. Am fost alături de tine în tot timpul ăsta, Del.

— Asta nu are nici o legătură cu...

— Totul are legătură, Del, zise Jack, după ce făcu o pauză, vorbind mai calm acum. Știu că nu contează că Emma are o familie. Ea e familia ta.

— Ține minte asta, zise Del, gheața topindu-se ușor. Și ține minte bine. Dacă o rănești, te rănesc.

— Mi se pare corect. Facem pace?

— Nu încă.

— Anunță-mă când facem, zise Jack, punând jos berea pe jumătate terminată.

Neavând de ales, Emma se apucă să termine treaba pentru evenimentul de vineri. Vineri dimineață, ea și întreaga echipă începeau lucrul devreme, creând aranjamente și pregătind florile pentru celelalte evenimente din timpul weekendului.

După-amiaza târziu, începu să mute florile din răcitor, să pună altele în loc și să încarce dubița pentru ca echipa să se poată apuca de decorarea casei și a teraselor.

Odată recepția începută, urma să se întoarcă și să termine de una singură ce mai era de făcut.

Chiar înainte să sosească mireasa, ea și Beach umplură urnele de pe verandă cu hortensii albe enorme.

– Superb. Perfect. Du-te înăuntru și ajut-o pe Tiff cu foaiierul. Eu o să mă duc să lucrez cu Tink în spate.

Se grăbi, calculând timpul și verificând pe dinu alte ghivece și aranjamente. Ajunsă pe terasă, se sui pe scară, pentru a agăța mingea albă de trandafiri în centrul pergolei.

– Nu credeam că o să-mi placă, zise Tink, punând aranjamentele la loc. Un alb atât de... înțelegi, alb. Dar e foarte interesant și pare magic. Bună, Jack. Uau, cine te-a pocnit?

– Eu și Del ne-am pocnit reciproc. E ceva ce obișnuim să facem din când în când.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Dacă s-ar fi așteptat ca Emma să se emoționeze văzându-i falca vânăată, ar fi fost dezamăgit. Plină de o furie care îi răzbătea din fiecare mișcare, coborî de pe scară și își puse mâinile în șolduri.

– De ce cred bărbații că dacă se bat unii pe alții rezolvă lucrurile?

– De ce cred femeile că dacă mănâncă ciocolată, totul se rezolvă? E parte din natura fiecăruia.

– Tink, hai să terminăm ghirlandele. Măcar ciocolata te face să te simți bine, zise Emma, continuând să lucreze. Un pumn în față, nu prea. Și s-au rezolvat lucrurile?

– Nu complet. Dar e un început.

– Del e O.K.? îl întrebă, strângând din buze și privindu-l. Știu că Parker a încercat să-l sune, dar a fost la tribunal toată ziua.

– El m-a lovit primul, zise Jack, luând scara și mutând-o unde îi arătă ea. Au, spuse, atingându-și buza umflată.

– Nu am timp să-mi pară rău pentru tine acum, dar promit să-mi fac mai târziu, dacă mai stai, spuse Emma, dându-și ochii peste cap și sărutându-l ușor.

– Aveam de gând să trec doar pe aici, să-ți spun că lucrurile sunt... nu chiar O.K. și apoi să plec. Știu că ești ocupată tot weekendul.

– Da, sunt, și probabil că poți găsi ceva mai bun de
decât să pierzi vremea pe aici.

Sar fi simțit vinovat, poate puțin trist și într-un fel
surprins, se gândi ea. Avea nevoie, după părerea ei, de
poteni și de familie.

– Dar... ai putea să stai pe aici. Sau să mergi pe la Carter
sau la mine acasă. Dacă vrei. Eu o să mă retrag în timpul
recepției și o să termin niște chestii pentru mâine.

– Ce-ar fi să luăm lucrurile pas cu pas?

– Sunt de acord, zise ea, dându-se un pas în spate, stu-
dindu-l pe pergola și luându-l de braț. Ce părere ai?

– Nu știam că există atâtea flori albe în lume. E elegant
și interesant, în același timp.

– Exact, zise ea, întorcându-se spre el, trecându-și mâi-
nile prin părul lui și apropiindu-și buzele de colțul gurii
lui rănite. Trebuie să mă duc să verific Sala mare și sala
de bal.

– Poate mă duc să văd dacă Carter are chef să iasă să
luăm ceva.

– Ne vedem mai târziu, dacă...

– Dacă, fu el de acord și își asumă riscul durerii cu un
zâmbet mai apăsător, de data aceasta. O.K. Ne vedem mai
târziu.

Emma râse și intră grăbită în casă.

capitolul 11

La sfârșitul serii, cu răcitorul plin de buchete, aranjamente pentru mese și alte ornamente pentru weekend – și sigură că va trebui să se trezească la șase ca să termine și restul –, Emma nu reuși să ajungă decât până la canapea înainte să se prăbușească epuizată.

– Și ai de gând să faci asta din nou mâine, zise Jack. De două ori.

– Îhm.

– Și încă o dată duminică.

– Îhî. Am nevoie să strecor două ore de lucru duminică, înainte să mă apuc de pregătirile pentru primul eveniment. Dar echipa poate termina restul pentru duminică, până mă ocup eu de treburile pentru sâmbătă. Ambele.

– V-am ajutat de câteva ori, dar niciodată serios... Se întâmplă în fiecare weekend?

– Iarna e mai puțin aglomerat, spuse ea, așezându-se mai bine și dându-și jos pantofii. În perioada aprilie – iunie sunt lunile de vârf, și la fel în perioada septembrie – octombrie. Dar ca idee? Da, în fiecare weekend.

– M-am uitat la răcitorul tău cât lucrai. Chiar ai nevoie de un al doilea.

– Chiar am. Când am deschis afacerea, nici una dintre noi nu-și imagina că vom crește atât de mult. Nu, mint. Parker știa, zise, gândindu-se la asta și zâmbind. Eu doar speram să câștig atât cât să pot trăi, făcând ceea ce-mi place, zise ea din ce în ce mai relaxată, strângându-și mai aproape picioarele dureroase. Nu am crezut niciodată că vom ajunge într-un punct în care să jonglăm toate cu evenimente, sarcini, clienți și angajați. E incredibil.

– Ați avea nevoie de mai mult ajutor.

– Probabil. La fel e și pentru tine, de fapt, nu-i așa? Îl tutechă închizând ochii, atunci când Jack îi luă picioarele la el în poală, masându-i tălpile încordate și pulpele oboșite. Țin minte când ți-ai deschis firma. Erai practic doar tu. Acum ai angajați și asociați. Atunci când nu lucrezi la desene, ești pe teren sau la întâlniri cu clienții. Când e vorba despre compania ta, e cu totul altceva decât atunci când ești un simplu angajat, spuse ea, deschizând ochii și întâlnindu-i privirea.

– Și de câte ori angajezi pe cineva – chiar și atunci când este cel mai bun lucru, cel mai potrivit, pentru tine și pentru afacere –, te simți ca și când ai ceda un pic.

– M-am convins de atâtea ori să o angajez sau să n-o angajez pe Chip, exact pe motivul ăsta. Le fel cu Janis și apoi cu Michelle. Acum, am angajat și un asistent pe perioada verii.

– E foarte bine. Doamne, asta înseamnă că noi suntem generația mai bătrână? E greu de acceptat.

– Are douăzeci și unu de ani. Doar. M-am simțit antică atunci când l-am intervievat. La cât trebuie să începi mâine?

– Stai să mă gândesc... Șase, cred. Poate șase și jumătate.

– Ar trebui să te las să dormi puțin, zise ea, în timp ce el își trecu mâna peste coapsa ei, într-un gest neatent.

– Ești destul de prinsă în weekend. Dacă vrei, putem ieși undeva luni.

– Să ieșim? Unde? zise ea, fluturând o mână în aer. Undeva unde oamenii își aduc mâncare și ai parte chiar și de distracție?

– Cină și un film îți sună bine? spuse el, zâmbind.

– Cina și un film? Sună extrem de bine.

– Atunci vin să te iau luni, pe la șase și jumătate?

– E O.K. pentru mine. E foarte bine. Am o întrebare, zise ea, întinzându-se înainte de a se ridica. Ai stat aici până după miezul nopții și acum te duci acasă ca să mă lași să dorm?

– Ai avut o zi lungă, zise el, strângând-o ușor de pulș. Probabil ești obosită.

– Nu atât de obosită, îi spuse ea, prinzându-l de cămășă și trăgându-l pe canapea lângă ea.

Era luni seara, și Laurel își conducea spre ieșire clienții cu care avusese întâlnire. Mirele și mireasa din septembrie luau cu ei acasă o cutie plină cu mostre de prăjituri. Dar Laurel știa că se hotărâseră să aleagă tortul cu cremă italiană. La fel cum știa că mireasa înclină în favoarea modelului ei Fantezie Regală, iar mirele alege Splendoarea de Mozaic.

Mireasa avea să câștige, era sigură de asta, dar era plăcut să aibă de-a face cu un bărbat sincer interesat de detalii.

Plus că o convinsese pe mireasă să pregătească un tort pentru mire cu modelul ales de el, pentru a completa tortul principal.

Toată lumea câștigă, se gândi ea.

– Mă anunțați când vă decideți, și nu-i nici o problemă dacă vă răzgândiți. Avem destul timp, zise ea, păstrându-și zâmbetul pe buze și înfățișarea nepăsătoare, chiar și când îl văzu pe Del venind pe alee.

Era imaginea avocatului de succes, se gândi ea, în costumul lui perfect croit, cu servieta perfectă și pantofii eleganți.

– Parker e la ea în birou, îi spuse. Cred că e liberă.

– O.K., zise el, intrând și închizând ușa. Hei, exclamă când o văzu urcând scările. Nu vorbești cu mine?

– Tocmai am vorbit, zise ea aruncându-i o privire.

– Abia, abia. Eu sunt cel care ar trebui să fie supărat aici. N-ai motive să fii țăfnoasă.

– Eu sunt țăfnoasă? îi răspunse, oprindu-se și așteptându-l să ajungă lângă ea pe scări.

– Nu mă aștept ca prietenii și familia să mă mintă sau să omită intenționat lucruri. Și atunci când o fac...

În primul rând, zise ea, înfigându-și un deget în umărul lui, nu știam că tu nu știi. Nici Parker, sau Mac, sau Carter. Nici Emma, de fapt. Asta e între tine și Jack. În al doilea rând, continuă ea, împungându-l în continuare în timp ce vorbea, sunt de acord cu tine.

– Dacă ai sta un minut să... Ești de acord cu mine?

– Da. Dacă eram în locul tău, m-aș fi simțit rănită și furioasă. Jack ar fi trebuit să-ți spună că el și Emma sunt împreună.

– O.K., atunci. Mersi – și scuze. Orice preferi.

– Mi-e indiferent.

– La naiba.

– Mi-e indiferent, repetă ea. Poate ar fi cazul să te înțelegi de ce prietenul tău cel mai bun nu ți-a spus nimic. Și poate ar trebui să te gândești la felul în care ai reacționat ieri, ca o persoană încuiată și îmbufnată.

– Ia stai puțin.

– Așa văd eu lucrurile, așa cum înțeleg – chiar dacă nu sunt de acord – și motivul pentru care Jack nu ți-a spus. Te-ai fi comportat așa cum faci de obicei.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Dacă nu știi deja, nu va conta ce-ți spun eu.

– Asta e lașitate, spuse el, prinzând-o de mână să o oprească să plece.

– Fie! Delaney Brown dezaprobă. Delaney Brown știe mai bine. Delaney Brown o să te manipuleze și manevreze până o să ajungi în punctul unde vrea el – pentru binele tău.

– Ești crudă, Laurel.

– Nu, nu sunt, zise ea oftând ușor. Chiar nu sunt. Pentru că, într-adevăr, ai cele mai bune intenții atunci când vine vorba despre prietenii și familia ta. Dar ești mereu al naibii de sigur, Del, că deții adevărul suprem.

– Ai de gând să stai aici și să-mi spui că, după părerea ta, ceea ce se întâmplă între Jack și Emma e cel mai bun lucru, pentru oricare din ei?

– Nu știi, zise ea, ridicând mâinile în aer. Nu pot să spun că știu. Tot ceea ce știu e că, pentru moment, se bucură unul de celălalt.

– Nici măcar nu ți se pare ciudat? Nu te simți de parcă ai fi intrat într-o altă realitate?

– Nu chiar, zise ea, râzând. E puțin...

– E ca și cum... ce-ar fi dacă eu aș flirta cu tine dintr-odată? Dacă m-aș hotărî: hei, vreau să mă culeg cu Laurel.

– Ești așa un idiot, spuse ea pe un ton grav, oprindu-se brusc din râs.

– Ce-i? Ce-i? întrebă el, în timp ce ea o luă la fugă pe scări. E o altă realitate, mormăi el, urcând scările spre biroul surorii lui.

Stătea la birou, exact cum se așteptase s-o găsească, vorbind la căști și lucrând la calculator.

– Exact așa e corect. Știam că pot conta pe tine. Voi avea nevoie de două sute cincizeci. Mi le poți livra mie, aici, și mă ocup eu mai departe. Îți mulțumesc foarte mult și eu. Pa. Tocmai am comandat două sute cincizeci de rățuște de cauciuc, îi spuse ea lui Del, scoțându-și căștile.

– Pentru?

– Clienta le vrea în piscina ei, în ziua nunții. Cum te simți, îl întrebă, lăsându-se pe spate, luând o gură de apă și privindu-l înțeleghătoare.

– Am fost și mai bine, am fost și mai rău. Laurel tocmai a aprobat faptul că Jack a fost un măgar pentru că nu mi-a spus, dar se pare că e vina mea pentru că sunt Delaney Brown. Manipulez oamenii?

– E o întrebare capcană? zise ea privindu-l atent.

– Fir-ar să fie, exclamă el, trântindu-și pe jos servieta și îndreptându-se spre cămile de cafea.

– O.K., întrebare serioasă. Da, normal că o faci. Și eu la fel. Suntem oameni care rezolvă problemele și suntem buni la găsit soluții și răspunsuri. Și când le găsim, facem

– Putem să-i îndreptăm pe oameni spre acele soluții și
opțiuni.

– Te manipulez și pe tine, Parks? o întrebă, întorcându-se și scanându-i fața.

– Del, dacă nu m-ai fi manipulat, într-o oarecare
măsură, în ceea ce privește domeniul și felul în care voai
să l-aranjezi, după ce au murit părinții mei, nu aș mai fi
comandat acum două sute cincizeci de rațe de cauciuc.

– Nu la asta m-am referit.

– M-ai împinge, m-ai împins vreodată să fac ceva ce
nu voiam să fac – nu voiam sub nici o formă – și m-ai
împins pentru că era ceea ce voiai tu? Nu. Îmi pare rău
că ai aflat de Jack și Emma așa cum ai aflat. Dar cred că
ințuația e puțin ciudată pentru noi toți. Nici unul dintre
noi nu se aștepta la asta. Cred că nici Jack și nici Emma
nu se așteptau la asta.

– Nu mă pot obișnui cu ideea, zise el, sorbind din ca-
fea. Până o să ajung să mă obișnuiesc, probabil că se va
termina oricum.

– Ce romantic ești!

– Jack nu a fost niciodată serios cu vreo femeie, zise el,
ridicând din umeri. Nu e un nemernic – nu chiar –, dar
nu e nici bărbatul făcut pentru relații pe termen lung. Nu
ar răni-o în mod intenționat. Dar...

– Poate ar trebui să ai mai multă încredere în cei doi
prieteni ai tăi, spuse ea, lăsându-se pe spate și mișcân-
du-se dintr-o parte într-alta cu scaunul. Cred că lucrurile
se întâmplă între oameni cu un anumit motiv. Altfel, n-aș
putea să fac ceea ce fac în fiecare zi. Câteodată merge,
câteodată nu, dar există mereu un motiv.

– De fapt, încerci să-mi spui să nu mai fiu atât de sever
și să le fiu alături, ca un adevărat prieten?

– Da, răspunse ea, zâmbindu-i. Asta e răspunsul meu,
soluția mea, și direcția în care încerc să te manipulez.
Cum mă descurc?

– Destul de bine. Cred că ar trebui să îi fac o vizită Emmei.

– Ar fi draguț.

– Hai să ne uităm peste hârtiile astea mai întâi, zise el deschizându-și servieta.

Douăzeci de minute mai târziu, ciocăni rapid la ușa Emmei și apoi o deschise.

– Em?

Auzi muzica, sau cel puțin ceea ce presupuse că era muzica ei de lucru – harpe și flaute – și se îndreptă spre zona ei de lucru. Stătea la masă, aranjând boboci mici și roz de trandafiri într-un coș alb.

– Em.

– M-ai speriat, zise ea, sărind de pe scaun. Nu te-am auzit.

– Pentru că te întrerup.

– Tocmai mă apucasem de lucru la niște aranjamente pentru o petrecere de botez din weekend. Del, spuse ea, ridicându-se. Cât de supărat ești pe mine?

– Zero. Sub zero, recunosc eu, rușinat că ea ar fi putut crede altceva. Am ajuns la un șapte din zece în ceea ce-l privește pe Jack, dar e deja o îmbunătățire.

– Trebuie să subliniez că atunci când Jack se culcă cu mine, și eu mă culc cu el.

– Poate să găsim, pur și simplu, un cod pentru asta. Cum ar fi că tu și Jack scrieți un roman împreună sau faceți cercetare de laborator.

– Ești supărat pentru că facem cercetare de laborator sau pentru că nu ți-am spus?

– El nu mi-a spus. Oricum, e amestecată treaba. Încerc să mă împac cu munca de laborator și sunt nervos pentru că nu mi-a spus că tu și el...

– Pregăteam eprubetele? Făceam experimente?

– Nu-mi place codul cu munca de laborator, până la urmă, zise el încruntându-se și băgând mâinile în buzunare. Vreau doar ca tu să fii O.K. și fericită.

— Sunt bine. Sunt fericită. Chiar dacă știu că voi doi
 sunteți din cauza asta. Ceea ce, poate, mă face și mai
 fericită. E întotdeauna măgulitor ca bărbații să se bată
 pentru mine.

— A fost un impuls de moment.

— Încercă să n-o mai faci, îl rugă ea, apropiindu-se,
 apropiindu-i fața cu mâinile și trecându-și buzele peste ale
 lui. E vorba de două dintre fețele mele preferate. Hai să
 mergem afară pe terasă, să bem niște limonadă și să fim
 prieteni.

— În regulă.

În timp ce ei stăteau de vorbă, Jack se afla în studioul
 lui Mac și își desfășura schițele pentru anexa propusă.

— E aceeași schemă pe care ți-am trimis-o prin e-mail,
 dar cu mai multe detalii și cu cele câteva schimbări pe
 care le voi ai.

— Uite, Carter! Ai propria ta cameră.

— Speram să împărțim în continuare aceeași cameră,
 glumi el, trecându-și degetele peste părul de un roșu-
 aprins al lui Mac.

— Uite-te numai la camera mea de probă, zise Mac,
 mergând și apropiindu-se mai mult de planuri. Mă rog, ca-
 mera de probă a clientelor. Și îmi place *la nebunie* terasa
 pe care o să o avem. Vrei o bere, Jack?

— Nu, mersi. Ai ceva mai ușor?

— Sigur. Bere fără alcool.

— O porcărie. Apă.

Când Mac plecă spre bucătărie, Jack îi arătă lui Carter
 toate detaliile.

— Dulapurile astea or să-ți ofere o grămadă de rafturi
 pentru cărți sau ce mai vrei tu. Pentru dosare, pentru
 papetărie.

— Ce-i ăsta? Un șemineu?

— Una dintre modificările lui Mac. A spus că orice
 profesor care își merită doctoratul ar trebui să aibă

un șemineu în birou. E o unitate mică pe bază de gaz. O să mai fie și o altă sursă de căldură în cameră.

– Mi-ai făcut un șemineu, zise Carter, privind o pisică pe Mac, care intră în cameră aducând o sticlă de apă și două de bere.

– Da. Trebuie să fie dragoste, zise, sărutându-l ușor și aplecându-se s-o ia în brațe pe Triad, pisica ce avea doar trei picioare.

„Trebuie să fie“, se gândi Jack când Mac se așeză și pisica i se cuibări în poală.

În timp ce discutară detalii, alegeri pentru materiale, se întrebă cum e să ai o asemenea conexiune și siguranță cu o altă persoană.

Pentru că nu exista nici un dubiu în cazul lor, mustăni el, că-și găsiseră persoana potrivită. Persoana potrivită pentru a clădi un cămin, un viitor și, poate, pentru a avea copii. Și a avea grijă de o pisică.

Cum știau? Sau, cel puțin, cum aveau încredere în riște?

Pentru el acesta era unul dintre marile mistere ale vieții.

– Când putem începe? întrebă Mac.

– Trimit mâine cererea pentru aviz. V-ați gândit la un constructor?

– Hmm... compania cu care am lucrat la reamenajarea inițială s-a descurcat bine. Mai sunt disponibili?

– Am discutat cu ei. Pot să-i contactez mâine, să-i rog să ne facă o ofertă.

– Ești cel mai tare, Jack, zise Mac, lovindu-l prietenos peste braț. Vrei să stai la cină? Facem paste. Pot să sun să văd dacă Emma are chef.

– Mersi, dar ieșim în oraș.

– Ah.

– Încetează, zise el, dând din cap și râzând.

– Nu pot să mă abțin să nu-ți spun cât de adorabil mi se pare că amicii mei devin tot mai intimi.

- O să mergem la cină și la un film.
- Alina.
- Am plecat, zise el, rîzînd din nou. Ne vedem la seara la poker, Carter. Pregătește-te să pierzi.
- Aș putea, pur și simplu, să-ți dau banii de-acum, ca să nu pierdem niciun timp.
- Tentant, dar prefer satisfacția de a te bate la masă.
- O să-ți spun ce-i cu oferta, zise, îndreptîndu-se spre ușă. Punează copiile planurilor.
- Auzi reacția mirată a lui Mac la o secundă după ce-l văzu pe Del.
- Se opriră, cam la doi metri depărtare.
- Stați! strigă Mac. Dacă aveți de gând să vă pocniți din nou, trebuie să-mi aduc aparatul.
- O fac eu să tacă, promise Carter.
- Hei! Stați! Vorbesc serios, reuși să spună, înainte să o împingă Carter în casă.
- E de-a dreptul prostesc, zise Jack, îmfundându-și mâinile în buzunare.
- Poate. Probabil.
- Uite, ne-am pocnit unul pe altul, am spus ce am avut de spus. Am băut o bere. Conform regulilor, cam asta ar trebui să fie tot.
- Nu am văzut un eveniment sportiv.
- Jack simți cum îi scade tensiunea din umeri. Începea să-l recunoască pe Del.
- Putem să facem asta mâine? Am o întîlnire.
- Ce s-a întîmplat cu regula „frații înaintea fufelor“?
- Tocmai ai făcut-o pe Emma fufă? îl atenționează Jack cu un zîmbet prietenos pe față.
- Vezi complicațiile acum? zise Del trecîndu-și mâna prin păr. Tocmai am făcut-o pe Emma fufă, pentru că nu mă gîndeam la Emma ca la Emma și făceam pe deșteptul.
- Ei bine, da, știu asta. Altfel, ar trebui să te pocnesc iar. Cei de la Yankees au un meci acasă mâine seară.
- Tu conduci.

– Nu. Îl luăm pe Carlos. Eu plătesc mașina. Tu plătești bacșișul și berea. Împărțim pentru mâncare.

– Bine, zise Del, după un minut de gândire. M-am gândit din cauza ei?

– Deja am făcut-o.

– Pumnul ăla nu era pentru ea.

„Are dreptate“, se gândi Jack.

– Nu știi.

– E un răspuns bun, decise Del. Ne vedem mâine.

Cum cina luată la un bistro și filmul, unul de acțiune, decurseră bine, stabiliră o a doua întâlnire oficială pentru seara de luni. Programul lor plin nu le lăsa prea mult timp pentru așa ceva, dar reușiseră să facă loc din când în când unei întâlniri rapide și câtorva e-mailuri incitante.

Emma nu era sigură dacă relația lor actuală se baza pe prietenie sau pe sex, dar amândoi păreau să caute un echilibru fericit între cele două.

Tocmai se îmbrăcase, când Parker intră și o strigă de jos.

– Cobor imediat. Am pus florile pe care le voiai în spate, într-o vază. M-am gândit și nu înțeleg de ce trebuie să te duci să vezi cum oamenii își fac unii altora favoruri pentru nuntă.

– Mama miresei vrea să trec pe acolo, să mai verific o dată totul. Așa că asta o să fac. Nu ar trebui să dureze prea mult.

– Te-aș fi ajutat eu și le-aș fi dus, dar am fost ocupată cu ultima întâlnire pe ziua de azi, zise Emma, coborând scările, oprindu-se și făcând o piruetă. Cum arăt?

– Superb. Nici nu mă așteptam la mai puțin.

– Arăt bine cu părul prins? o întrebă Emma râzând. Doar puțin dezordonat și gata să se desfacă.

– Merge. Și rochia, la fel. Roșul intens și se potrivește. Și, lasă-mă să adaug, antrenamentele se văd.

– Da, urăsc partea asta, pentru că înseamnă că trebuie să continui. Șal sau pulover? Întrebă, ținând în fiecare mână câte o variantă.

– Unde mergeți?

– Un vernisaj. Artist local, modern.

– Șalul e mai artistic, și ce fată isteată ești.

– Sunt?

– Marea majoritate va fi îmbrăcată în negru, așa că rochia roșie o să iasă în evidență. Ai putea da lecții.

– Dacă tot te îmbraci elegant, măcar să fii observat, nu? Dau pantofii?

– Criminali, zise Parker privind pantofii deschiși la vârf, cu țepi și barete sexy pe gleznă. Nici unul dintre cromozomii Y n-o să se uite la tablouri.

– Am doar un cromozom Y în minte.

– Pari fericită, Emma.

– Ar fi greu să nu se vadă, având în vedere că sunt. Am o relație cu un bărbat interesant, care mă face să râd și să vibrez, care chiar ascultă ceea ce am de spus și care mă cunoaște destul de bine ca să mă pot comporta natural, fără a mă prefăce în vreun fel. Și același lucru e valabil și pentru el. Știu că e amuzant, distractiv, deștept, nu îi e frică să muncească, ține la prietenii lui, e obsedat de sporturi. Și... mă rog, toate lucrurile pe care le știi, după ce ai fost în preajma cuiva timp de o mulțime de ani, așa cum am fost noi. Unii ar putea crede că asta exclude descoperirea și aventura, dar nu-i așa, zise ea, îndreptându-se spre spațiul de lucru. Întotdeauna apare ceva nou, și există și stabilitate, și înțelegere adevărată. Pot fi și liniștită, și emoționată în preajma lui. Am ales lalelele roz și crinii pitici. E vesel, feminin și primăvărat.

– Da, este perfect, zise Parker, în timp ce Emma îi scotea din vază și aranja panglica albă transparentă.

– Aș putea adăuga niște lisianthus, dacă vrei să pară mai bogat.

– Nu, e minunat. Numai bun, Emma, zise Parker, în timp ce prietena ei îmbrăcă aranjamentul în hârtie lucioasă transparentă. Știe vreunul din voi că ești îndrăgostită de el?

– Ce? Nu. Nu am spus niciodată... Sigur, îl iubesc pe Jack. Toate îl iubim pe Jack.

– Nu ne-am pus toate o rochie roșie și pantofi sexy să să petrecem seara cu el.

– Ei, asta e doar... Ies în oraș.

– Nu e doar asta. Em, ieși în oraș cu Jack. Te culci cu Jack. De asta îmi dădusem și eu seama, mai mult sau mai puțin. Dar te-am ascultat până acum și ți-am privit fața. Și, draga mea, te cunosc. Ești îndrăgostită.

– De ce trebuie să spui asta? zise Emma, tristețea acoperindu-i chipul. E exact genul de lucru care o să mă înnebunească și o să transforme totul în ceva ciudat și dificil.

– De când ți se pare că a fi îndrăgostită este ceva ciudat și dificil? zise Parker, ridicând o sprânceană și înclinându-și capul.

– De când sunt cu Jack. Sunt mulțumită de felul în care merg lucrurile acum. Sunt mai mult decât mulțumită. Am o relație interesantă cu un bărbat interesant și nu... nu mă aștept la mai mult de-atât. Pentru că Jack nu e așa. Nu este genul care să se gândească la ce vom face peste cinci ani. Sau peste cinci săptămâni. Este vorba doar despre... acum.

– E ciudat că tocmai tu și Del, care îi sunteți cei mai apropiați, aveți atât de puțină încredere în el.

– Nu e vorba de asta. E vorba despre faptul că, în acest domeniu, Jack nu caută ceva... permanent.

– Dar tu?

– Eu am de gând să mă bucur de prezent, răspunse, dând hotărâta din cap. Nu o să fiu îndrăgostită de el, pentru că știm amândoi ce se va întâmpla dacă așa fi. O să încep să

blondizez totul, și pe el, și pe noi, și să-mi doresc ca el să... Parker, știi cum e ca cineva să aibă astfel de sentimente pentru mine și eu să nu le am, zise ea, luând-o din loc. În fel de groaznic pentru cel care nu este îndrăgostit și pentru cel care este. Nu, nu mă voi gândi la asta, zise dând din cap. Suntem împreună în felul ăsta doar de puțin timp. Nu o să mă gândesc la așa ceva.

– Bine, zise Parker, mângâind-o pe umăr pentru a o liniști. Dacă tu ești fericită, și eu sunt fericită.

– Sunt.

– Ar trebui să plec. Mersi că ai aranjat buchetele.

– Nici o problemă.

– Ne vedem mâine. Avem a doua întâlnire pentru nunta familiei Seaman.

– O am trecută în agendă. Știi că vor să se plimbe prin grădini, să le vadă deja de-acum pentru a hotărî ce flori își doresc să vadă aici în aprilie, anul viitor. O să pun niște hortensii albastre, pe care le-am crescut în seră, în câteva vase. Sunt foarte bogate și ar trebui să arate tare bine. Mai am și alte surprize, zise, conducând-o pe Parker spre ieșire.

– MerEU ai câte o surpriză. Distracție plăcută diseară.

– Mersi.

Emma închise ușa și se sprijini cu spatele de ea.

Se putea păcăli singură, recunosc. Cu siguranță îl putea păcăli pe Jack. Dar nu putea niciodată să o păcălească pe Parker.

Bineînțeles că era îndrăgostită de Jack. Probabil că fusese îndrăgostită de el de ani de zile, dar, pur și simplu, se convinsese că era vorba doar de pasiune. Și cu pasiunea îi fusese destul de greu, dar cu dragostea? Era mortală.

Știa exact ce vrea de la dragoste – de la dragostea până în măduva oaselor, înrădăcinată în inimă și înflorindu-i în tot corpul. Voia să o aibă pentru totdeauna.

O dorea zi de zi, noapte de noapte, an de an, cu cunoscutele probleme de familie, certuri, sprijin, sex – totul.

Știusese dintotdeauna ce vrea de la un partener, de la un iubit, de la tatăl copiilor ei.

Dar de ce trebuise să fie Jack acela?

De ce tocmai acum, când simțea toate lucrurile pe care așteptase întreaga ei viață să le simtă, trebuia să fie vorba despre un bărbat pe care îl cunoștea atât de bine? Destul de bine pentru a înțelege că era un om care avea nevoie de spațiul lui personal, de direcția lui proprie, cum considera căsătoria un pariu cu șanse reduse?

Știa toate astea despre el, și tot se îndrăgostise.

„Dacă ar fi știut, ar fi fost... îngrozit?” se întrebă ea. Nu, era prea mult spus. Preocupat, deranjat – ceea ce era și mai rău. Ar fi fost amabil și s-ar fi retras ușurel.

Și asta era groaznic.

Nu avea nici un motiv să-i spună ce simțea. Ar fi avut o problemă doar dacă lăsa lucrurile să scape de sub control.

Deci nici o problemă, se decisese.

Era la fel de pricepută în manevrarea bărbaților, cum era în manevrarea florilor. Vor continua exact așa cum începuseră și, dacă vor ajunge într-un punct în care să fie rănită în loc să se bucure, ea va fi aceea care se va retrage.

Și va trece peste.

Se îndepărtă de ușă, intrând în bucătărie pentru a bea un pahar de apă. Își simțea gâtul uscat și puțin iritat.

O să uite de el, se asigură. Ce rost avea să-și facă griji cu asta, când încă erau împreună?

Sau... îl putea face să se îndrăgostească de ea. Dacă știa să împiedice un bărbat să o iubească – sau să-l facă să înceteze, în cazul în care simțea așa ceva –, de ce nu ar fi putut să facă unul să se îndrăgostească?

– Gata, încep să mă încurc singură, zise ea, luând o gură de aer și o gură de apă. Dacă îl fac să se îndrăgostească

de mine va fi real? Doamne, sunt prea multe lucruri la care trebuie să mă gândesc. Mă duc în oraș la un vernisaj. Asta este, asta este tot.

Barata din ușă o liniști. Acum, putea să nu se mai gândescă, să nu-și mai bată capul cu toate posibilitățile.

Vor ieși în oraș. Se vor bucura unul de altul. Și ce-o fi
n li.

capitolul 12

Satisfacția pe care ți-o oferă cineva este o soluție excelentă în combaterea grijilor, decise Emma. Privirea lui Jack, atunci când îi deschise ușa, îi satisfăcea pe deplin așteptările.

– Am nevoie de un moment de liniște, zise el, pentru a-ți mulțumi cum se cuvine.

– Atunci eu pot spune „cu plăcere“, zise ea, zâmbindu-i cu afecțiune. Vrei să intri?

Apropiindu-se, Jack își plimbă degetele peste umărul ei, în jos, urmărindu-i linia brațului. Ochii lui fumurii îi priveau fix pe ai ei.

– Tocmai mă gândeam cum ar fi să intru și să uităm de vernisaj.

– A, nu, zise ea, împingându-l și ieșind din casă. Îi întinse șalul și se întoarse cu spatele, în timp ce el i-l puse pe umeri. Mi-ai promis tablouri ciudate, vin prost și aperitive triste.

– Ne-am putea întoarce înăuntru, zise el, aplecându-se și mirosindu-i gâtul. O să schițez niște desene deocheate, vom bea vin bun și vom comanda pizza.

– Alegeri, alegeri, zise ea, îndreptându-se spre mașina lui. Acum vernisaj, desene deocheate mai târziu.

– Dacă trebuie neapărat, răspunse el, oprindu-se lângă mașină și sărutând-o pasional. Îmi place cum arăți, adică extraordinar.

– Țsta era și planul, spuse ea, trecându-și mâna peste puloverul gri-închis pe care îl purta Jack pe sub haina de piele. Îmi place cum arăți, Jack.

– Dacă tot arătăm atât de bine, cred că e cazul să mergem să fim văzuți, zise el, așezându-se la volan și zâmbindu-i degajat. Cum a fost weekendul?

– Plin, așa cum mă așteptam. Și reușit, pentru că Parker i-a convins pe clienți să închirieze corturile pentru ambătă. Toată lumea a avut unde să se adăpostească, atunci când a plouat. Chiar mai bine de atât, am mai adus lumânări și niște flori din rezerva mea de urgență, așa că totul a fost învăluit în lumina caldă și parfumul ușor, în timp ce ploaia cădea peste cort. A fost tare frumos.

– Chiar mă întrebam cum a ieșit. Eu am fost pe șantier, pentru o construcție nouă, și n-am reușit să scăpăm... neplouați.

– Îmi plac ploile de primăvară. Sunetul lor, mirosul. Nu toate miresele simt la fel, dar pe aceasta am reușit s-o facem foarte fericită. Și cum a fost seara de poker?

– Nu vreau să vorbesc despre asta, zise el, încruntându-se la volan, în timp ce farurile brăzdau întunericul.

– Am auzit că te-a curățat Carter, îi spuse ea, râzând.

– Tipul ne-a păcălit cum că el nu e mare jucător și mai are și fața aia deschisă și sinceră. E un rechin.

– Da, oh da, Carter e un adevărat rechin.

– N-ai jucat cărți cu el. Crede-mă.

– Ofticosule!

– Păi, normal.

– Deci spune-mi câte ceva despre artistul ăsta, spuse ea amuzată, lăsându-se pe spate.

– Ah... da, ar trebui să-ți zic. E prietenul unui client, continuă el după un moment de tăcere, lovind ușor cu degetele volanul. Cred că ți-am mai spus asta.

– Da. Emma se referise la artă în sine, dar tonul lui îi atrase atenția. Și e prieten cu tine?

– Așa și așa. Am ieșit o dată, de două ori. De câteva ori. Poate de mai multe ori.

– Aha. Înțeleg, zise ea, păstrându-și tonul, deși deveni brusc interesată. E o fostă.

– Nu chiar. Nu am fost... Am fost împreună câteva săptămâni. Cu mai mult de un an în urmă. Aproape doi ani, de fapt. A fost ceva și apoi n-a mai fost.

Stânjeneala lui i se păru interesantă și se simți flatată.

– Dacă crezi că, astfel, calci pe teren minat, nu este cazul. Bănuiam eu că te-ai culcat cu alte femei.

– E adevărat. Am făcut-o. Și Kellye – se scrie cu „c” la final – este una dintre ele. Este... interesantă.

– Și artistică.

– Asta tu decizi, zise el, strângând din buze și intrigând-o.

– Și, spune-mi, de ce acel ceva a încetat să mai fie între voi? Sau e o întrebare indecentă?

– Relația devenise prea serioasă pentru mine. Ea era genul de fată insistentă și greu de întreținut.

– Necesita prea multă atenție? spuse Emma, detașată.

– „Necesita” e un cuvânt bun. Oricum, am întrerupt orice legătură.

– Dar ați rămas prieteni.

– Nu prea. Însă m-am întâlnit cu ea acum câteva luni și a fost O.K. Apoi m-a contactat în legătură cu vernisajul, și m-am gândit că n-ar fi rău să merg. Mai ales că ești și tu cu mine, ca să mă aperi.

– Ai nevoie des de protecție împotriva femeilor?

– Tot timpul, zise el, făcând-o să râdă.

– Nu-ți face griji, îl liniști, mângâindu-i mână aflată pe schimbător. Sunt aici.

Parcară mașina și se plimbară în aerul răcoros de primăvară, briza fluturându-i Emmei capetele șalului. Magazinele ei preferate erau deja închise, dar bistrourile erau pline. Câțiva curajoși înfruntau frigul, pentru a lua masa afară, în sclipirea lumânărilor de pe masă.

Emma simți miros de trandafiri și de sos roșu.

– Știi ce n-am făcut pentru tine? începu Emma.

– Am o listă, dar m-am gândit să mai lucrez, ca să ajung la lucruri mai interesante.

— Mmm gătit, zise ea, împingându-l cu cotul. Gătesc bine pentru că nu am timp. Trebuie să te seduc cu niște fajitas.

— Oricând, oriunde, acceptă el, oprindu-se în fața galeonului. Am ajuns. Ești sigură că nu preferi să gătești?

— Arăă, zise ea, intrând.

— Nu, nu chiar¹, se gândi imediat. Primul lucru pe care îl văzu, în afara unui număr mare de oameni stând în picioare și privind cu interes tablourile, a fost o pânză mare și albă, cu o dungă lată și ștearsă de negru trecând prin centru.

— E o urmă de cauciuc? O singură urmă de cauciuc pe un drum alb sau o diviziune a... ceva?

— Este o dungă neagră pe o pânză albă. Și vom avea nevoie de băuturi, zise Jack.

— Îhm.

Emma începu să se plimbe, până să vină Jack cu băuturile. Studie o altă pânză pe care era pictat un lanț negru încastrat, cu două capete rupte, intitulată *Freedom*¹. O alta reprezenta ceea ce părea a fi o grămadă de puncte negre, dar, privite mai atent, erau litere mici împrăștiate.

— Fascinant, nu-i așa? zise un bărbat cu rame negre de ochelari și cu un pulover negru pe gât, care venise lângă Emma. Emoția, haosul.

— Îhî.

— Abordarea minimalistă a intensității și confuziei. E genial. Aș putea să-l privesc ore în șir și să văd ceva diferit de fiecare dată.

— Depinde de felul în care aranjezi literele.

— Exact! spuse el, privind-o. Eu sunt Jasper.

— Emma.

— Ai văzut *Birth*²?

— Nu încă.

— Cred că e lucrarea ei cea mai bună. Este acolo. Mi-ar plăcea să-mi spui ce părere ai. Pot să-ți aduc niște vin?

¹ „Libertate“, în lb. engl. în original (n.red.)

² „Nașterea“, în lb. engl. în original (n.red.)

o întrebă el, atingându-i cotul cu mâna. Prin felul în care gesticula, Emma își dădu seama că o testa.

– De fapt... sunt cu cineva, zise ea când Jack și îi oferi un pahar. Jack, el este Jasper. Admirați-l, adăugă ea când găsi titlul.

– O confuzie de limbaj, presupuse Jack, punând mâna ușor și posesiv pe umărul Emmei.

– Da, desigur. Mă scuzați.

– I-am stricat combinația, zise Jack în timp ce Jasper se retrăgea. Gustând din vinul foarte prost, studie panta. Era ca unul dintre seturile acelea de magneți pe care oamenii și le cumpără pentru răcitor.

– Ce bine! Ce bine! Mă gândeam că tu chiar vezi ceva.

– Sau și-a scăpat cineva piesele de scrabble.

– Oprește-te, îi șopti, abținându-se să râdă. Jasper îl găsește genial, în haosul său minimalist.

– Ei bine, ăsta-i Jasper. Ce-ar fi să...

– Jack!

Emma se întoarse și văzu o roșcată de unu optzeci, cu brațele larg deschise, făcându-și loc prin mulțime. Era îmbrăcată în negru, lăsând să se vadă niște picioare kilometrice, un corp subțire și niște sâni fermi care aproape se revărsau din decolteul adânc. Zornăia toată datorită brățărilor de argint de pe mână.

Și aproape că o răsturnă pe Emma când îl îmbrățișă pe Jack și își lipi gura de un roșu criminal de a lui.

Emma nu putu să facă altceva decât să prindă paharul lui Jack, înainte ca acesta să-l scape pe jos.

– Știam că o să vii, zise ea cu voce joasă, aproape șoptită. N-ai idee ce mult înseamnă pentru mine. N-ai cum să știi.

– Ah, zise el.

– Mulți dintre oamenii aceștia nu mă cunosc. N-au fost în mine.

Doamne, Dumnezeule.

— O.K. Hai să... zise el, încercând să se elibereze din îmbrăcăminte, dar brațele ei se strângeau în jurul gâtului lui și nu se mișcau. Am vrut să trec pe aici și să te felicit. Lasă-mă să te prezint pe... Kellye, mă lași fără oxigen.

— Mi-a fost dor de tine. Și seara asta este cu atât mai importantă pentru mine cu cât ești și tu aici, zise ea, cu lacrimi dramatice sclipindu-i în ochi și cu buzele tremurând de emoție. Știu că pot trece de seara asta, de mine, de solicitări, acum, că ești aici. Oh, Jack, Jack, stai aproape de mine. Stai aproape.

Mai aproape de atât, se gândi el, ar fi ajuns în ea.

— Kellye, ea e Emmaline, repetă Jack aproape disperat, apucându-i mâinile lui Kellye și încercând să se elibereze. Emma...

— Îmi pare bine să te cunosc, spuse Emma veselă și entuziasmată. Trebuie să...

— Cum îndrăznești! zise Kellye, retrăgându-se ca electrocutată și întorcându-se spre Jack. Cum ai putut să o aduci aici? Să mi-o arunci în față? Nemernicule! zise ea, luând-o la fugă și făcându-și loc prin mulțimea uimită.

— O.K., hai, c-a fost amuzant. Să mergem, spuse Jack, apucând-o pe Emma și îndreptându-se spre ușă. Greșeală. Mare greșeală, continuă el când reuși să ia o gură de aer curat. Cred că mi-a găurit amigdalele cu limba. Nu m-ai apărat.

— Am eșuat. Mi-e atât de rușine.

— Și ți s-a părut amuzant, zise Jack încruntat, trăgând-o după el pe trotuar.

— Mai sunt și nemernică pe deasupra. Cu inimă de gheață. Mi-e și mai rușine, zise ea, oprindu-se brusc și pufnind în râs. Doamne, Jack! Unde ți-a fost capul?

— Când o femeie are puterea de a găuri amigdalele unui bărbat cu limba, acesta încetează să mai gândească. Și mai are și manevra asta cu care... Aproape c-am spus-o cu voce tare, zise el, trecându-și o mână prin păr

și privindu-i fața radioasă. Am fost prieteni prea mult timp. E periculos.

– În spiritul prieteniei, o să-ți fac cinste cu ceva de băut. Meriți, zise ea, luându-l de mână. Nu te-am crezut când ai spus că devenise prea insistentă și toate cele. M-am gândit că nu ești tu pregătit pentru angajamentul de durată, ca de obicei. Dar „insistentă“ e puțin spus. Plus că arta ei este ridicolă. Ar trebui să se combine cu Jasper. Ar adora-o.

– Hai să mergem în altă parte să bem, sugeră el. Nu vreau să dau cumva, din întâmplare, peste ea, propuse el deschizându-i ușa. Nu ai fost deloc stânjenită de ceea ce s-a întâmplat.

– Nu. Sunt destul de rezistentă din punctul ăsta de vedere. Dacă ar fi fost cât de cât sinceră, mi-ar fi părut rău pentru ea. Dar este la fel de falsă ca arta ei. Și, probabil, la fel de dubioasă.

– De ce spui asta? o întrebă, după ce se gândi puțin. Că e falsă?

– Dramatiza doar ca să fie în centrul atenției. Poate că simte ceva pentru tine, dar simte mult mai mult pentru ea însăși. Și, în plus, pe mine m-a văzut înainte să sară la tine. Știa că m-ai adus cu tine, așa că a făcut spectacol.

– S-a făcut de râs în mod intenționat? De ce ar face cineva așa ceva?

– Nu era jenată, era extaziată, spuse ea, înclinându-și capul și privindu-i figura stupefiată. Bărbații chiar nu văd lucrurile în felul ăsta, nu-i așa? E foarte interesant. Jack, era vedeta propriei sale drame romantice și a savurat fiecare minut. Pun pariu că în seara asta o să vândă ceva din prostiile alea pe care le numește artă, din cauza spectacolului pe care l-a făcut. Și lucrul ăsta chiar ți-a rănit orgoliul, îi spuse ea după câteva momente în care el conduse în tăcere.

- M-a zgâriat, superficial, ce-i drept. Mă gândesc că poate i-am dat un semnal greșit și am meritat tot show-ul ăsta. E doar o zgârietură, spuse el, ridicând din umeri.

- Bine c-ai scăpat. Deci... mai ai și alte foste cu care ai avut-ceva și pe care ai vrea să le cunosc?

- Cu siguranță nu, răspunse el, privind cum luminile muzicii se reflectau în strălucirea părului ei. Dar vreau să precific că, în cea mai mare parte, femeile cu care am ieșit erau normale.

- Asta spune multe lucruri bune despre tine.

Aleseră un bistro micuț și împărțiră o farfurie de paste Alfredo.

Emma îl relaxa, se gândi el, ceea ce era ciudat, din moment ce oricum se considerase întotdeauna relaxat. Dar timpul petrecut cu ea, vorbind pur și simplu despre orice le trecea prin minte, făcea să dispară orice problemă sau grijă cu care se confrunta.

Și mai ciudat era să fie relaxat și incitat, în același timp, în preajma unei femei. Nu-și putea aminti să fi încercat această combinație de senzații cu altcineva decât cu Emma.

- Cum se face că, se întrebă el, în toți acești ani de când te cunosc, nu ai gătit niciodată pentru mine?

- Cum se face că, în toți anii aceștia de când te cunosc, nu te-ai culcat niciodată cu mine? ripostă ea, învărtind un tăițel solitar în furculiță.

- Aha. Deci gătești pentru bărbați doar când ai parte de sex.

- E o politică bună, zise ea, zâmbind cu toată fața în timp ce mesteca. Mi-e foarte greu să gătesc. Așa că, măcar să merite efortul.

- Ce zici de mâine? O să merite efortul.

- Sunt sigură, dar mâine nu se poate. Nu am timp să fac piața. Sunt foarte grijulie când vine vorba despre ingrediente. Miercuri e cam aglomerat, dar...

- Am o chestiune de serviciu miercuri seara.
- O.K. Oricum, e mai bine săptămâna viitoare.
- deosebire de Parker, eu nu am tot programul memorat în trecut și în BlackBerry, legat de mână, dar cred că e în Cinco de Mayo. E aproape cinci mai. Chestie mare în familie – ții minte, doar ai mai venit și altă dată.
- Cea mai mare petrecere a anului.
- O tradiție a familiei Grant. Acolo să vezi tu până.
- Lasă-mă să-mi verific agenda și stabilim ceva. În aproape luna mai, zise ea, lăsându-se pe spate, cu paharul de vin în mână. E cea mai frumoasă lună.
- Pentru nunți?
- Da, și pentru nunți, dar eu vorbesc în general. Acolo bujori, liliac, glicină. Totul începe să îmbobocească și să înflorească. Și eu pot începe să planific plantele anuale. Doamna G. o să-și instaleze mica bucătărie de vară. Totul o ia de la început. Care e luna ta preferată?
- Iulie. Un weekend la mare – soare, nisip, surluș. Meciuri de baseball. Zile lungi, grătare fumegând.
- Mmm, e bine și așa. Foarte bine. Mirosul ierburilor proaspăt tunse.
- Nu am iarbă de tuns.
- Ești un băiat de oraș, zise ea, îndreptându-și degetul spre el.
- Acolo mi-e locul.
- Se jucau amândoi cu paste, când ea se aplecă, aproape nebăgând în seama conversația celor din jur.
- Te-ai gândit vreodată să locuiești la New York?
- M-am gândit. Dar îmi place aici. Să trăiesc și să muncesc. Și sunt destul de aproape de stadion, pentru a merge la meciurile celor de la Yankees, Knicks, Giants, Rangers.
- Am auzit zvonuri despre baletul, opera, teatrul de acolo.
- Serios? spuse el privind-o extrem de mirat. Ce ciudat!
- Tu, Jack, gândești ca un adevărat bărbat.

Vinovat!

— Tu, cred că nu te-am întrebat niciodată, de ce ai ales arhitectura?

— Mama susține că am început să construiesc duplexuri când aveam doi ani. Se pare că s-a lipit ceva de mine de atunci. Îmi place să mă gândesc la cum să folosesc spațiul și cum să schimb structurile existente. Cum se poate vedea mai bine? O să locuiești acolo, o să muncești acolo, o să te joci acolo? Ce se află în jurul spațiului aceluia, care este scopul lui? Care sunt cele mai bune și mai interesante și mai practice, materiale? Cine este clientul și ce vrea să obțină? Nu este atât de diferit, până la urmă, de ceea ce faci tu.

— Doar că ceea ce faci tu durează mai mult.

— Trebuie să recunosc că mi-ar fi greu să văd cum emoțiile mele se ofilesc și dispar. Nu te deranjează?

— E ceva legat de efemeritate, ai putea spune, zise ea, rupând o bucățică mică de pâine. Fiind ceva temporar, devine și apropiat ție, personal. Atunci când o floare înflorește, te gândești: „Oh, ce frumos“. Sau când crezi un buchet, te gândești: „Uau, superb!“ Nu sunt sigură că impactul sau emoțiile ar fi aceleași dacă nu ai ști că sunt doar temporare. O clădire trebuie să dureze; grădinile trebuie să treacă printr-un ciclu.

— Ce zici despre peisagistică? Te-ai gândit vreodată?

— Probabil mai puțin decât te-ai gândit tu la New York. Îmi place să lucrez în grădină, la aer, la soare, să văd cum ceea ce plantez apare la anul sau înflorește toată primăvara sau vara. Dar de fiecare dată când primesc o livrare de la furnizorul meu, este ca și când mi s-ar da o cutie nouă cu jucării, zise ea cu o față visătoare. De câte ori îi dau unei mirese buchetul, îi văd reacția sau văd invitații privind aranjamentele, mă gândesc că eu am făcut asta. Și chiar dacă am mai făcut aranjamentul acela înainte, nu iese niciodată exact la fel. Deci e ceva nou de fiecare dată.

– Iar noutatea nu-i niciodată plictisitoare. Înainte să te cunosc, credeam că florarii, în principiu, pun flori în vase.

– Înainte să te cunosc pe tine, credeam că arhitecții, în principiu, stau în fața planșei de desen. Uite câte am învățat.

– Acum câteva săptămâni, nu mi-aș fi imaginat că o să stăm aici în felul ăsta, zise el și-și puse mâna peste a ei, mângâind-o ușor cu degetele în timp ce o privea în ochi. Și că voi afla, înainte ca noaptea să ia sfârșit, ce se află sub rochia asta superbă.

– Acum câteva săptămâni... spuse ea, strecurându-și pe sub masă piciorul lângă al lui, nu mi-aș fi închipuit că o să-mi pun rochia asta cu scopul ca tu să mi-o dai jos. Din cauza asta... șopti ea, aplecându-se mai mult, cu lumina lumânărilor jucându-i în ochi, și apropiindu-și buzele de ale lui, nu există nimic pe sub ea.

Continuă să o privească în ochii calzi și periculoși. Apoi, ridică repede o mână în aer.

– Nota!

Jack trebui să se concentreze la condus, mai ales că încerca să bată recordurile de viteză terestră. Felul în care Emma își lăsase scaunul pe spate și își pusese picioarele unul peste celălalt, făcând rochia să se ridice ispititor în sus, îl înnebunea.

Se aplecă în față – cu siguranță în mod intenționat –, astfel încât, atunci când îndrăzni să-și ia ochii de la drum, avu o vedere minunată a sânilor ei ascunși sub materialul roșu sexy.

Emma se juca cu radioul, trimitându-i un zâmbet felin și feminin, rezemându-se apoi din nou de spătarul scaunului. Își încrucișă iar picioarele, cu rochia ridicându-se încă jumătate de centimetru.

Jack se gândi că, probabil, i se scurgeau ochii.

Orice ar fi pus ea la radio, el nu auzea decât basul. Basul puternic și asurzitor. Restul era doar sunet de fundal, static din punct de vedere al creierului.

– Ne pui viețile în pericol, spuse el, făcând-o să râdă.

– Aș putea să fac lucrurile să devină și mai periculoase. Aș putea să-ți spun ce vreau să-mi faci. Cum vreau să mă iei în brațe. Am chef să fiu luată în brațe. Să fiu folosită, zise ea, trecându-și un deget în sus și în jos pe corp. Acum câteva săptămâni, sau mai înainte, ți-ai fi închipuit vreodată că mă vei poseda, Jack? Că mă vei folosi?

– Da. Prima dată a fost atunci când te-am văzut pe plajă. Doar că era noapte, când mi-am imaginat, și veneam la tine și te trăgeam în apă, în valuri. Aș fi simțit gustul pielii tale și al sării. Mâinile mele îți mângâiau sânii și te sărutam, în timp ce valurile ne acopereau. Te-am dus pe nisipul ud, unde valurile se loveau de țărm, și tot ceea ce puteai spune era numele meu.

– A trecut mult timp, medită ea cu voce serioasă. Mult timp de când ți-ai imaginat. Un lucru știu sigur. Trebuie neapărat să ne întoarcem la mare.

Râsul ar fi trebuit să-i calmeze din dorință, dar nu făcu decât să o intensifice. Încă o premieră, stabili Jack – o femeie care îl putea face să râdă și să fiarbă de dorință, în același timp.

Își de pe șosea și intră pe aleea domeniului Brown.

Erau lumini aprinse la etajul doi, în ambele aripi ale casei, și luminițe în studioul lui Mac. Și, în sfârșit, lumina de pe prisma Emmei, și lampa pe care o lăsase aprinsă înăuntru.

Își scoase centura de siguranță imediat ce opri mașina. Înainte ca ea să apuce să facă același lucru, el se întoarse spre ea să o prindă și s-o sărute cu pasiune.

Îi atinse sânii și îi mângâie picioarele, pe sub rochia roșie seducătoare.

Ea își strânse dinții peste limba lui, ca o capcană rapidă și intensă, și începu să-i deschidă fermoarul pantalonilor.

Jack reuși să-i dezgolească unul din umeri, înainte de a se lovi cu genunchiul de schimbătorul de viteze.

– Au, spuse ea, râzând. Trebuie să adăugăm și niște genunchiere la cotierele acelea.

– A naibii mașină, e prea mică. Mai bine am intra în casă, înainte să ne rănim.

– Grăbește-te, zise ea, apucându-i haina și trăgându-l aproape pentru a-l săruta din nou.

Ieșiră în grabă, fiecare pe o parte a mașinii, apoi alergară unul spre celălalt. Râseră iar, atingându-se și pipăindu-se, în timp ce gurile li se uneau din nou.

Emma îi apucă haina și i-o scoase în timp ce se mișcau grăbiți pe alee, ca o pereche de dansatori nebuni. Când ajunseră la intrare, ea își dezlipi gura de a lui doar pentru a-i ridica puloverul și a-l arunca, unghiile zgâriindu-i pielea.

Ajunse cam la aceeași înălțime cu obrazul lui, datorită tocurilor, și îl mușcă rapid, în timp ce îi desfăcu cureaua de la pantaloni, aruncând-o și pe aceasta într-o parte.

Jack reuși să găsească mânerul ușii și să o deschidă, intrând amândoi în casă. O împinse cu spatele în ușă, ridicându-i mâinile deasupra capului și prinzându-i încheieturile cu mâna. Ținând-o prizonieră, îi ridică fusta, descoperind-o. Esența ei, fierbinte și umedă. Răsuflarea ei sacadată se termină cu un țipăt, în timp ce el o conducea rapid către climax.

– Cât de mult mai poți? întrebă el.

– Atât cât poți să îmi oferi, zise ea cu răsuflarea tăiată și corpul în flăcări, întâlnindu-i ochii.

O conduse pe culmile extazului, răscolind-o cu mâinile și cu gura. Căldura o învălui, îi netezi pielea, în timp ce el îi dezveli rochia, eliberându-i sânii și gustându-i. Era tot ce își dorea, mai mult decât își putea imagina, dur și arzător, folosind-o și exploatăndu-i corpul.

„Era a lui, se gândi ea. Știa el oare?”

Dorința era de-ajuns – să dorească așa, să fie dorită în felul ăsta. O să facă în așa fel, încât să fie de-ajuns. Și dorindu-l, poftindu-l, se lipi de ușă, înfășurându-și un picior în jurul lui.

– Vreau mai mult.

Ea îl devoră, iar în momentul dinaintea contopirii, privirea, senzația și gustul ei îl mistuie. Apoi, într-un soi de nebunie, se unire, sprijiniți de ușă, cu Emma strigându-i neconținut numele, cu părul răvășit și desfăcut.

Eliberarea a fost deopotrivă brutală și magnifică.

Jack nu era sigur că rămăsese încă în picioare sau că inima lui va mai bate normal vreodată. Continua să-i bubue în piept, îngreunându-i respirația.

– Suntem încă în viață? reuși el să spună.

– Nu... nu cred că m-aș putea simți așa dacă n-aș fi. Dar cred că mi-a trecut viața prin fața ochilor, la un moment dat.

– Eram și eu aici?

– În fiecare scenă.

Jack mai stătu un minut, după care se dădu câțiva pași mai în spate. Rămăsese într-adevăr în picioare, observă el. Și ea la fel – îmbujorată și strălucitoare, și goală pe deasupra, în afara unei perechi de pantofi sexy, cu tocuri extrem de înalte.

– Doamne, Emma, ești... Nu există cuvinte. Simți nevoia de a o atinge din nou, dar, de această dată, cu venerație.

– Nu cred că vom reuși să ajungem sus.

– O.K. În momentul în care îi cuprinse șoldurile, ea se ridică, încolăcindu-și picioarele în jurul lui.

– Poți ajunge până la canapea?

– O să încerc. O purtă până acolo, pentru a se pierde amândoi într-o uniune perfectă.

Două ore mai târziu, ajunseră într-un final sus și se culcară.

Ea visă, iar în vis dansau împreună în grădină, în lumina lunii. Aerul era proaspăt, de primăvară, și cu parfum de trandafiri. Luna și stelele argintau florile înflorite. Degetele ei se împleteau cu ale lui în timp ce dansau și se roteau. Apoi își apropie buzele de ale ei.

Când privi în sus și îl văzu zâmbind, recunoscuse cuvintele în ochii lui, chiar înainte de a i le spune.

– Te iubesc, Emma.

În vis, inima ei înflori precum florile.

capitolul 13

Pregătindu-se pentru întâlnirea cu familia Seaman, Emma umplu vasele de la intrare cu ghivecele ei mari cu hortensii. Albastrul intens avea un impact atât de puternic, se gândi ea, de dramatic, de romantic și de străgător. Cum culorile miresei erau albastru și piersică, se gândise că hortensiile ar fi perfecte pentru o primă impresie.

Fredonând, porni spre dubiță pentru a descărca ghivecele cu lalele albe, preferatele miresei, care urmau să decoreze scările. O imagine mai caldă decât albastrul intens, mai dulce și mai delicată. O combinație interesantă, după părerea ei, de textură, formă și stil.

O idee a lucrurilor ce vor urma, se gândi ea.

– Em!

Aplecată printre ghivece, cu brațele pline de lalele, Emma întoarse capul. Mac apăsă declanșatorul aparatului foto.

– Arăți bine.

– La fel și florile. Sper să arăt mai bine înainte de întâlnire. Cea mai importantă clientă a noastră de până acum are nevoie de o atenție specială, zise ea, aranjând ghivecele. În toate privințele.

– Nu-ți rămâne prea mult timp să te aranjezi, spuse Mac, îmbrăcată într-un costum de un verde la fel de intens ca ochii ei, cu picioarele depărtate și bine înfipite în pământ.

– Aproape am terminat. Asta e ultima, zise Emma, inspirând adânc aerul încărcat de flori și de parfum. Doamne, ce zi superbă!

– Ești destul de veselă.

– Am avut o întâlnire foarte reușită aseară, zise, stăruind veranda și prinzând-o apoi pe Mac de braț. A avut de toate. Comedie, dramă, conversație, sex. Mă simt energizată.

– Și pari aeriană.

– Se prea poate, zise ea, sprijinindu-și puțin capul de umărul lui Mac. Știi că e prea devreme, și nu discutăm despre seriosul cuvânt cu D – nici măcar pe aproape. Dar... Mac, știi că eu am avut dintotdeauna visul acela cu lumina lunii, stelele...

– Dansul prin grădini, zise Mac, cuprinzând instinctiv talia Emmei. Sigur, de când eram copii.

– L-am avut iar azi-noapte, și era Jack. Dansam cu Jack. Este prima dată când am acest vis sau când îmi imaginez și știu cu cine dansez. Nu crezi că asta înseamnă ceva?

– Ești îndrăgostită de el.

– Asta a spus Parker aseară, înainte să ies în oraș, și bineînțeles c-am spus: „nu, nu, nu sunt“. Și, bineînțeles, ca de obicei, avea dreptate. Sunt nebună?

– Cine a spus că dragostea ar fi sănătoasă? Ai mai fost în situația asta, oarecum.

– Oarecum, aprobă Emma. Am vrut să fiu, am sperat să fiu. Dar acum, că sunt, e mai mult decât mi-am închipuit. Și mi-am închipuit multe, zise Emma, trăgându-se într-o parte și făcând o piruetă. Mă face fericită.

– Ai de gând să-i spus?

– Doamne, nu. S-ar speria. Îl știi pe Jack.

– Da, spuse Mac atentă, îl știi pe Jack.

– Mă face fericită, repetă Emma, așezându-și o mână pe inimă. Pot să rămân așa deocamdată. Simte și el ceva pentru mine. Îți dai seama când un bărbat simte ceva pentru tine.

– Adevărat.

– Așa că o să fiu fericită și o să sper că se va îndrăgosti de mine.

– Emma, vrei adevărul-adevărat? Nu văd cum ți-ar putea rezista. Vă este bine împreună, asta se vede de la o poștă. Dacă tu ești fericită, și eu sunt fericită.

– Îți faci griji că o să sufăr, zise Emma, cunoscând-o pe Mac, intonațiile ei, gesturile și inima. Se simte în vocea ta. Pentru că, asta este, îl cunoaștem pe Jack. Mac, tu nu ai vrut să te îndrăgostești de Carter.

– Aici ai dreptate, spuse Mac, curbându-și buzele, în timp ce degetele ei se jucau prin părul Emmei. N-am vrut, dar s-a întâmplat, așa că trebuie să încetez să mai fiu atât de cinică.

– Bine. Acum, trebuie să nu mai stau degeaba și să mă transform într-o profesionistă. Spune-i lui Parker c-am terminat, te rog, și că mă întorc în douăzeci de minute.

– S-a făcut, zise Mac privind îngrijorată în urma prietenei care pleca.

O oră mai târziu, îmbrăcată într-un costum cochet și cu o pereche de pantofi cu tocuri joase, Emma le conducea pe viitoarea mireasă, pe mama acesteia, cu ochi de vultur, și pe mătușa de-a dreptul fascinată prin grădină.

– Puteți vedea ce va înflori primăvara viitoare, dar îmi dau seama că în această perioadă grădinile nu sunt atât de bogate precum v-ați dori să le vedeți.

– Pur și simplu, nu pot aștepta până în mai sau iunie, bombăni Kathryn Seaman.

– Mamă, hai să nu deschidem iar discuția.

– Este, în orice caz, sezonul lalelelor, despre care știu că îți plac, îi spuse Emma Jessicăi. La toamnă, vom planta mai multe lalele albe și de culoarea piersicii – o să fie o adevărată revărsare de lalele și de zambile. Vom completa cu vase albe cu trandafiri de culoare piersicii, nemțișori, gura-leului, micsandre și hortensii. Toate în culorile tale, scoase în evidență de alb. În zona aceasta, vreau să fac și un aranjament cu trandafiri. Vă promit, spuse ea zâmbindu-i lui Kathryn, că va arăta ca o grădină din

povești și va fi bogată, extravagantă și romantică, așa cum v-o doriți pentru nunta fiicei dumneavoastră.

– V-am văzut realizările și sunt gata să vă cred pe cuvânt, zise Kathryn, privind-o pe Mac. Fotografiele de la logodnă au ieșit exact așa cum ați spus că vor fi.

– Ne e mai ușor atunci când avem de-a face cu doi tineri superbi și îndrăgostiți nebunește.

– Și pentru noi a fost foarte distractiv, îi zâmbi Jessica lui Mac. Plus că m-am simțit ca o prințesă din cărțile de povești.

– Așa și arătai, îi spuse mama ei. Bine, hai să vorbim despre terase.

– Dacă mai țineți minte schițele din timpul discuțiilor, vom începe cu Emma și vom continua cu restul detaliilor.

– Am văzut și lucrările tale, spuse Adele, mătușa miresei, privind terasele. Am fost la trei nunți aici și toate au fost organizate superb.

– Mulțumesc, spuse Parker, zâmbind politicoasă la această remarcă.

– De fapt, ceea ce ați făcut aici, ce ați construit m-a inspirat să mă interesez cum aș putea face și eu ceva asemănător. Trăim o parte din an în Jamaica, care e un loc ales frecvent ca destinație pentru nunți. Și este locul perfect pentru o firmă bună, elitistă și care oferă totul în materie de nunți.

– Chiar ai idei serioase în legătură cu asta? o întrebă Kathryn.

– M-am interesat și am devenit din ce în ce mai serioasă. Soțul meu urmează să iasă la pensie, îi spuse lui Parker. Și plănuim să petrecem și mai mult timp în casa noastră de iarnă de acolo. Ar fi o investiție excelentă, cred, și, totodată, ceva distractiv. Acum, dacă te-aș putea ademini cu promisiunea de flori tropicale fără număr și cu briza răcoroasă a insulelor, aș pune o fundație solidă pentru afacere, zise ea, zâmbind și făcându-i cu ochiul Emmei.

– Tentant, spuse Emma cu același ton relaxat, dar firma Centerpieces din cadrul agenției Vows mă ține ocupată. Dacă veți duce mai departe planurile, sunt sigură că oricare dintre noi va fi fericită să vă răspundă, dacă aveți întrebări. Acum, pentru zona aceasta...

După întâlnire, toate cele patru femei se prăbușiră în fotoliile din salon.

– Doamne, spuse Laurel, întinzându-și picioarele. Femeia aia chiar știe cum să analizeze totul. Mă simt ca și cum ar fi avut loc evenimentul însuși, și nu doar o discuție despre el. Din nou.

– Dacă nu există obiecții, aș vrea să lăsăm libere vineerea și sâmbăta din preajma evenimentului. Mărimea și importanța acestei nunți o să compenseze din plin veniturile pierdute, plus că publicitatea și ce se va auzi mai departe ne vor aduce alte beneficii, spuse Parker, scoțându-și pantofii. Asta ne-ar oferi o săptămână întregă, în care să nu ne concentrăm decât în direcția asta.

– Slavă Domnului, oftă Emma ușurată. Cantitatea de flori și de decorațiuni, tipurile de buchete și aranjamente, decorațiunile centrale, ghirlandele, copacii ornamentali? Ar trebui să angajez o întregă armată de ajutoare ca să termin tot. Dar, având alocată toată săptămâna pentru eveniment, cred că mă pot descurca doar cu echipa obișnuită. Eventual, pot adăuga încă o persoană, dacă va fi cazul, pentru unele operațiuni, dar aș prefera să mă ocup, cât mai mult posibil personal, de asta sau ajutată de oameni pe care îi cunosc.

– Sunt de acord cu Emma, spuse Laurel. Torturile, deserturile, ciocolatele personalizate sunt foarte elaborate și necesită multă muncă. Dacă aș avea toată săptămâna doar pentru asta, aș apuca chiar să dorm câteva ore.

– Cu mine suntem trei, zise Mac, ridicând o mână. Vor să pozăm repetiția și cina de la cap la coadă, așa că dacă am avea un alt eveniment vineri, ar trebui să angajez

un fotograf, ca să am timp să mă ocup de familia Seaman. Și, oricum, trebuie să angajez doi pentru nunta propriu-zisă, plus doi cameramani. Dacă păstrăm duminica liberă în seamnă că nu va trebui să lucrăm și noi, și angajații până la epuizare, debarasând și rearanjând totul.

– Și nici măcar nu am ajuns să vorbim despre ce se așteaptă de la tine, îi spuse Emma lui Parker.

– Deci suntem de acord. Și, adăugă Parker, o voi anunța pe mama miresei că ne facem loc în săptămâna respectivă pentru a-i acorda nunții fiicei sale toată atenția, timpul și priceperea de care suntem capabile. O să-i placă să audă asta.

– E la fel ca noi, sublinie Emma. Conceptul unei companii fondate și conduse de patru femei este pe gustul ei.

– Și al surorii sale. Pe cine a mai încercat șireata Adele să atragă în Jamaica? întrebă Laurel.

Patru mâini se ridicară.

– Și nici măcar nu și-a dat seama că-i nepoliticos, adăugă Parker. E afacerea noastră. Nu suntem angajate. Este firma noastră.

– Nepoliticosă, da, dar nu cred că avea intenții rele, spuse Emma, ridicând din umeri. Eu prefer să mă simt flatată. Era de părere că florile mele sunt fabuloase, torturile și prăjiturile lui Laurel – superbe, coordonarea lui Parker – inegalabilă. Unde mai pui că Mac a dat-o pe spate cu pozele de la logodnă.

– Așa este, aprobă Mac. Chiar am dat-o pe spate.

– Hai să ne acordăm un moment pentru a ne felicita pentru talentul și excelența noastră, zise Parker, ridicând sticla de apă, în semn de toast.

– Dacă tot avem un moment de pauză, aș vrea să-i mulțumesc Emmei pentru reprezentarea de aseară.

– Poftim? spuse Emma, privind-o uimită pe Laurel.

– Ieșisem la mine pe terasă aseară, pentru a lua o gură de aer înainte de culcare, când am văzut o mașină sosind

în viteză pe alee. Pentru o clipă, am crezut că s-a întâmplat ceva. Dar nu, nu încă.

– O, Doamne, zise Emma, acoperindu-și ochii cu mâinile. O, Doamne!

– Când am văzut că nu iese nimeni grăbit din mașină, plin de sânge, sau nu iese nimeni și punct, chiar m-am gândit să mă grăbesc să cobor, să dau primul ajutor. Dar, dintr-odată, ambele uși ale mașinii s-au deschis, Emma ieșind pe una, Jack, pe cealaltă.

– Te-ai uitat?

– Normal, râse Laurel.

– Mai mult, ceru Mac. Trebuie să știm mai mult.

– Și o să aflați. S-au aruncat unul asupra celuilalt ca animalele.

– Oh, chiar... asta am făcut, își aminti Emma.

– Apoi, clasicul lovit de ușă.

– Oh, a trecut atâta timp de când am avut parte de clasicul lovit de ușă, spuse Parker, tremurând de emoție. Prea mult timp!

– Din ceea ce-am văzut eu, Jack știa ce face. Dar nici fata noastră nu s-a lăsat mai prejos.

– Doamne, Laurel!

– S-a chinuit să-i scoată haina, i-a aruncat-o. I-a smuls puloverul, i l-a aruncat și pe acesta.

– Vai, vai, vai! spuse Mac.

– Dar mișcarea magică a fost cureaua. I-a smuls cureaua... spuse Laurel, lovind cu o mână aerul pentru a demonstra. Și a aruncat-o.

– Cred că mai am nevoie de o sticlă de apă.

– Din păcate, Parker, au continuat înăuntru.

– Ați stricat tot cheful, mormăi Mac.

– Restul a rămas la nivelul... imaginației mele foarte bogate. Deci vreau să-i mulțumesc lui Emmaline a noastră pentru vederea de la locul meu de pe balcon. Soro, ridică-te și fă o plecăciune.

În aplauzele entuziasmate, Emma se conformă.

– Acum, o să vă las pe voi și pe spioană cu gândurile voastre destrăbălate. Mă duc la treabă.

– Înapoi cu spatele la ușă, murmură Parker. Sunt destul de meschină pentru a fi geloasă.

– Dacă aș fi destul de meschină, aș fi geloasă pe orice incursiune amoroasă de-a ei. Dar e O.K., pentru că am declarat moratoriu la sex.

– Moratoriu la sex? repetă Mac, întorcându-se spre Laurel.

– Exact. Am declarat moratoriu la sex, ca să pot declara moratoriu la întâlniri, pentru că, în ultimele luni, să ies la întâlniri a fost pur și simplu enervant, zise Laurel, ridicând din umeri și apoi lăsându-i să cadă. De ce să faci ceva ce mă enervează?

– Pentru sex? sugeră Mac.

– Spui asta doar pentru că te culci cu cineva regulat, spuse Laurel îndreptând un deget către Mac.

– Da, răspuse Mac, dând din cap. Da, mă culc regulat cu cineva.

– E nepoliticos să te lauzi în fața unora care nu avem parte de așa ceva, sublinie Parker.

– Dar mă culc cu cineva din dragoste, spuse Mac, având ultimul cuvânt și făcând-o pe Laurel să râdă.

– Deja devii grețoasă.

– Nu sunt singura, cel puțin în privința asta. Emma a spus că ai dreptate, Parks. E îndrăgostită de Jack.

– Bineînțeles că e îndrăgostită de Jack, le întrerupse Laurel. Altfel, nu s-ar fi culcat cu el.

– Hm, îmi pare rău să te dezamăgesc, ochi frumoși, dar Emma s-a culcat și cu bărbați de care nu era îndrăgostită. Și, adăugă Mac, a refuzat subtil să facă sex cu mai mulți bărbați decât am avut noi toate la un loc.

– Exact asta spuneam și eu. Ce se întâmplă atunci când noi patru ieșim într-un club, de exemplu? Patru fete foarte mișto? Atragem câteva priviri, normal. Dar Emma? E înconjurată ca de viespi.

Nu înțeleg...

– Ba da, zise Parker, dând din cap. Nu trebuie să se culce în noaptea doar pentru că e atrasă. Ea poate să facă nazuri, să se culce și să facă. Și mai mult face nazuri decât acțiune. Dacă nu faci decât vorba doar de dorință, ar putea să și-o satisfacă, și i ar fi mai ușor în altă parte, pentru că alături de Jack e complicat și incert.

– De-asta a și așteptat atâta timp până să facă ceva în noaptea asta, sublinie Mac. Nu înțeleg... ba da, se corectă. La mamba, urăsc că trebuie să-ți dau dreptate înainte să am eu dreptate.

– Acum că a realizat și ea ceea ce aș fi putut să-i spun eu săptămâni în urmă, mă întreb ce o să facă.

– A avut visul cu dansul din grădină, le spuse Mac, și, în vis, îi apărea Jack.

– O.K., deja e serioasă treaba. Nu e doar îndrăgostită, spuse Laurel, ci îndrăgostită.

– E împăcată cu ideea. Se va bucura de prezent.

Nu spuse nimeni nimic.

– Cred, continuă Parker cu grijă, că dragostea nu greșește niciodată. Chiar dacă este pentru moment sau pentru totdeauna.

– Știm toate că Emma și-a dorit mereu să existe un „totdeauna“, sublinie Mac.

– Dar nu poți avea parte de „totdeauna“, dacă nu te bucuri de moment.

– Și dacă nu merge? spuse Laurel, privind-și cele două prietene. Pentru asta suntem noi aici.

În biroul ei, Emma se ocupa de hârtii, după ce își pusese pe față o mască pentru curățare și hidratare. Câte femei erau îndeajuns de norocoase să se poată ocupa și de îngrijirea pielii, și de trimiterea facturilor, în același timp? În picioarele goale, și ascultând Norah Jones la boxe?

Și câte dintre acestea erau destul de norocoase să li avut parte de sex nebun – de două ori –, cu un bărbat extraordinar ca Jack, cu o seară înainte?

Nu multe, ar fi putut pune ea pariu. Nu multe deloc.

În timp ce masca își făcea efectul, pregăti o comandă către furnizorii ei de bureți pentru flori, de sârmă, pietre transparente și colorate și, după ce trecu în revistă și ce era la ofertă sau deosebit, adăugă spumă lichidă, folii de polistiren și treizeci și șase de suporturi pentru lămpi.

Asta i-ar fi ajuns o vreme, se gândi, făcând comanda și trecând apoi la furnizorul de lumânări, pentru a vedea ce avea în ofertă.

– Cioc, cioc! Emmaline! Ești acasă?

– Mama? Aici sus, zise ea, salvând fișierul cu lista de produse și ridicându-se de la birou. Bună, spuse, întâmpinând-o pe mama ei pe scări.

– Bună, puiule. Ce față roz ai!

– Eu... Ah, am uitat, zise Emma, râzând și pipăindu-și obrajii. Trebuie să o dau jos. M-am apucat de lumânări și am uitat, spuse ea, îndreptându-se spre baie să-și curețe masca. Chiulești?

– Am lucrat de dimineață, iar acum sunt liberă ca pasărea cerului, așa că am venit să-mi vizitez fata înainte de a merge acasă. E bună de ceva? spuse Lucia, arătând spre masca de pe fața Emmei.

– Tu să-mi spui. E prima dată când o încerc, răspunse Emma, spălându-și fața cu apă rece și ștergând-o ușor.

– Ești prea frumoasă ca să-mi dau seama dacă este din cauza genelor pe care le-ai moștenit de la mine sau a cremei, spuse Lucia, țuguindu-și buzele.

Emma rânji. Studiindu-și fața în oglindă, își atinse ușor obrajii și bărbia.

– Se simte plăcut, oricum. Asta e un plus.

– Ai o strălucire aparte, spuse Lucia, în timp ce Emma folosi și niște toner și apoi o cremă hidratantă. Dar, din ce aud, nici asta nu se găsește la borcan.

– Gene norocoase?

– Ceva norocos. Verișoara ta, Dana, a trecut pe la librărie în dimineața asta. Se pare că buna ei prietenă, Livvy... O știi parcă pe Livvy.

– Da, puțin.

– Livvy a ieșit la cină cu un nou prieten și ghici pe cine a văzut într-un colț liniștit al restaurantului, împărțind paste, vin și purtând discuții intime cu un anumit arhitect arătos?

– Câte încercări am? întrebă Emma, fluturându-și genele.

Lucia ridică și coborî din sprâncene.

– Hai să mergem jos și să bem ceva. Cafea sau ceva rece?

– Ceva rece.

– Eu și Jack am fost la un vernisaj, încep Emma să povestească în timp ce coborau. Vernisajul a fost chiar oribil, dar ar fi ceva interesant de povestit.

– Poți reveni la asta. Spune-mi despre vin și paste.

– Am fost să mâncăm paste și să bem vin după ce am plecat de la vernisaj, spuse Emma, ajungând în bucătărie și luând două pahare, pe care le umplu cu gheață.

– Ești evazivă.

– Da, spuse Emma, râzând, în timp ce tăia o lămâie. Ceea ce e stupid, din moment ce oricum ți-ai dat seama că Jack și cu mine ieșim împreună.

– Ești evazivă, deoarece crezi că nu aș fi de acord?

– Nu. Poate, spuse Emma și deschise sticla de apă minerală care îi plăcea mamei sale, turnând-o peste gheață și adăugând felii de lămâie.

– Ești fericită? Deja îți citesc răspunsul pe chip, dar poți spune da sau nu.

– Da.

– Atunci, de ce crezi că nu aș fi de acord cu ceva care te face fericită?

– Dar e ciudat totuși, într-un fel, nu-i așa? După un timp?

– Unele lucruri iau timp, altele nu, spuse Lucia, nici gând în sufragerie și luând loc pe canapea. Îmi place foarte mult cămăruța asta. Toate culorile, toate parfumurile. Știu că este un loc care te face fericită.

– Așa este, spuse Emma apropiindu-se și așezându-se lângă mama ei.

– Ești fericită cu munca ta, cu viața ta, cu casa ta. Și asta ajută o mamă – chiar și când este mama unei femei în toată firea – să doarmă bine noaptea. Acum, dacă ești fericită alături de un bărbat care chiar îmi place, sunt și eu fericită. Trebuie să-l aduci la cină.

– Of, mamă. Noi doar... ieșim împreună.

– A mai fost la cină și înainte.

– Da. Da. Prietenul lui Del, Jack, a mai fost la cină și la niște petreceri la voi acasă. Dar nu-mi cere să-l aduc pe prietenul lui Del la cină.

– Dintr-odată nu mai poate mânca ce gătesc eu sau nu poate să bea o bere cu tatăl tău? Îți dai seama, *niña*, că realizez ceea ce se întâmplă între tine și Jack?

– Da.

– Trebuie să vină la Cinco de Mayo. Toți prietenii tăi trebuie să vină. O să punem purcelul pe grătar, și nu pe Jack.

– O.K. Sunt îndrăgostită de el, mamă.

– Da, iubito, spuse Lucia, trăgându-i Emmei capul pe umărul său. Cunoscoți fața asta.

– El nu e îndrăgostit de mine.

– Atunci, nu este atât de deștept precum îl credeam.

– Ține la mine. Știi asta. Chiar ține la mine, și atracția e foarte mare. De ambele părți. Dar nu este îndrăgostit de mine. Nu încă.

– Așa te vreau, spuse Lucia.

– Crezi că este... necinstit să îți propui în mod deliberat să faci un bărbat să se îndrăgostească de tine?

– Ai de gând să minți, să te prefaci a fi ceea ce nu ești, să înșeli sau să faci promisiuni pe care nu le poți ține?

– Nu. Sigur că nu.

– Atunci, ce înseamnă să fii necinstit? Dacă nu l-aș fi făcut pe tatăl tău să se îndrăgostească de mine, nu am sta acum în camera asta frumoasă a ta.

– Tu... Chiar așa?

– Oh, eram îndrăgostită. Iremediabil, sau cel puțin așa credeam. El era atât de frumos, de bun, de dulce și de amuzant când venea vorba de băiețelul lui. Atât de singur. Mă trata bine, cu respect, cu amabilitate – și, după ce am ajuns să ne cunoaștem, cu prietenie. Iar eu voiam să mă *vrăjească*, să mă vadă ca pe o femeie, să mă ducă în patul lui, chiar dacă doar pentru o noapte.

– Of, mamă, suspină Emma, inima ei romantică luându-și zborul, pur și simplu.

– Ce este? Crezi că tu ai inventat asta? Nevoile, dorințele? Eu eram tânără, și el era peste nivelul meu social. Bogăția, statutul erau niște bariere – cel puțin așa credeam. Dar puteam măcar să visez. Și poate chiar ceva mai mult de-atât, adăugă Lucia, zâmbind misterios. Încercam să arăt cât mai bine, să gătesc ceea ce îi plăcea lui mai mult, să îl ascult atunci când avea nevoie de un prieten. Asta știam să fac. Și să mă asigur, atunci când ieșea în oraș, că nu are cravata perfect dreaptă – chiar și atunci când o avea –, ca să i-o pot eu aranja. Încă mai fac asta, murmură ea. Încă vreau să fac asta. Știam că e ceva – puteam simți, puteam vedea în ochii lui –, ceva mai mult decât legătura creată datorită băiețelului pe care îl iubeam amândoi, ceva mai mult decât prietenie și respect. Tot ce puteam face era să îi arăt, prin lucruri mărunte, că sunt a lui.

– Mamă, sună atât de... Nu mi-ai mai spus toate astea până acum.

– Nu a fost nevoie. Tatăl tău a fost atent cu mine, atent să nu îmi atingă mâna prea mult sau să mă privească prea mult. Până în ziua aceea în care stăteam sub cireșii înfloriți

și l-am văzut venind spre mine. L-am văzut venind spre mine și ceea ce se vedea în ochii lui era inima mea. Așa spusese Lucia, apăsându-și mâna pe piept. A căzut dintr-o dată la picioarele lui. Cum ar fi putut să nu știe? Și, știind, și inima lui a căzut alături de a mea.

– Asta vreau și eu.

– Desigur.

– Nu cred că aranjându-i cravata lui Jack o să obțin ceea ce-mi doresc, spusese Emma, clipind printre lacrimi.

– E vorba despre lucrurile mărunte, Emma. Gesturi mici. Momente. Și despre cele mari. L-am lăsat să-mi vadă inima. I-am dăruit-o, chiar și atunci când credeam că nu o voia sau că nu o va accepta. I-am făcut-o cadou. Chiar dacă el ar fi rupt-o. Am fost foarte curajoasă. Dragostea e foarte curajoasă.

– Eu nu-s la fel de curajoasă ca tine.

– Cred că te înșeli, spusese Lucia, îmbrățișându-o pe Emma. Te înșeli foarte tare. Dar acum e ceva nou, nu-l așai așa? Nou, și luminos, și fericit. Bucură-te de ceea ce ai.

– Mă bucur.

– Și adu-l la petrecere.

– Bine.

– Acum o să plec acasă, ca să te poți întoarce la treabă.

Ai vreo întâlnire?

– Nu în seara asta. Am avut o zi lungă azi – întâlnirea cu familia Seaman.

– Ah, ziua cea mare, spusese Lucia, cu ochii sclipindu-i.

– Într-adevăr mare. Și am hârtii, facturi și planuri de terminat în seara asta, și o zi plină mâine. El are o întâlnire de afaceri mâine-seară, dar o să încerce să treacă pe aici după aceea și...

– Știi ce înseamnă acel și, spusese Lucia râzând. Atunci, odihnește-te bine în seara asta, spusese, bătând-o pe Emma pe genunchi și ridicându-se.

– Mă bucur tare mult că ai trecut pe aici, spuse Emma, mulțumindu-se și ea și îmbrățișându-și strâns mama. Pupă-l pe papa din partea mea.

– Din partea ta și a mea. Cred că mă scoate la cină în seara asta și o să împărțim pe din două vinul, pastele și discuțiile intime. Să arătăm că nu ne-am ieșit din mână.

– De parcă ar fi posibil.

Emma se sprijini de ușă, făcându-i cu mâna mamei un semn. Apoi, în loc să se întoarcă la treabă, lăsă ușa larg deschisă să intre aerul de primăvară și făcu o plimbare prin grădini.

Bobocii strâns închiși, florile proaspete, mugurii delicioși. Începutul unui nou ciclu, se gândi ea. Se întoarse din nou la sera ei, acordându-și un răgaz pentru a pierde vremea. Semințele pe care le plantase în timpul iernii erau acum plante tinere și arătau bine. O să înceapă să le planteze în zilele următoare, se decise.

Se mai plimbă puțin, oprindu-se să umple distribuitorii cu mâncare pentru păsările de care se ocupau ea și Mac. Aerul începuse deja să se răcească, atunci când se întoarse din nou în casă. Când va apune soarele, își spuse ea, va fi deja răcoare.

Dintr-un impuls de moment, luă o oală. Apoi mărunți, tăie, turnă și amestecă cuburi de ierburi, pe care le congelase cu o vară înainte. Cu oala de supă fierbând pe foc, se întoarse să-și termine comenzile.

O oră mai târziu, coborî să mai amestece și privi spre fereastră, auzind o mașină. Surprinsă și bucuroasă, se grăbi spre ușă pentru a-l întâmpina pe Jack.

– Bună.

– Am avut o întâlnire și am reușit să termin mai devreme. Iar mi-am lăsat haina aici, așa că m-am gândit să trec în drum spre... Gătești?

– M-am plimbat și s-a făcut răcoare, așa că mi-a venit poftă de o supă rapidă. E destulă, dacă vrei.

– De fapt, aveam de gând să... E un meci la televizor în seara asta, deci...

– Am televizor, spuse ea, apropiindu-se de el, aranjându-i cravata și zâmbind misterios. Și îi permit să difuzeze meciuri de baseball.

– Serios?

– Poți gusta supa, spuse ea, trăgându-l ușor de cravată. Dacă nu îți place, îți aduc haina și poți vedea meciul de baseball acasă la tine.

Se îndepărtă și începu iar să amestece în oală.

– Apleacă-te și deschide gura, spuse ea când Jack se apropie, privindu-l peste umăr.

O ascultă, și Emma îi apropie lingura de buze.

– E bună, zise el, ridicând mirat din sprâncene. Este al naibii de bună. Cum de nu am știut niciodată că te pricepi să faci supă?

– Nu te-ai oprit niciodată pe aici să-ți iei haina, după ce ai terminat o întâlnire mai devreme. Vrei să rămâi la cină?

– Da. Mersi.

– Mai durează cam o oră. Ce-ar fi să deschizi o sticlă de vin?

– O.K., spuse el, aplecându-se și sărutând-o. Se opri o clipă, apoi o sărută din nou, încet și delicat. Mă bucur că am trecut pe aici.

– Și eu.

capitolul 14

Tragă mexican și cel american își fluturau mândre culorile, odată cu sărbătorirea lui Cinco de Mayo, într-o combinație a culturilor, prin mama mexicană a Emmei și tatăl ei yankeu.

În fiecare an, întinsa proprietate era plină de jocuri, de la bowling pe iarbă, la trambuline și tobogane cu apă. Prieteni, rude și vecini se jucau și concureau, în timp ce alții se înghesuiau în jurul meselor de picnic, servindu-se din platourile cu porc și pui, tortilla calde, castroanele cu fasole roșie și ardei, guacamole sau sos de roșii atât de picant, încât îți ardea gâtul.

Erau litri întregi de limonadă, Negra Modelo, Corona, tequila și margaritas cu gheață pentru a mai răcori focul.

De câte ori reușise să vină în vizită pe cinci mai, Jack fusese uimit de numărul imens de oameni pe care familia Grant reușea să-i hrănească. Și de varietatea de fajitas și burgeri, fasole neagră, orez și salată de cartofi. Tarte sau plăcinte cu mere.

Se gândise el că mâncarea era doar un simbol a cât de bine se completeau Phillip și Lucia.

Jack sorbi din bere, privind-i pe unii dintre oaspeți cum dansau pe trioul de chitare și marimbas.

– Super petrecere, spuse Del, aflat în spatele lui, cu o bere în mână.

– Nu se dau în lături de la nimic.

– Deci, e ciudat să fii aici anul ăsta ca partener al fetei gazdelor?

Jack vru să nege acest lucru, din principiu. Dar era vorba despre Del.

– Un pic. Dar, până acum, nu a pomenit nimeni nimic despre funie.

– E încă devreme.

– Brown, ești o adevărată consolare. Mi se pare mie sau sunt cam de două ori mai mulți copii decât erau anul trecut? De fapt, acum doi ani, își aminti el. Anul trecut nu am ajuns.

– E posibil. Nu cred că le sunt cu toții rude. Dar am auzit că Celia e însărcinată din nou.

– Da, mi-a spus Emma. Ai venit singur?

– Da, zâmbi Del. Nu se știe niciodată, nu-i așa? Uite-o pe blonda aceea, în rochia albastră. Are niște picioare tare mișto.

– Da. Mereu mi s-a părut că Laurel are picioare foarte frumoase.

– Acea nu e... spuse Del, înecându-se cu berea. Oh, reuși el să spună, când aceasta se întoarse râzând și o văzu mai bine. Nu sunt obișnuit s-o văd în rochie, presupun, zise el, întorcându-se intenționat în altă direcție. Oricum, sunt o grămadă de brunete frumoase, blonde de gheață și câteva roșcate atractive. Multe dintre ele, singure. Dar presupun că zilele de tatonat terenul s-au terminat pentru tine.

– Am o prietenă, nu sunt orb sau mort, spuse Jack, simțind o încordare în umeri la gândul acesta.

– Unde-i Em?

– S-a dus să ajute pe cineva în legătură cu niște flori. Nu suntem lipiți unul de altul.

– O.K., spuse Del, ridicând din sprânceană.

– Eu am prieteni, ea are prieteni, și unii dintre ei se întâmplă să fie comuni. Nu trebuie să stăm braț la braț la o petrecere.

– Sigur, spuse Del, sorbind contemplativ din bere. Deci... tipul pe care îl sărută pe gură acum ar fi un prieten de-al ei, de-al tău sau comun?

Jack se întoarse, surprinzând sărutul dintre Emma și un tip care semăna cu un zeu nordic. Ea râse, gesticulând expresiv, înainte de a-l apuca pe Thor de o mână și a-l trage după ea către un grup de oameni.

– Nu pare fi unul dintre prietenii tăi, comentă Del.

– Ce-ar fi să... întrerupse sugestia pe care o avea în minte, când Lucia se opri lângă ei.

– Voi doi ar trebui să mâncați, în loc să stați, pur și simplu, aici, arătând atât de bine, de altfel.

– Iau în considerație toate opțiunile, îi spuse Del. Sunt hotărâri importante de luat, până la tarte și la plăcinta cu mere.

– Avem oricum și prăjitură cu căpșuni și empanadas.

– Vezi? A nu se lua decizii cu ușurință.

– Ar trebui să guști din fiecare și să te decizi. Ia te uită! spuse Lucia surzătoare, întinzându-și mâinile spre Mac și Carter, care tocmai se apropiau. Mackensie, ai ajuns!

– Scuze de întârziere. Ședința foto a durat ceva mai mult decât speram, spuse pupând-o pe Lucia pe obraji.

– Sunteți aici, și asta e tot ce contează. Și tu! spuse Lucia, îmbrățișându-l pe Carter.

Carter o ridică puțin de pe iarbă, într-un gest de mare afecțiune.

– Au trecut ani de când nu ai mai venit la Cinco de Mayo.

– E mai mare petrecerea, spuse Carter, zâmbind.

– Pentru că și noi suntem mai mulți. Mama și tatăl tău sunt aici, cu copiii lui Diane. Și Sherry și Nick sunt aici, spuse ea, vorbind despre sora lui mai mică. Diane și Sam trebuie să ajungă în curând. Mac, viitoarea ta soacră mi-a spus că planurile de nuntă merg bine.

– Conform planului.

– Mai arată-mi o dată inelul. Ah! spuse, zâmbindu-i lui Carter, după ce examinează diamantul de pe degetul lui Mac. Foarte frumos! Vino, Celia nu l-a văzut încă. Carter, spuse, trăgând-o după ea pe Mac, ia-ți mâncare, băutură.

– Nu am mai fost la petrecere aici de... cred că de zece ani, spuse Carter, rămânând pe loc. Uitasem. E ca un carnaval.

– Cel mai bun din district, comentă Del. Familia Grant sau cunoaște, sau e înrudită cu toată lumea. Inclusiv, se pare, cu mecanicul și, în același timp, prietenul nostru de poker. Salut, Mal.

– Salut, spuse acesta, apropiindu-se, îmbrăcat în niște jeansi tociți și un tricou negru, plus niște ochelari de soare, și cu două beri în mâini. Vrei una, Maverick? îi spuse lui Carter.

– Sigur. Nu știam că îi cunoști pe cei din familia Grant.

– Își aduc mașinile la mine în service pentru reparații de vreo șase, opt luni. Nici nu mi-am dat seama când am ajuns să-i spun Luciei povestea vieții mele să mănânc din pâinea ei cu porumb și să-mi doresc să-și părăsească soțul și să fugă cu mine în Maui.

– Foarte adevărat, confirmă Jack.

– A spus că ar trebui să trec pe aici după ce termin treaba, că se întâmplă nu știi ce petrecere în grădină cu ocazia lui Cinco de Mayo. M-am gândit că-i vorba de un grătar, poate ceva mai mult, cu niște bere mexicană și tortillas, spuse el, dând din cap. E cineva care să lipsească?

– Cred că au chemat pe toată lumea.

– Scuze că a durat atât de mult, spuse Emma, venind grăbită, cu o margarita în mână. Au apărut niște probleme.

– Da, am văzut-o pe una dintre ele.

– Bună, eu sunt Emmaline, spuse ea, întorcându-se spre Malcolm, după ce îi aruncase o privire intrigată lui Jack.

– Tu ești Cobaltul.

– Eu... făcu ea ochii mari, înțelegând apoi. Da. Tu trebuie să fii Malcolm.

– Mal, spuse el, privind-o lung, de sus până jos. Știi ceva, e un lucru bun că arăți ca mama ta, cu care sper

mă căsătoresc. Altfel, ar trebui să reiau teoria pe care tu mi-ai ținut-o partenerei tale, când am crezut că erai tu.

– Și o meritam. Cu toate că acum mi-am învățat lecția și sunt mult mai atentă. Ai făcut o treabă foarte bună. Te pricepi. Mă întrebam dacă ai avea timp să te ocupi de iubita mea săptămâna viitoare.

– Nu semeni doar la fizic cu mama ta, nu-i așa?

– Ai nevoie de o farfurie, spuse ea, zâmbind și sorbind din margarita. Și de multă mâncare.

– De ce nu-mi arăți unde... Mal se opri, văzând privirea de avertizare din ochii lui Jack și mâna acestuia, care se plimba natural și posesiv prin părul Emmei. Am înțeles. Poate ar fi mai bine să mă duc să pasc puțin.

– Și eu la fel, decise Carter.

– Se pare că am rămas fără bere, spuse Del cu o grimasă și scuturându-și sticla de bere goală. Em, cine-i bruneta aia înaltă? Cu bluză roz și blugi strâmți?

– Ah... Paige. Paige Haviller.

– Singură?

– Da.

– Ne vedem mai târziu.

– Ar fi trebuit să mă întrebe dacă are și ceva în cap, spuse Emma, în timp ce Del pleca. Se va plictisi de ea în treizeci de minute sau chiar mai puțin.

– Depinde de ceea ce fac în treizeci de minute.

– Presupun că da, spuse ea, privindu-l și râzând. E o zi reușită, nu-i așa? zise ea, strecurându-și mâna într-a lui și strângându-l.

– Nu am înțeles niciodată cum de reușesc ai tăi să organizeze toate astea.

– Lucrează săptămâni întregi și angajează un pluton pentru a-i ajuta să aranjeze toate jocurile și activitățile. Și Parker ajută cu organizarea. Apropo, eu...

– Cine era tipul ăla?

– Tipul? Sunt mulți. Dă-mi niște indicii.

– Cel pe care îl sărutai acum ceva vreme.

– Un indiciu mai important.

– Cel care arăta ca prințul Danemarcei, spuse el, enervat.

– Prințul... Oh, te referi la Marshall. Una dintre problemele din cauza cărora am întârziat.

– Am observat.

– A venit mai târziu, spuse ea, înclinându-și capul și încruntându-se ușor. Cu soția lui și cu bebelușul lor. A venit să mă caute pe-afară și, după, am fost înăuntru să mă joc cu copilul. E vreo problemă?

– Nu. Del făcea mișto de mine și eu l-am luat în serios. Să revenim. Despre ce vorbeam?

– Am fost împreună, acum câțiva ani, Marshall și cu mine. Eu i l-am prezentat soției sale. Ne-am ocupat de nunta lor acum vreo optsprezece luni.

– Am înțeles. Scuze.

– Nu și-a pus mâna pe fundul meu, așa cum a făcut o anumită artistă nebună cu tine, spuse ea, zâmbind ușor.

– Pierderea lui.

– Hai să ne plimbăm, să socializăm.

– Bună idee.

– Ah, spuse ea când începură să se plimbe, apropo, mi-a venit o idee. Dacă tot am niște treburi prin oraș mâine, aș putea să stau la tine diseară și aș ajunge la timp unde am nevoie, mâine-dimineață. Parker a venit cu mine cu mașina, pentru că trebuia să ajungem amândouă aici mai devreme ca să dăm o mână de ajutor, dar poate pleca împreună cu Laurel. M-ar scuti de drumul înainte și-napoi.

– Să rămâi la mine?

– Pot dormi pe canapea, dacă nu vrei companie, spuse ea, ridicând din sprâncene cu o privire rece.

– Nu. Doar că am presupus că trebuie să mergi acasă, după ce termini aici. De obicei, începi destul de devreme dimineața.

– Mâine încep în oraș, și nu chiar atât de devreme. Dar, dacă e o problemă...

– Nu, spuse el, oprindu-se și întorcându-se cu fața la ea. Nu-i nici o problemă. E bine. Dar nu ai nevoie de aceste chestii – pentru mâine?

– Am pus niște lucruri în mașină, când mi-a venit ideea.

– Atunci s-a făcut, spuse el, aplecându-se s-o sărute.

– Se pare că ai nevoie de o altă bere, se auzi glasul tatălui ei, care-l făcu pe Jack să se întoarcă brusc.

Phillip zâmbi. Fără răutate, sau cel puțin așa părea, se gândi Jack ținând cont că era persoana care tocmai anunțase să se culce cu fiica lui.

– Negra Modelo, nu? îl întrebă Phillip, oferindu-i o bere.

– Da, mersi. Excelentă petrecere, ca de obicei.

– Preferata mea din tot anul, spuse Phillip, punându-și brațul pe umerii Emmei. Natural, cu dragoste. Teritorial. Am început această tradiție în primăvara în care Lucia era gravidă cu Matthew. Prietenii, familia, copiii. Acum, copiii noștri au crescut și își construiesc propriile familii.

– Devii sentimental, spuse Emma, ridicându-și privirea spre el și sărutându-l pe obraz.

– Parcă mai ieri alergai pe gazon cu prietenii tăi, încercând din greu să câștigi premii la aruncarea inelelor sau să spargi pinata. La fel ca mama ta, aduceai culoare și viață.

– Papa!

– Cel care va primi acea culoare și viață va fi un om norocos, spuse Phillip, privindu-l în ochi pe Jack. Iar cel care le va aprecia va fi un înțelept.

– Papa, repetă ea, pe un ton de avertisment.

– Un om nu are parte de prea multe comori, spuse el, bătând-o cu degetul pe nas. Mă duc să verific grătarul. Nu am încredere să-l las prea mult pe mâna fraților și a unchilor tăi. Jack, salută el, înclinând capul, înainte de a pleca.

– Scuze. Nu se poate abține.

– E în regulă. Se vede că am transpirat prin cămașă!

– Nu, râse ea, trecându-și un braț în jurul taliei lui Jack. Ce-ar fi să mergem să le arătăm copiilor acelorora cum se sparge o pinata?

Ceva mai târziu, se așezară pe iarbă, urmărind niște tineri care improvizau un meci de fotbal. Parker li se alătură, scoțându-și sandalele și aranjându-și marginile rochiei.

– Fotbal nocturn, comentă Jack. Nu e genul tău.

– Joci? îl întrebă Emma.

– Nu e un joc pentru mine. Prefer baseballul sau baschetul. Dar îmi place să mă uit.

– Îți place să te uiți la orice implică o minge, spuse Mac, așezându-se lângă ei și trăgându-l alături și pe Carter. Am mâncat prea mult. Parcă nu se mai termina.

– Oh, e de-a dreptul jenant, mormăi Emma, când mingea fu interceptată. Crede că are ochi-radar?

– Îți place fotbalul?

– Echipa fetelor la universitate, spuse ea, privindul. Și echipa statului.

– Serious?

– Cocăpitani, spuse, arătând spre ea și spre Parker.

– Erau rele, declară Laurel, îngenunchind pe iarbă lângă Parker. Eu și Mac mergeam la meciuri și le plângeam de milă adversarilor. Du-te, spuse împingând-o pe Parker, du-te și distruge-i.

– Hmm. Ai chef? o întrebă Emma pe Parker.

– Em, au trecut zece ani.

– Vrei să spui că suntem prea bătrâne ca să ne batem cu slăbănogii ăștia care nu știu să joace? spuse Emma, ridicându-se în picioare și punându-și mâinile în șolduri. Vrei să spui că ți-ai pierdut talentul?

– E, la naiba! Un gol.

– Hai să înscriem!

Își scoase și ea sandalele, la fel ca Parker.

Încadrat, Jack le privi pe cele două femei, în rochiile lor pînălvăratice, apropiindu-se de teren.

— Se începe discuții, râsete și fluierături.

— Ce se petrece? întrebă Mal, apropiindu-se și studiind cele două grupuri.

— Emma și Parker vor să îi bată puțin la fotbal, îi spune Laurei.

— Pe bune? Ar trebui să fie interesant.

Îi ocupară pozițiile pe iarbă, în lumina reflectoarelor, echipa Emmei și a lui Parker în atac. Cele două se priviră, apoi Emma ridică trei degete și apoi două. Parker o urcă, ridicând din umeri.

Mingea zbură prin aer. Emma i-o pasă lui Parker, care o puse din vreau și își făcu loc printre trei adversari cu rapide mișcări ale picioarelor care făcură fluierăturile de mult devreme să se transforme în urale.

Se învârti, fentă și trimise mingea de cealaltă parte a terenului, unde Emma țâșni la primire. Înscrie cu o lovitură cu boltă, care îl lăasă pe portar cu gura căscată.

La unison, ea și Parker ridicară mâinile în aer, țipând.

— Așa făceau mereu, spuse Mac grupului. Nici un fel de modestie. Hai, Sturzii!

— Echipa de fotbal a fetelor, explică Carter. Era pasărea matului.

— Încă unul, o auzi Jack pe Emma spunând, în timp ce o trăgea de mână pe Parker, care voia să părăsească terenul.

Parker scutură din cap; Emma insistă. Parker își apucă rochia, arătându-i-o Emmei, dar începu să râdă când aceasta îi răspunse.

Se așezară în poziție de apărare din nou, în fața unei echipe adverse mult mai respectuoase acum. Se luptară, blocând, respingând și împingându-și înapoi adversarii.

Rânjetul lui Jack se lăți când umărul Emmei lovi un adversar. Și făcu asta arătând superb, realiză el — chiar ușor violentă. Simți un nou val de dorință trecându-i prin

corp, când o văzu atacându-l pe cel aflat în posesia mingii. Blocajul prin alunecare – priviți-o doar! – îl dezechilibră pe tânăr, în timp ce acesta încerca să paseze.

Fiind pe fază, Parker făcu un salt înalt, cu rochia fluturând în aer, și execută o lovitură perfectă cu capul.

– Bun, bun, murmură Mac.

– Intercepție! strigă Laurel când Emma prinse mingea. Uaaa!

Emma evită încercările adversarilor de a-i lua mingea, cu o schimbare rapidă de direcție. I-o pasă apoi din mână lui Parker, care înscrise printre picioarele portarului.

Mâinile se ridicară din nou și se auziră țipete, în timp ce Parker își puse o mână pe umerii Emmei.

– Gata?

– Da, complet, spuse Emma, inspirând adânc. Nu mai avem șaptesprezece ani, dar oricum. Ne-am simțit bine.

– Să ieșim cât suntem învingătoare, spuseră, luându-se de mână, înclinându-se în fața aplauzelor și ieșind de pe teren.

– Iubito, spuse Jack, apucând-o pe Emma de mână și trăgând-o jos pe iarbă, ai fost criminală.

– O, da, spuse ea, întinzându-se spre sticla de apă pe care i-o oferă Mac și sărutându-l pe Jack înainte să bea.

Sărutul primi și el aplauze.

– Sunt sclavul unei femei, murmură el cu buzele lipite de ale ei, care știe să execute corect o foarfecă.

– Serios? se miră ea, trecându-și dinții ușor peste buza lui de jos. Ar trebui să-mi vezi lovitura cu latul piciorului.

– Oricând. Oriunde.

– Vrei? spuse Mal, tăindu-i calea lui Parker la marginea terenului și oferindu-i una din cele două beri pe care le ținea în mână.

– Nu, mersi, spuse ea, trecând pe lângă el și luându-și o sticlă cu apă dintr-o frapieră.

– La ce sală de gimnastică mergi, doamna Picioare?

– La a mea, spuse ea, deschizându-și sticla.

– Logic. Ai ceva mișcări. Mai practici și alte sporturi?

– Cântatul la pian, spuse ea, sorbind ușor din apă.

– Mai o privi în timp ce se îndepărta, sorbind leneș din
lucru.

Ceva mai târziu, Laurel stătea pe treptele verandei din
fața casei, sprijinindu-se pe coate, cu ochii pe jumătate
închiși. Liniștea o învăluia, și la fel și mirosul de iarbă
și de flori din grădina din față. Stele de primăvară lumi-
nau cerul.

Auzi pași apropiindu-se, dar nu deschise ochii. Și speră
că oricare ar fi fost musafirul care pleca, va trece mai
departe și o va lăsa să se bucure de singurătatea ei.

– Ești bine?

„Se pare că n-am acest noroc“, se gândi ea, deschizând
ochii și privindu-l pe Del.

– Da. Stau, pur și simplu, aici.

– Observ, spuse el, așezându-se lângă ea.

– Mi-am luat rămas-bun. Parker încă mai e înăuntru –
sau afară –, la obișnuita ei verificare și asigurându-se că nu
mai este nimic de făcut. Eu am băut prea multă tequila ca
să-mi mai pese dacă a mai rămas ceva.

– Te conduc acasă, spuse el, privind-o mai bine.

– I-am dat cheile lui Parker. Ea ne conduce pe amân-
două acasă. Nu am nevoie de salvare, domnule.

– O.K. Am auzit că starurile echipei de fete au avut o
revenire mai devreme. Îmi pare rău că am ratat-o.

– Au fost cele mai bune, ca întotdeauna. Presupun că
erai ocupat cu alte treburi. Ești singur, Delaney? spuse ea,
uitându-se într-o parte și în alta, cu mișcări exagerate. Cu
toate bunătățile de azi? Nu pot să cred că fetele au înscris,
pe când tu, nu.

– Nu am venit ca să înscriu.

Ea pufăi, împingându-l.

– Iubito, ești praf, spuse el, zâmbind șovăielnic.

– Da, sunt. O să fiu atât de enervată pe mine mâine!
Dar acum mă simt bine. Nu mai țin minte ultima dată
când am băut prea multă tequila, sau prea mult din orice.
Aș fi putut înscrie.

– Poftim?

– Și nu mă refer la fotbal, îl împinse din nou, râzând.
Un tip foarte drăguț, numit... cumva, a încercat ceva. Dar
sunt într-un morit... morat... Stai. Mo-ra-to-riu la sex,
spuse ea, silabisind.

– Chiar așa? zise el, zâmbind în continuare și dându-i
șuvița însoțită de păr după ureche.

– Da, chiar așa. Sunt praf și sunt în treaba asta de care
ți-am zis și pe care nu vreau să o mai repet, spuse ea, scu-
turându-și la loc părul pe care el i-l aranjase și zâmbindu-i
amețită. Nu ai de gând să încerci nimic, nu-i așa?

– Nu, spuse el, iar zâmbetul îi pieri.

Ea pufăi din nou, se lăsă pe spate și dădu de câteva ori
din mână, în semn de concediere.

– Poți pleca.

– O să stau aici până apare Parker.

– Domnule Brown, Delaney Brown, te saturi vreodată
de salvat oameni?

– Nu te salvez. Pur și simplu stau aici.

„Da“, se gândi ea, „doar stai. Într-o seară frumoasă de
primăvară, sub cerul înstelat, cu parfumul primilor tran-
dafiri îndulcind aerul.“

Emma își parcă mașina în spatele celei a lui Jack și își
luă geanta imensă. Coborî, deschise portbagajul și zâmbi
când el se aplecă să-i ia bagajul.

– Nu comentezi de ce naiba e așa de greu?

– De fapt, credeam că va fi mult mai greu.

– M-am abținut. Nici nu te-am întrebat la cât trebuie
să începi treaba mâine.

– Pe la opt. Nu prea devreme.

– O să-ți răsplătesc ospitalitatea și o să pregătesc micul dejun, spuse ea, prinzându-l de mână și balansând-o jucăuș. Dacă ai cu ce să-l pregătesc.

– Probabil că am, spuse el, mergând spre scările ce duceau la ușa din spate a apartamentului său de deasupra biroului.

– Eușor, nu-i așa, să locuiești acolo unde muncești? Deși, cumcodată, cred că ajungem să muncim mai mult decât am face-o dacă am avea limite mai clare de demarcare. Iubesc clădirea asta. Are caracter.

– Eu m-am îndrăgostit de ea, spuse el, deschizând ușa.

– Ți se potrivește. Caracter și stil clasic pe exterior, linii simple și proporții echilibrate ale spațiilor, în interior, adăugă ea, intrând în bucătărie.

– Apropo de linii simple și de echilibru, încă nu-mi găsesc cuvintele în legătură cu reprezentăția ta de fotbal.

– Din cauza aceluși impuls, probabil cvadriicepsii mei vor plânge mâine.

– Cred că cvadriicepsii tăi vor rezista. Ți-am spus că am o slăbiciune pentru femeile care fac sport?

– Nu era nevoie să-mi spui, răspunse ea, mergând cu el spre dormitor. Știu că ai o slăbiciune pentru femei și o slăbiciune pentru sport.

– Dacă le pui împreună, m-ai terminat.

– Și devii sclavul femeii care știe să facă o foarfecă, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri și atingându-i buzele cu ale sale. Ar fi trebuit să mă vezi în echipament de fotbal.

– Îl mai ai?

– De fapt, râse ea, punându-și bagajul pe pat și desfăcându-l.

– Aici?

– Din păcate, nu. Dar am asta... spuse, scoțând ceva foarte transparent, foarte scurt și foarte negru. Dacă te interesează.

– Cred că ziua de azi poate fi declarată perfectă.

De dimineață, Emma pregăti niște pâine prăjită și transformă în ceva dulce și crocant un măr pe care îl tăiase felii înainte.

– E nemaipomenit. Artistă într-ale florilor, campion la fotbal, magiciană în bucătărie.

– Am foarte multe calități, spuse ea, așezându-se în fața lui, la masa de bucătărie. Se gândi că locul are nevoie de flori, colorate și vesele, într-o vază de cupru. Și acum ai rămas fără ouă și cu foarte puțin lapte. O să merg să fac niște cumpărături azi, așa că spune-mi dacă vrei să îți cumpăr ceva, spuse ea, observând ezitarea lui înainte de a răspunde.

– Nu, e O.K. Trebuie oricum să merg și eu cândva, săptămâna asta. Ce zic cvadricepșii?

– Nimic.

Își ordonă să nu facă mare caz de reticența lui când venise vorba de a-i cumpăra un carton amărât de ouă.

– Cred că stepperul își face treaba. Tu cum te menții în formă?

– Mă duc la sală de trei-patru ori pe săptămână, joc baschet și chestii din astea.

– Pun pariu că-ți place, spuse ea, îngustându-și ochii și privindu-l acuzator. La sală.

– Da, îmi place.

– Și lui Parker. Cred că sunteți amândoi bolnavi.

– A fi în formă înseamnă a fi bolnav?

– Nu, *a-ți plăcea* ceea ce trebuie să faci pentru a fi în formă înseamnă a fi bolnav. Înțeleg că trebuie s-o faci, dar o simți ca pe o corvoadă, o datorie, un rău necesar. Ca varza de Bruxelles.

– Varza de Bruxelles este rea? spuse el, cu ochii sclipind de amuzament.

– Bineînțeles că da. Toată lumea știe asta, chiar dacă nu vor să recunoască. Sunt biluțe verzi de răutate. La fel cum genuflexiunile sunt forme de tortură, inventate de oamenii care nu trebuie să facă genuflexiuni. Ticăloșii!

– Filozofia ta despre sport și nutriție mi se pare fascinantă.

– Sinceritatea poate fi fascinantă, spuse ea, bucurându-se de ultima gură de cafea. Măcar, atunci când vine vara, pot merge la piscină. Asta e ușor și amuzant. Bine, ar trebui să merg sus și să fac un duș, din moment ce am muncit lângă cuptorul încins cât timp tu făceai asta. O să fiu rapidă, ca să nu te rețin, spuse ea, uitându-se la ceasul de la aragaz. Foarte rapidă.

– Aa... știi ce, nu trebuie să te grăbești. Poți, pur și simplu, să închizi ușa când pleci.

– Atunci, o să beau încă o cană de cafea înainte, spuse ea, zâmbind mulțumită.

Putu astfel să mai zăbovească puțin asupra cafelei și asupra dușului. Înfășurată într-un prosop, se dădu cu cremă pe corp și apoi deschise cutia cu cremă pentru față.

Când se apucă de machiaj, îl văzu pe Jack intrând și îi surprinse în oglindă privirea ce trecu peste tuburile și cutiile ei împrăștiate pe blatul chiuvetei. Nu spuse nimic, dar putu citi clar în ochii lui nervozitatea – și simți clar tristețe în inimă.

– Trebuie să plec, spuse el, trecându-și mâna peste părul ei ud, la fel de delicat precum o sărută. Ne vedem mai târziu?

– Sigur.

Rămasă singură, își termină machiajul și își aranjă părul. Se îmbracă și își strânse lucrurile.

Când termină, se întoarse în baie, ștergând cu înverșunare chiuveta și blatul, până fu sigură că nu mai rămăsese nici o urmă de-a ei sau de-a lucrurilor ei în spațiul lui.

– Nu e nevoie să intri în panică, Jack, bombăni ea. E totul curat. Și doar al tău.

În drum spre ușă, se opri și îi lăsă un bilet pe tabla din bucătărie.

*Jack, am uitat că am treabă diseară. Ne vedem altă dată.
Emma.*

Avea nevoie de o pauză.

Încercă ușa din spate, pentru a fi sigură că se închisese în urma ei, și își duse bagajul la mașină. Odată montat la volan, își deschise telefonul și o sună pe Parker.

– Bună, Emma, sunt pe cealaltă linie cu...

– O să fiu rapidă. Putem face o seară cu fetele azi?

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic. Serios. Doar că am nevoie de o seară cu fetele.

– Înăuntru sau afară?

– Înăuntru. Nu vreau să ies.

– Mă ocup eu.

– Mersi. O să ajung acasă în câteva ore.

Emma închise telefonul.

Prietenii, se gândi ea. Prietenele. Ele nu te dezamăgesc niciodată.

capitolul 15

– Am exagerat.

După o zi plină, în timpul căreia trecuse în revistă o gamă de detalii legate de Jack, Emma se liniști.

– O să decidem noi asta, spuse Laurel, luând un loc în salonul de la etajul doi și mușcând dintr-o bucată de pizza excepțională, preparată de doamna Grady.

– Nu a făcut nimic greșit. Nici măcar nu a spus ceva greșit. Sunt supărată pe mine.

– O.K., dar tu ai o tendință de a fi supărată pe tine, în loc să fii supărată pe ceilalți. Chiar și când aceștia o merită, zise Mac, turnându-și un pahar de vin și oferindu-i sticla lui Laurel.

– Nu. Elimin cantități enorme de tequila. Ar putea dura zile întregi.

– Nu fac asta, se încruntă Emma în fața feliei sale de pizza. Ar însemna că sunt o fricoasă.

– Nu ești o fricoasă. Ești, pur și simplu, tolerantă și ai o fire înțelegătoare, spuse Mac, umplând paharul pe care Emma îl ridicase în aer. Așa că, atunci când te superi pe cineva, chiar pui suflet.

– Nu sunt o partidă ușoară, replică Emma.

– Doar pentru că nu ești la fel de dură ca noi nu înseamnă că nu ești o partidă ușoară, sublinie Laurel.

– Pot fi dură.

– Poți, aprobă Mac, bătându-o încurajator pe umăr. Ai mijloacele și calitățile necesare. Dar, în mare parte, nu te lasă inima.

– Eu...

– A fi amabilă din fire nu este un defect de caracter, interveni Parker. Îmi place să cred că suntem toate amabile din fire.

– În afară de mine, spuse Laurel, luând o Cola Light.

– Da, în afară de tine. Mai bine ne spui ce anume te supărat, Emma.

– O să sune stupid, chiar penibil, spuse ea, privindu-și mai întâi vinul și apoi oja roz de pe unghiile de la picioare, în timp ce prietenele ei așteptau. Dar e atât de defensiv când vine vorba de spațiul lui, de casa lui. Nu spune nimic, dar există parcă o limită invizibilă în jurul zonei lui. Și a recunoscut lucrul ăsta mai demult. Mai puțin minte, Mac?

– Dă-mi un indiciu.

– Când te-ai decis să-ți reorganizezi dormitorul, iarna trecută. Chestia cu dulapul. Ai înnebunit pentru că își lăsase Carter niște lucruri de-ale lui la tine. Jack era și el pe-acolo, și a fost de acord cu tine. A spus toate lucrurile alea care se spun atunci când lași pe cineva cu care ești într-o relație să intre pe teritoriul tău.

– În mare parte, glumea. Tu te-ai enervat, își aminti Mac. Și ai plecat.

– A spus că femeile mai întâi încep să-și lase lucrurile pe blatul din baie și apoi vor un sertar. Și, înainte să-ți dai seama, ocupă tot. De parcă a-ți lăsa la el o periută de dinți înseamnă a face pregătiri de nuntă.

– S-a panicat pentru că voiai să lași o periută de dinți la el acasă? întrebă Laurel.

– Nu. Da. Nu chiar, pentru că nu am spus nimic despre nici o nenorocită de periută de dinți. Uite cum stau lucrurile. Chiar dacă ieșim undeva și casa lui este mai aproape, tot la mine venim. Aseară, l-am întrebat dacă pot rămâne la el, pentru că oricum trebuia să fiu în oraș de dimineată, și... a ezitat.

– Poate că la el acasă nu prea era ordine, sugerează Mac. A trebuit să se gândească dacă a lăsat șosete murdare

au reviste pentru adulți aruncate prin casă sau dacă a schimbat cearșafurile în ultimul deceniu.

– Nu era vorba despre asta. La el acasă e mereu curat, dar asta poate fi unul dintre motive. Îi place să fie toate lucrurile la locul lor. Cum este și în cazul lui Parker.

– Hei!

– Păi, așa este, spuse Emma, cu un zâmbet iubitor și împăciuitor. Îți stă în fire. Ideea este că tu nu ai avea nici o problemă dacă un tip ar dormi la tine și și-ar lăsa periuța de dinți. Doar că ai pune periuța la locul ei.

– Ce tip? Poți să-mi dai un nume, o adresă și o poză?

– În teorie, spuse Emma, relaxându-se destul cât să râdă. Mă rog, în timp ce mâncam, i-am spus că o să mă duc la piață și, dacă tot rămăsese fără ouă și lapte, aș putea să-i cumpăr. Și iar a făcut la fel. Aceași ezitare, înainte de a spune „nu, mersi”. Dar cel mai nasol a fost atunci când a venit sus. Mă machiam și, mare surpriză, aveam lucrurile împrăștiate pe blatul de la chiuvetă. Și a făcut o față. Enervată și... circumspectă. V-am spus că o să sune stupid.

– Nu e adevărat, o corectă Parker. Te-a făcut să te simți nedorită și nepoftită.

– Da, spuse Emma, închizând ochii. Exact. Nu cred că a vrut să facă asta și probabil nici nu și-a dat seama, dar...

– Nu contează. De fapt, disprețul inconștient e mai rău.

– Da! repetă Emma, privind-o recunoscătoare pe Parker. Mulțumesc.

– Și ce-ai făcut? întrebă Laurel.

– Ce-am făcut?

– Da, ce-ai făcut, Em? Ai fi putut să-i spui să-și revină, pentru că e vorba doar de o periuță de dinți sau de un tub de rimel.

– El a plecat la muncă și eu am petrecut o jumătate de oră asigurându-mă că nu am lăsat nici o urmă de rimel în spațiul lui cel prețios.

– Oh, da, asta o să-l învețe minte, adăugă Laurel. Mi-aș fi dat jos sutienul, l-aș fi atârnat de dușul lui și i-aș fi lăsat un mesaj de dragoste sarcastic, scris cu ruj pe oglinda. Ah, ah, și aș fi mers să cumpăr o cutie mare de tamponuri pe care să o las acolo. Asta mi-ar fi demonstrat punctul de vedere.

– Nu l-ar fi demonstrat pe al lui?

– Nu, pentru că el nu are unul. Dormiți împreună. Dacă vă jucați în patul unuia, celălalt are nevoie de niște lucruri de bază la îndemână. Tu te enervezi când îți lasă periuța sau lama de ras la tine?

– N-o face niciodată. Niciodată.

– Ei, hai, fii serioasă. Nu-mi spune că nu-și uită niciodată...

– Niciodată.

– O, Doamne, spuse Laurel, lăsându-se pe spate. Suntem puțin obsedați?

Mac ridică o mână și zâmbi prostește.

– Vreau doar să spun că și eu făceam cam la fel. Nu chiar atât de... O.K., obsesiv. Mai uitam sau lăsam lucruri la Carter, și el făcea la fel. Dar asta m-a stârnit în ziua despre care povesteați tu, Em. Haina lui, trusa lui de ras, orice chestie de-a lui, amestecate cu lucrurile mele. Nu era vorba despre lucruri, ci despre ceea ce însemnau ele – că e aici. Că e într-adevăr aici și nu e vorba doar despre sex. Nu e ceva lipsit de importanță. E real, spuse Mac, ridicând din umeri. M-am panicat. Aveam un bărbat extraordinar, care era îndrăgostit de mine, și mi-era frică. Probabil că și Jack simte ceva asemănător.

– Nu am spus nimic despre dragoste.

– Poate ar trebui s-o faci, spuse Parker, întorcându-se și ridicându-și picioarele. E mai ușor să știi cum trebuie să joci, atunci când cărțile sunt pe masă. Dacă nu știe ce simți, Emma, cum poate ține seama de sentimentele tale?

- Nu vreau să țină seama de sentimentele mele. Vreau să simt ce simte și să fie ceea ce este. Dacă nu ar simți că nu ar fi, nu m-aș fi îndrăgostit de el, spuse ea, oftând și luând o gură de vin. De ce am crezut eu vreodată că e numenat să fi îndrăgostită?

- Este, odată ce descâlcești nodurile, spuse Mac.

- O parte a problemei este și faptul că îl cunosc de un timp, încât pot observa toate micile... pufăi, sorbind încă o gură de vin. Cred că ar trebui să încetez să mai fiu atât de sensibilă și să dramatizez totul.

- Trebuie să simți ceea ce simți și să fii ceea ce ești.

- Cred că ai dreptate, nu? spuse Emma, clipind, atunci când Parker îi răspunse cu propriile ei cuvinte. Și cred că trebuie să am o discuție cu Jack, pe tema asta.

- Îmi plăcea mai mult varianta mea cu cutia mare de tampoane. Nu era nevoie de cuvinte, spuse Laurel, ridicând din umeri. Dar dacă vrei să fii matură în legătură cu asta...

- Nu vreau neapărat, dar m-am săturat să fiu bosumflată jumătate de zi. Pot încerca măcar să văd ce iese dintr-o conversație rezonabilă. Săptămâna viitoare, cred. Poate că aveam amândoi nevoie de puțin spațiu.

- Ar trebui să avem o seară fără bărbați și fără muncă o dată pe lună.

- Păi cam avem, îi aminti Mac lui Laurel.

- Dar asta doar pentru că s-a nimerit, ceea ce e bine. Dar acum, când jumătate dintre noi are pe cineva, ar trebui să o formalizăm. Regenerarea estrogenului.

- Fără bărbați, fără muncă, dădu Emma din cap. Asta aduce a...

Telefonul lui Parker sună.

- Willow Moran, prima sâmbătă din iunie, spuse Parker, uitându-se la ecran. N-ar trebui să dureze mult. Bună, Willow! spuse ea veselă, ridicându-se și ieșind din cameră. Nu, nu-i nici o problemă. Pentru asta sunt aici.

– Ei, aproape fără muncă. Și cu mai multă pizza pentru mine, spuse Laurel, luând o a doua felie.

În ciuda câtorva întreruperi, seara fusese exact ceea ce îi trebuia, se gândi Emma. Un pic de spațiu, un pic de timp cu prietenele ei. Intră în casă, simțindu-se plăcut obosită. Urcând scările, se gândi la programul următoarelor zile. Abia dacă va avea timp să respire, își dădu seama. Și asta, de asemenea, era exact ceea ce îi trebuia.

Traversând camera, își luă telefonul, pe care îl lăsase acasă intenționat, și văzu că avea un mesaj vocal de la Jack. Dispoziția ei se îmbunătăți brusc. Dar lăsă telefonul jos din nou. Nu putea fi ceva urgent, altfel ar fi sunat la clădirea principală.

Putea aștepta până dimineată.

Pe cine păcălea?

Se așeză pe marginea patului, ascultând mesajul.

„Bună. Îmi pare rău că nu te-am mai prins. Uite, eu și Del lucrăm în continuare la coruperea lui Carter și încercăm să-l târâm după noi la un meci, duminică. Mă gândeam să trec pe la tine cândva, sâmbătă. Poate te pot ajuta cu ceva. Aș vrea să-ți mulțumesc pentru azi-dimineață și să-ți pregătesc eu micul dejun, înainte să-l răpim pe Carter. Sună-mă când ai timp. O să lucrez la niște schițe pentru tine, așa că... Mă gândesc la tine.

Cu ce ești îmbrăcată?”

O făcu să râdă. Întotdeauna o făcea să râdă, se gândi ea. Atent, tandru, amuzant.

Ce altceva își mai dorea?

Totul, recunosc. Își dorea totul.

Emma lăsă timpul să treacă, spunându-și că era, pur și simplu, prea ocupată pentru a purta o conversație matură. Luna mai era plină de nunți, petreceri pentru mirese, plus Ziua Mamei. Când nu era adâncită până peste cap în flori, se pregătea pentru următorul proiect.

Având în vedere programul ei, era mai logic ca Jack să treacă pe la ea, atunci când aveau amândoi timp. Își spuse e-ar trebui să fie mulțumită pentru că era împreună cu un bărbat care nu se plângea de weekendurile ei pline, de orele ei lungi de lucru – și pe care putea conta, pentru a-i da o mână de ajutor dacă era în preajmă.

Era o după-amiază ploioasă de mai și lucra de una singură. Din fericire. Urechile încă îi mai țiuiau de la pălăvrăgeala lui Tink și Tiffany și începuseră să se audă și bubuielile tunetelor, sunetul ploii și bătaia vântului.

Termină buchetul domnișoarei de onoare și se opri un moment să se întindă. Sări în sus speriată, când se întoarse și-l văzu pe Jack.

Țipătul inițial, produs de sperietură, se transformă în râs.

– Doamne! spuse, punându-și o mână pe piept. Ce m-ai speriat!

– Scuze. Scuze. Am bătut, am țipat, dar e greu să te auzi cu potopul de afară.

– Ești ud tot.

– Probabil din cauza ploii, spuse el trecându-și o mână prin păr și împrăștiind stropi de apă în jur. Mi-a distrus ultima întâlnire pe teren, așa că am zis să trec pe aici. Drăguț, adăugă el, arătând spre buchet.

– Așa este, nu? Tocmai mă pregăteam să-l pun în răci-tor și să mă apuc de cel al miresei. Ce-ar fi să-ți iei niște cafea și să te usuci.

– Exact asta speram să aud, spuse, apropiindu-se și sărutând-o, plimbându-și o mână pe spatele ei. Ți-am adus schițele să te uiți peste ele. Când ai timp. Dacă ne permite vremea, ne apucăm de treabă la Mac luni dimineață. Devreme. Să fii pregătită.

– Interesant! Ei știi?

– M-am oprit mai întâi pe la studio. Vrei cafea?

– Nu, mersi.

Emma merse până la răcitor și înapoi, așeză apoi florile și uneltele le îndemână, alături de imaginea pe care voia să o creeze, în minte.

Își ridică privirea, când îl văzu pe Jack intrând.

– Nu te-am mai văzut lucrând la partea asta până acum. Te deranjează?

– Nu. Stai jos. Vorbește-mi.

– Am văzut-o pe sora ta azi.

– A, da?

– Ne-am întâlnit întâmplător în oraș. Nu ai nevoie de o poză sau de o schiță?

– De obicei, folosesc și una, și alta, dar acesta este... spuse, atingându-și fruntea cu degetul. Trandafiri albi pitici, cu accente de călin palid. Ușor în cascadă, ceea ce va fi și delicat, și romantic, odată ce le adaug majolica aceasta colorată.

– Credeam c-ai spus că este vorba despre un buchet, zise el, privind-o cum taie și leagă, în timp ce afară se auzi tunetul bubuind.

– Așa este.

– Și ce-i cu vaza?

– Am udat buretele și am atașat suportul. Vezi partea asta? spuse ea, înclinând vaza. Am pus-o aici în vază, ca să pot aranja florile mai bine și să obțin forma dorită, cascada potrivită.

– Ce faci când sunt și ceilalți aici și lucrează cu tine?

– Hm?

– Ce faceți, stați aici aliniați cu toții? Metoda liniei de asamblare?

– Da, însă nu tocmai. Stăm cu toții aliniați aici, dar fiecare lucrează la sarcina pe care i-o încredințez. Nu e ca și când eu fac o parte și apoi îi pasez buchetul lui Tink.

Emma lucră în continuare în liniștea întreruptă de ploaie și de tunete.

– Ai nevoie de un birou în formă de L, spuse el, studiind din nou spațiul, uneltele și recipientele. Sau

— Un U ar fi mai bun. Cu sertare și lăzi, deasupra și de sub mese. Erai doar tu, în principiu, atunci când creștea spațiul acesta. Utilitatea lui acum lasă de dorit. Plus că ai nevoie de spațiu dedesubt pentru un coș pe roți, pentru îngrășământ, și încă unul pentru restul gunoiului. În vreodată pe aici clienții, atunci când lucrezi tu sau unul dintre angajați?

— Câteodată, spuse ea, sugându-și degetul înțepat de un țep răzleț.

— O.K.

Se ridică, lăsând-o pe Emma încruntată.

Se întoarse, ud din nou, ținând în mână un carnet pe care Emma presupuse că l-a luat din mașină.

— Lucrează în continuare, îi spuse el. Vreau doar să desenez niște modificări pentru ceea ce am pregătit deja. () să vrem să mutăm peretele acela.

— Să-l mutăm? spuse ea, privindu-l atentă. Peretele?

— Să-l dăm jos, să unim spațiul de lucru și zona de prezentare. Circulație mai bună și spațiu de lucru mai eficient. Prea mult pentru o singură operațiune, dar... Scuze, spuse el ridicând privirea de pe desen. Vorbeam cu voce tare. Enervant.

— Nu, e în regulă. Și puțin ciudat, se gândi ea, ca ei doi să lucreze împreună într-o după-amiază ploioasă.

Lucră în tăcere o vreme, deși Emma realiză că el normăia și desena. Nu o deranjă și i se păru surprinzător că încă mai erau lucruri despre el pe care nu le știa.

Când termină, ridică în sus buchetul, studiindu-l din toate unghiurile. Și îl surprinse privind-o.

— O să fie mai bogat și mai umflat atunci când vor înflori trandafirii.

— Lucrezi rapid.

— Genul acesta nu necesită prea multă muncă, spuse ea, ridicându-se și întorcându-se spre oglinda înaltă. Rochia are multe detalii, foarte elaborate, așa că buchetul acesta simplu și delicat se va potrivi bine. Fără panglici,

fără cozi, doar o cascadă simplă. Ținut aici, la nivelul taliei, cu ambele mâini. O să... Nu-ți face griji, Jack, spusese ea, întâlnindu-i privirea ușor încruntată în oglindă. Nu exersezi.

– Ce?

– Trebuie să-l pun în răcitor.

– Mă gândeam că albul îți stă bine, și se potrivește, spusese el din cadrul ușii când ea ieși cu buchetul. Indiferent de despre ce e vorba. Dar totul și se potrivește. Și nu poți niciodată flori. Este, probabil, prea banal pentru tine. Poate că m-am înșelat.

– Te-ai înșelat? spusese ea, învăluită de boboci și de parfum.

– Da. Mă întorc imediat.

Emma scutură din cap atunci când îl văzu că pleacă în ieși, închizând ușa răcitorului. Trebuia să-și curețe biroul și apoi să se uite peste notițele pentru a doua zi.

– Mereu probez buchetele, spusese ea, auzindu-l că s-a întors, ca să mă asigur că sunt ușor de ținut în mână și că forma, culoarea și texturile se potrivesc.

– Sigur. Înțeleg. Eu apuc un ciocan cel puțin o dată, la fiecare proiect, doar ca să simt construcția. Înțeleg, Emma.

– Bine atunci, voiam doar să... se apropie repede, când se întoarse și văzu cutia lungă și subțire din mâna lui. Oho!

– Am avut o întâlnire în oraș și am văzut asta. Parcă-mi striga din vitrină: „Hei, Jack, Emma are nevoie de mine“. Și m-am gândit că, da, așa este. Deci...

– Mi-ai adus un cadou, se minună ea când Jack i-l întinse.

– Ai spus că-ți place să primești flori.

– Oh, Jack, exclamă, deschizând cutia.

Brățara era o explozie de culoare, formată din pietre multicolore, în formă de trandafiri, mici și perfecți.

– Dar nu porți flori.

– Acum voi purta, spuse ea, privindu-l cu o expresie surprinsă și încântată. E superbă. Pur și simplu superbă, spuse ea scoțând-o din cutie și punând-o la mână. Sunt unită.

– Cunosc sentimentul. Uite, bijutierul mi-a arătat cum să prinde. Încuietoarea intră aici, ca să nu se vadă.

– Mulțumesc. Este... Oh, uite-te la mâinile mele.

– Mă uit, spuse el, luându-i mâinile pătate și zgâriate de neabă în ale lui și sărutându-le. Mult.

– Eu mă răstesc la tine și tu-mi dai flori, spuse ea, strecurându-se în brațele lui. Va trebui să mă răstesc la tine mai des, oftă ea, închizând ochii. S-a oprit ploaia, murmură, îndepărtându-se puțin. Trebuie să mă aranjez și să mă duc să ajut la repetiția din seara asta. Dar după aceea, am putea să bem ceva și să mâncăm, afară, pe terasă. Dacă vrei să mai stai.

– Vreau să stau, spuse el, cu chipul luminat brusc, în timp ce îi privea fața. Emma, nu cred că ți-am spus destul de des că țin la tine.

– Știu asta, spuse, sărutându-l ușor. Știu.

Ceva mai târziu, când ea plecă spre clădirea principală, Jack scotoci prin rezervele ei și găsi ingredientele de care avea nevoie pentru a încropi o masă rapidă. Voia să-i arate că putea găti și el atunci când era nevoie, se gândi. Sau că nu se aștepta ca numai ea să-i gătească, atunci când rămâneau acasă.

Ceea ce făceau foarte des, realizează el.

Era chiar capabil să pregătească o mâncare foarte bună, grație întâlnirilor pe care le avusese la un moment dat cu o femeie care era bucătar-șef adjunct.

Niște usturoi și ulei de măsline, niște ierburi și roșii tăiate și pastecele erau gata. Nici o problemă.

Doar îi mai pregătise micul dejun până atunci, nu?

O dată.

De ce simțea dintr-odată că profita de ea, că nu o aprecia destul, așa cum crezuse de atâtea ori că o fac alții?

Știa de ce. Știa exact de ce, recunoscu el în timp ce toca și mărunțea.

Privirea ei, când ochii li se întâlniseră în oglindă, secunda aceea de tristețe, înainte ca frustrarea să-și facă loc.

„Nu exersezi.“

El chiar se gândise la flori, la brătară. Dar instinctele Emmei nu fuseseră total greșite. La un anumit nivel, el chiar fusese... tulburat. Sau... la naiba, dacă mai știa. Dar imaginea ei ținând acel buchet îi dăduse o... lovitură, trebuia să recunoască. Doar pentru o secundă.

Și o întristase, îi rănise sentimentele. Ultimul lucru din lume pe care și-l dorea era să o întristeze.

Îl iertase, sau trecuse cu vederea, sau ignorase totul. „Nu datorită brățării“, se gândi el. Nu era genul care așteaptă cadouri sau care stă bosumflat din cauza unei supărări.

Ea era... Emma.

Poate că nu o apreciasse mereu. Dar nu se va mai întâmpla așa ceva, pentru că își dăduse seama. O să fie mai atent, de-acum înainte. Doar pentru că se vedeau de... Își creștea degetul mare din cauza șocului... șapte săptămâni. Nu, aproape opt, adică de două luni. Ceea ce însemna, practic, aproape un anotimp întreg.

Un sfert de an, aproape.

Trecuse foarte mult de când măsurase timpul petrecut exclusiv cu o femeie în luni de zile.

În câteva săptămâni, vor fi fost împreună toată primăvara și începutul verii.

Și nu avea nimic de obiectat, realiză el. Era mai mult decât O.K.

Nu mai exista nimeni altcineva cu care ar fi vrut să fie.

Se simțea bine. Orice ar fi însemnat asta, se simțea bine știind că ea se va întoarce în curând și vor mânca împreună pe terasă.

Își turnă un pahar de vin, în timp ce începuse să călească usturoiul.

– Pentru restul primăverii, spuse el, ridicând paharul, și pentru vara ce urmează.

– Alarmă de gradul zero! citi Emma pe ecranul pagurului prins de pantaloni, din vârful scării unde se afla, cu mâinile pline de ghirlande delicate. La naiba. La naiba. Alarmă de gradul zero. Beach, va trebui să termini ghirlanda. Tiff, decorațiunile. Tink, preia conducerea.

– Cu grijă, spuse Jack, apropiindu-se s-o susțină, în timp ce cobora. Nu e o urgență națională.

– Ba este, când Paker trimite o alarmă de gradul zero. Vino cu mine. Câteodată, încă o pereche de mâini, mai ales masculine, pot fi de ajutor. Dacă e doar o chestie ce o putem rezolva noi, fetele, te poți întoarce aici, să ajuți la îmbrăcarea scaunelor. Fir-ar să fie! Și doar mă încadrasem în program.

– O să te descurci.

Emma se mișca precum fulgerul, de-a lungul terasei, în sus pe scări – care trebuiau și ele aranjate – și prin ușa coridorului ce ducea la apartamentul miresei.

Ajunse direct în mijlocul isteriei.

Un grup mic de oameni aglomera holul, toți îmbrăcați în diferite stadii. Vocile ascuțite abia se auzeau. Lacrimile curgeau rău.

În mijlocul acestora, Parker arăta ca o insulă calmă în mijlocul mării furtunoase. Dar Emma recunoscuse urmele de disperare de la suprafață.

– Oameni buni! Totul o să fie bine. Dar trebuie să vă calmați și să ascultați. Vă rog, doamnă Carstairs, vă rog, luați loc aici. Stați jos, luați o gură de aer.

– Dar copilul meu, copilul meu!

– Haideti acum, luați un loc, spuse Carter, făcându-și loc prin mulțime – un suflet viteaz – și luând-o de braț pe femeia care plângea.

– Trebuie să facem ceva. Trebuie să facem ceva.

Emma o recunoscuse pe mama miresei. Nu plângea încă –, dar fața ei se apropia de culoarea sfecelei coapte. Exact în momentul în care Emma se apropia să o ia pe mama miresei, sau pe oricine altcineva, de pe capul lui Parker, un fluierat ascuțit despică aerul, făcând o liniște totală.

– O.K., toată lumea, opriți-vă! ordonă Laurel, acoperită de un șorț stropit cu ceea ce părea a fi sos de zmeură.

– Doamnă Carstairs, ce-ar fi să luați loc alături de soția dumneavoastră un moment, spuse Parker, profitând de liniște. Mirele, dacă tu și grupul tău veți merge înapoi în apartamentul vostru, Carter o să vă dea o mână de ajutor. Doamnă Princeton, Laurel o să vă ducă pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră jos. O să beți un ceai. Dați-mi un sfert de oră. Jack, poți merge și tu cu Laurel? O să le aducem doamnei și domnului Carstairs niște ceai aici.

– Vreo șansă să primim whisky? întrebă domnul Princeton.

– Sigur că da. Doar spuneți-i lui Jack ce doriți. Emma, aș avea nevoie de tine în apartamentul miresei. Un sfert de oră, toată lumea. Stați, vă rog, calmi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Emma.

– Pe scurt. Două dintre domnișoarele de onoare suferă de mahmureală serioasă și a treia vomită eroic în baie, acum câteva momente. Mama mirelui a avut o cădere nervoasă atunci când s-a dus în apartamentul mirelui să-și vadă fiul, lucru care a enervat-o pe mama miresei – nu se înțeleg prea bine. Au fost discuții, spiritele s-au încins și au continuat să se încingă în timp ce femeile se îndreptau spre apartamentul miresei. Se pare că toată această dramă a declanșat travaliul principalei domnișoare de onoare, care este însărcinată în opt luni.

– O, Doamne! E în travaliu? Acum?

– Sunt contracții Braxton Hicks, spuse Parker, a cărei față era imaginea hotărârii clare și a voinței incontestabile.

Or să fie doar contracții Braxton Hicks. Soțul ei l-a sunat pe doctor, și domnișoara de onoare l-a convins să ne lase pe noi să cronometrăm contracțiile deocamdată. Mac, mireasa și restul lumii care nu vomită sau nu geme în momentul ăsta, sunt cu ea. Ea și mireasa sunt singurele cu capul limpede. În afară de Mac.

Parker trase aer în piept și deschise ușa apartamentului miresei.

Domnișoara de onoare era întinsă pe mica sofa, palidă, dar aparent calmă, iar mireasa – având o pelerină pentru tuns peste corset și jartiere – era îngenuncheată lângă ea. În cealaltă parte a camerei, Mac îi oferii o compresă rece unei alte domnișoare de onoare.

– Cum te descurci? întrebă Parker, apropiindu-se repede de femeia însărcinată. Vrei să-l chem pe soțul tău?

– Nu. Lasă-l să stea cu Pete. Sunt bine, serios. N-am mai avut nimic în ultimele zece minute.

– Aproape doisprezece contracții în curând, spuse mireasa, arătându-i cronometrul.

– Maggie, îmi pare așa de rău.

– Nu mai spune asta, o rugă mireasa, mângâindu-și prietena pe umăr. Totul o să fie bine.

– Ar trebui să-ți termini de aranjat părul și machiajul. Ar trebui să...

– Pot aștepta. Totul poate aștepta.

– De fapt, e o idee bună, spuse Parker cu un ton ce reuși să fie și vioi, și serios, și vesel, în același timp. Dacă nu te simți bine aici, Jeannie, te putem muta în camera mea. E mai liniște.

– Nu, stau bine aici, serios. Și mi-ar plăcea să privesc. Cred că o să adoarmă la loc, spuse, mângâindu-și curba burții. Sincer. Jan e într-o stare mai proastă decât mine.

– Sunt o idioată, spuse domnișoara cu tenul palid, închizând ochii. Maggie, împușcă-mă.

– O să trimit niște ceai și pâine prăjită sus. Îți va prinde bine. Între timp, Emma și Mac sunt aici pentru a vă ajuta.

Mă întorc în două minute. Dacă mai are contracții, îi spuse Parker discret Emmei, mă suni.

– Poți fi sigură. Vino, Maggie, hai să te facem superba, spuse Emma și o ridică pe Maggie în picioare, îndreptându-o spre coafeză și apoi așezându-se cu cronometrul în mână lângă viitoarea mamă. Deci, Jeannie, e băiat?

– Da, primul. Mai am vreo patru săptămâni. Am fost la control joi. Totul este bine. Suntem bine. Ce mai face mama mea?

Îi trebuiră câteva secunde Emmei pentru a-și aduce aminte că Jeannie era sora mirelui.

– E bine. Fericită și emoționată, desigur, dar...

– E un dezastru, râse Jeannie. O singură privire către Pete, atât de arătos în costumul lui, și e terminată. Am auzit până aici bocetele.

– Care normal că au enervat-o pe mama mea, spuse Maggie de pe scaunul ei. Apoi s-au luat la harță ca niște pitbulli. Jan a vomitat în baie, iar Shannon s-a făcut covrig.

– Sunt mai bine acum, spuse Shannon, o brunetă micuță care sorbea din ceea ce părea a fi o băutură cu ghimbir, făcându-le cu mâna din scaunul ei.

– Chrissy e bine, așa că a dus copiii pe afară puțin. Ar trebui să se întoarcă în curând.

– Se pare că am depășit limita de cincisprezece minute a contracțiilor, spuse Emma, privind-o pe Maggie și considerând că lucrurile sunt sub control din punctul ăsta de vedere. Dacă Shannon este de acord, poate prelua ea cronometrul, iar eu o să mă duc să îi caut pe Chrissy și pe copii. Fetița care duce florile, băiețelul care duce inelele?

– Da, te rog. Mersi mult. Aici e o nebunie.

– A fost și mai rău de atât, spuse ea, dându-i cronometrul lui Shannon și uitându-se încă o dată la Jeannie, ai cărei obraji se coloraseră din nou și care chiar părea liniștită. Mac, te ocupi tu?

– Nici o problemă. Hei, haideți să facem niște poze!

– Ești o femeie crudă, mormăi Jan.

Emma ieși în grabă. O văzu pe mama mirelui pe terasă, plângând în hohote într-un șervețel, în timp ce soțul ei o bătea pe umăr, spunându-i:

– Haide, Edie. Pentru numele lui Dumnezeu.

Se întoarce și o luă spre scările principale.

– Care-i situația? întrebă Parker, care alerga deja în sus pe scări.

– Cred că am coborât la cod galben. Nu mai sunt contracții, una dintre mahmureli e pe trecute, iar cealaltă... greu de spus. Mireasa își aranjează părul, iar eu am plecat să o aduc pe cealaltă domnișoară de onoare și pe copii.

– Sunt în bucătărie, mănâncă niște biscuiți. I-ai tu pe copii și trimite-o pe domnișoară sus. Doamna G. pregătește niște ceai și pâine prăjită. Vreau să-l verific pe mire și să-i spun viitorului tătic că totul este bine.

– Am plecat. Mama mirelui e pe terasă, plângând isteric.

– Mă ocup eu de ea, spuse Parker, hotărâtă.

– Succes, spuse Emma, coborând scările și îndreptându-se spre bucătărie, exact când Jack apărură din direcția sălii mari.

– Te rog, spune-mi că nu e nici o femeie care naște sus.

– Acea criză se pare că a trecut.

– Atunci, mulțumim lui Dumnezeu.

– Părinții miresei?

– Sunt cu Carter. Se pare că e profesorul unui nepot. Iar mama se pare că-și reface machiajul, sau ceva de genul ăsta.

– Bine. Trebuie să o aduc pe ultima domnișoară de onoare, să o trimit sus și să mă ocup de fetița care duce florile și de băiețelul care duce inelele.

– Cum zici tu, spuse el.

– Te pricepi destul de bine la copii, din câte țin minte, spuse Emma, după o pauză.

– Mă descurc. Sunt, pur și simplu, oameni mici de înălțime.

– Dacă ai putea să-l iei pe băiețel – are cinci ani – și să te joci cu el vreo cincisprezece minute, m-ai ajuta. Îl poți aduce în apartamentul mirelui imediat ce lucrurile sunt gata. Eu o să iau fetița sus, să o ajut să se îmbrace, spune ea, uitându-se ușor nervoasă la pagerul care suna. Suntem pe cod galben în continuare, răsuflă ea. E bine.

– Copiii ăștia n-au părinți? spuse el, urmând-o în bucătărie.

– Da, ambii fac parte din grupul de nuntă. Sunt frate și soră, gemeni. Domnișoara de onoare care este cu ei e mama lor. Tatăl este cavaler de onoare, deci îl poți duce pe băiețel sus în zece-cincisprezece minute. Să le mai dăm câteva minute, pentru a se liniști lucrurile. Odată ce termin cu fetița, trebuie să mă întorc afară și să termin de aranjat zonele exterioare. Deci...

O luă înainte, afișând un zâmbet mare și vesel pe față, înainte de a intra în bucătărie.

După o oră, mireasa și domnișoarele erau aranjate, mirele și cavalerii, pregătiți. În timp ce Mac îi organiza pentru pozele formale, iar Parker ținea mamele la distanță, Emma termină decorurile exterioare.

– Vrei o slujbă? îl întrebă ea pe Jack, în timp ce o ajuta să îmbrace ultimul rând de scaune.

– Clar, nu. Nu știu cum faci asta în fiecare weekend.

– Nu este niciodată plictisitor, spuse ea, prinzând suporturile pline cu bujori de anumite scaune. Tink, trebuie să fug acasă să mă schimb. Sosesc oaspeții.

– Suntem în regulă aici.

– Parker a estimat că vom întârzia doar zece minute, ceea ce este un miracol. Este mâncare pentru voi toți în bucătărie, atunci când terminați. Mă întorc în cincisprezece minute. Jack, ia-ți ceva de băut.

– Asta și plănuiesc să fac.

Se întoarse după douăsprezece minute, timp în care-și lumbase hainele de lucru cu un costum negru simplu. Începu să prindă cocarde, cu vocea lui Parker în căști.

– Suntem gata să începem în apartamentul miresei. Din drumul la muzică. Plasatorii pot aranja oaspeții.

Emma ascultă numărătoarea inversă, în timp ce aranja revere și glumea cu mirele. O văzu pe Parker aranjându-i pe părinți, și pe Mac pregătindu-se pentru poze.

Se opri un moment, doar câteva clipe, pentru a admira peisajul de afară. Husele perfect albe de pe scaune erau fundalul ideal pentru flori. Toate tonurile de verde și roz, de la cele mai palide la cele mai tari, înflorind alături de strălucirea de tul și mătase.

Apoi, pauza luă sfârșit, mirele ocupându-și locul, la fel și mamele – una înlăcrimată, cealaltă poate puțin amețită de whisky.

Se întoarse să ia buchetele și să le împartă, în timp ce Parker pregătea domnișoarele de onoare.

– Toate arătați superb. Mai rezisti, Jeannie?

– E treaz, dar e cuminte.

– Maggie, ești uimitoare.

– A, nu, te rog, spuse mireasa, făcându-și vânt cu o mână. Nu credeam că mă voi emoționa, dar sunt foarte aproape de limită. Cred că o să-i fac concurență serioasă soacrei mele.

– Inspiră și expiră, îi spuse Parker. Ușor și încet.

– O.K. O.K. Parker, dacă vreodată trebuie să declar război cuiva, tu vei fi generalul meu. Emma, florile sunt... Inspir, expir. Tati.

– Nu începe, spuse el, strângând-o de mână. Vrei să te conduc smiorcăindu-mă ca un copil?

– Haide, spuse Parker, strecurându-și mâna sub voal și ștergându-i ușor ochii miresei. Capul sus și zâmbește. O.K., numărul unu, poți pleca.

– Ne vedem de partea cealaltă, Mags, spuse Jan încă ușor palidă, dar radioasă, pornind.

– Și doi... pleacă.

Terminându-și treaba pentru moment, Emma o lăasă pe Parker să se ocupe de restul.

– Trebuie să recunosc, spuse Jack, aflat lângă ea, că nu credeam că veți reuși de data asta. Nu așa de ușor. Nu sunt doar impresionat, ci aproape perplex.

– Ne-am confruntat cu situații mult mai rele.

– Uau, spuse el când îi văzu ochii plini de lacrimi.

– Da, știu. Câteodată, pur și simplu, mă lovește. Cred că e din cauza felului în care s-a comportat mireasa – criză după criză –, și apoi era să cedeze chiar în momentul ei cel mare. Dar rezistă. Uite-te doar la zâmbetul ei. Și uite-te la el, cum o privește, spuse ea, suspinând. Câteodată, pur și simplu, mă lovește, repetă ea.

– Cred că meriți asta, spuse Jack, oferindu-i un pahar de vin.

– O, da, chiar merit. Mersi, spuse ea, prinzându-l de braț și sprijinindu-și capul pe umărul lui, în timp ce privea nunta.

capitolul 16

După terminarea evenimentului, se relaxară cu toții un timp în salonul familiei. Apreciind fiecare clipă, Emma își savură al doilea pahar de vin.

– Nici o problemă vizibilă, spuse, relaxându-și umerii și mișcându-și picioarele desculțe. Și asta e tot ce contează. Cred că cei care au participat vor spune povești despre mahmureli, certuri între mame și alerte de naștere săptămâni întregi. Dar, într-un fel, asta face fiecare nuntă unică.

– Nu aș fi crezut că cineva poate plânge, aproape fără pauză, timp de șase ore, spuse Laurel, luând o aspirină cu niște apă minerală. Ai fi crezut că e înmormântarea fiului ei, nicidecum nunta.

– O să trebuiască să prelucrez intens fotografiile mamei mirelui. Și chiar și așa... Mac ridică din umeri. Cred că e o mireasă curajoasă aceea care acceptă o soacră care efectiv a urlat în timp ce au spus „da”, spuse Mac, lăsându-și capul pe spate și redând perfect de înfricoșător urletul doamnei Carstairs.

– Capul meu, mormăi Laurel. Capul meu.

– Nu știu ce ziceți voi, dar pe mine femeia aia m-a speriat, spuse Carter cocoțat pe brațul canapelei, râzând de Mac și bătând-o înțelegător pe Laurel pe umăr.

– Cred că parte a problemei a fost nepotul aflat pe drum. A fost prea mult pentru ea.

– Atunci ar fi trebuit să-i dea cineva un Valium, îi spuse Laurel Emmei. Și nu glumesc deloc. Am tot așteptat să se arunce peste tortul de nuntă – de parcă ar fi fost un rug funerar.

– Mamă, ce poză ar fi ieșit, oftă Mac. Regrete.

– Carter, Jack, spuse Parker, ridicându-și sticla cu apă. M-ați ajutat enorm. Dacă aș fi știut că mama mirelui era o bocitoare, aș fi luat măsuri de precauție dinainte, dar nu am avut nimic la repetiție. Părea chiar fericită.

– Pun pariu că i-a dat cineva pastile, spuse Laurel.

– Ce fel de măsuri? întrebă Jack.

– A, păi sunt tot soiul de trucuri ale meseriei, zâmbi Parker secretoasă. Poate că nu aș fi reușit să o opresc să bocească pe toată durata ceremoniei, dar aș fi împiedicat-o să-i supere pe mire și pe mireasă cât timp se pregăteau. Dacă Pete și Maggi nu ar fi rămas calmi, am fi avut un mare dezastru de rezolvat. De obicei, dacă îi ții pe cei foarte emotivi ocupați, dându-le mici sarcini, totul e în regulă.

– Cu siguranță, asta m-a oprit pe mine din plâns, spuse Jack.

– Va trebui să ne descurcăm mâine fără trupele de rezervă, spuse Mac, lovindu-l prietenește pe Carter din scaunul ei. Ne părăsesc pentru meciul Yankees.

– Apropo de ziua de mâine, mă duc sus să cad lată, ca să mă pot trezi a doua zi, spuse Laurel, ridicându-se. Noapte bună, copii.

– Țsta e semnalul nostru. Hai să ne retragem, profesore. Doamne, mă omoară picioarele.

Carter se întoarse cu spatele, făcându-i semn lui Mac să se suie în cârca lui.

– Asta chiar că e dragoste, spuse ea, râzând, în timp ce-i sări în cârcă și-l pupă pe cap. El, pentru că s-a oferit, și eu, pentru că am încredere că profesorul amabil n-o să se împiedice și-o să mă scape. Ne vedem mâine. Diii!

– Vai, ce simpatici sunt, zâmbi Emma, privind-i. Nici măcar înfricoșătoarea Linda nu le poate știrbi din strălucire.

– A sunat-o pe Mac azi-dimineață, îi spuse Parker.

– La naiba.

– I-a spus lui Mac că s-a răzgândit și că îi așteaptă pe ea și pe Carter la nunta ei, în Italia, săptămâna viitoare.

Bineînțeles că a dramatizat totul și a făcut-o să se simtă vinovată pe Mac, atunci când i-a spus că nu are cum să zboare în Italia așa, fără preaviz.

– Mac nu mi-a spus nimic.

– N-a vrut să discute despre asta în timpul evenimentului. Linda a sunat, bineînțeles, exact când Mac își pregătea echipamentul pentru nunta de dimineată. Dar ideea este că ai dreptate, nu le poate știrbi din strălucire. Înainte să apară Carter, un telefon ca ăsta ar fi terminat-o pe Mac. N-a fost plăcut, dar a trecut peste, l-a dat de-o parte.

– Puterea lui Carter învinge puterea Lindei. Îi datorez un pupic mare.

– Îl văd eu mâine, dacă vrei să mi-l dai mie, sugerează Jack.

Emma se aplecă și-l pupă ușor.

– Cam zgârcit.

– E pentru un prieten. O.K., acum o să mă ridic și o să plec acasă.

– Ne vedem pentru discuția de la opt, îi aminti Parker.

– Da, da, spuse ea, căscând. Ce părere ai despre luatul în cârcă? îl întrebă pe Jack.

– Îmi place asta mai mult, spuse el, luând-o în brațe, cu o mișcare intenționat dramatică.

– Uau. Și mie. Noapte bună, Parker.

– Noapte bună, spuse Parker, privindu-l ușor melancolică pe Jack cum o scoate pe Emma din salon într-o mișcare demnă de Rhett Butler.

– Super ieșire, spuse Emma încântată, lipindu-și buzele de obrazul lui Jack. Nu trebuie să mă cari tot drumul până acasă.

– Crezi că am de gând să-l las pe Carter să mă umilească? Nu știi nimic despre competiția adevărată. Îmi pare bine să o văd așa fericită pe Mac, adăugă el. Am fost pe aici de câteva ori, când Linda își făcea numărul. Nu-i plăcut să privești.

– Știu, spuse Emma, trecându-și degetele alene prin părul lui decolorat de soare. E singura persoană pe care chiar nu o plac deloc. Înainte, încercam să-i găesc scuze, apoi am realizat că nu există nici una.

– S-a dat la mine o dată.

– Ce? spuse Emma, uitându-se la el. *Mama* lui Mac s-a dat la tine?

– Acum mult timp. De fapt, s-a mai întâmplat o dată, mai recent. Deci două tentative. Prima dată eram încă la universitate și petreceam câteva săptămâni aici, în timpul vacanței de vară. Mergeam cu toții la o petrecere, și-am zis să trec s-o iau pe Mac. Pe atunci nu avea mașină. Mama ei a deschis ușa și mi-a aruncat genul acela de privire pe care, în general, nu o primești de la mame, iar apoi m-a înghesuit practic într-un colț, până a coborât Mac. A fost... interesant, și da, înspăimântător. Linda cea Înfricoșătoare. Bun nume.

– Câți ani aveai, douăzeci? Ar trebui să-i fie rușine. Ar trebui arestată. Sau ceva. Acum îmi displace chiar mai tare. Nu credeam că e posibil.

– Am supraviețuit. Dar dacă mai încercă din nou, mă bazez pe tine să mă aperi. Și sper că va fi mult mai bine decât ai făcut-o cu Înfricoșătoarea Kellye.

– Într-o zi, tot o să-i spun ce cred despre ea. Lindei, nu lui Kellye. Și, dacă apare cumva la nunta lui Mac și încercă să facă vreo figură, s-ar putea să devin violentă.

– Pot să mă uit?

– O sun pe mama mâine, doar ca să-i spun că e minunată, spuse ea, sprijinindu-și iar capul pe umărul lui și sărutându-l din nou pe obraz. Și tu la fel. Este prima dată când sunt dusă în brațe, în lumina lunii.

– De fapt, cerul e cam acoperit de nori.

– Nu și de unde privesc eu, zâmbi ea.

Jack își studie cărțile din mână. Seara de poker mersese bine pentru el, până la momentul respectiv, dar perechea

de doi nu arăta prea promițător. Verifică, așteptând ca pariul să facă turul mesei. Când ajunse la doctorul Rod, adăugă douăzeci și cinci. În afară de el, Mal ieșise. Del își aruncă și el jetoanele. Peisagistul Frank făcu același lucru. Avocatul Henry ieși.

Jack se gândi puțin, apoi aruncă și el douăzeci și cinci.

Del scoase prima carte și apoi puse cele trei cărți pe masă. As de treflă, zece de romb, patru de romb.

Posibil culoare, posibil chintă. Și ei aveau o amărâtă de pereche de doi.

Se uită în jur.

Rod mai adăugă douăzeci și cinci.

Carter ieși, Del și Frank pariară și ei.

Stupid, se gândi Jack, dar avea un sentiment. Câteodată, sentimentele meritau douăzeci și cinci.

Își adăugă jetoanele la grămadă.

Del aruncă o carte și o întoarse pe următoarea. Doi de romb.

Lucrurile deveneau interesante. Totuși, știind cum juca Rod, verifică.

Rod mai adăugă încă douăzeci și cinci, iar Del crescă cu încă douăzeci și cinci.

Frank ieși. Jack se gândi la cei trei doiari. Dar tot mai avea un sentiment.

Aruncă cei cincizeci la grămadă.

– Mă bucur că nu te-am speriat. Încerc să câștig aici. Am nevoie să măresc potul, rânji Rod. Tocmai m-am logodit.

– Serios? spuse Del, privindu-l. Cădem pe capete.

– Felicitări, spuse Carter.

– Mersi. Hai să-l mai creștem cu cincizeci. M-am gândit, ce rost are să mai aștept? Așa că am făcut saltul. Ea tot îmi zice să trecem pe la firma surorii tale. Poate poți să-mi faci o reducere de partener de poker.

– Nici o șansă, spuse Del, numărând jetoanele. Dau pu și eu cincizeci. Având în vedere că e, probabil, sfârșitul pokerului și al trabucurilor, pentru tine.

– Pe naiba, Shell nu e așa. E rândul tău, Jack.

Probabil că are doi ași în mână, se gândi Jack. Rod nu blufa niciodată, sau o făcea, dar atât de prost, că vedea prin el ca printr-o fereastră de sticlă transparentă. Doi pu sau niște romburi bunicile. Totuși...

– Merg. Consideră-l un cadou de logodnă.

– Apreciez. Ne gândeam la iunie, anul viitor. Shell vrea nuntă mare. Eu mă gândisem, hei, putem zbura pe vreo insulă în timpul iernii, să ne bronzăm, să ne distrăm și să ne căsătorim. Dar ea vrea nuntă cu tot tacâmul.

– Și așa începe totul, spuse Mal pe un ton dramatic.

– Și tu faci nuntă mare, nu-i așa, Carter?

– Mac se ocupă cu asta. Fac o treabă excelentă. Iese ceva cu adevărat special. Personalizat.

– Nu te mai gândi, îi spuse Mal lui Rod. Oricum n-o să ai nici un cuvânt de spus. Doar învață să repeți „sigur, iubito“ de câte ori te întreabă dacă îți place ceva, dacă vrei ceva sau dacă veți face ceva.

– De parcă știi tu atâtea. N-ai fost niciodată în situația asta.

– Aproape am fost. Nu am spus „sigur, iubito“ destul de des, zise Mal, privindu-și vârful trabucului. Din fericire.

– O să-mi placă să fiu căsătorit, spuse Rod, împingându-și ochelarii în sus pe nas. Așezat, aranjat. Presupun că și tu te îndrepti în aceeași direcție, Jack.

– Poftim?

– Tu și florăreasa aceea mișto sunteți apropiați de ceva vreme. Ai ieșit de pe piață.

– Jucăm poker sau începem să discutăm despre locul cununiei lui Rod, întreabă Del, ținându-și cu dinții trabucul. Am rămas doar trei jucători.

Del întoarse ultima carte, dar Jack era prea ocupat, holbându-se la Rod, pentru a observa.

– E rândul meu. Și pariez tot.

– Foarte interesant, Rod, spuse Del cu o față amabilă, pufăind din trabuc. Mă bag și eu. Tu ce faci, Jack? Mergi sau te arunci?

– Ce?

– E rândul tău, frate.

– A, da. Ieșit de pe piață? Ce înseamnă asta? Luă o gură lungă de bere, impunându-și să se concentrez. Și văzu că ultima carte întoarsă erau doi de inimă roșie.

– Merg.

– Am trei ași.

– Și ești terminat, spuse Del, întorcându-și cărțile. Pentru că eu am două romburi de aur, la fel ca inelul pe care l-ai pus pe degetul iubitei tale. Culoare.

– Fir-ar să fie. Credeam că n-ai nimic.

– Credeai prost. Jack?

– Ce?

– La naiba, Jack, arată-ți cărțile sau aruncă-le.

– Scuze, spuse el, revenindu-și. Îmi pare rău de ași și de romburi. Dar eu am doiarii aștia mici, care se adună cu cei de pe masă și fac patru. Cred că iau eu tot.

– Ai făcut patru doiari cu ultima carte? spuse Rod, scuturându-și capul. Ești al naibii de norocos.

– Da. Al naibii de norocos.

După ce terminară jocul, și Jack se văzu cu banii câștigați, după ce primi taxa de intrare de cincizeci de dolari de la fiecare, ieși împreună cu Del pe terasa din spate.

– Dacă tot mai bei o bere, te gândești să rămâi aici în seara asta?

– Ar fi o idee, spuse Jack.

– Faci tu cafeaua de dimineață.

– Am o întâlnire devreme, deci cafeaua va fi gata pe la șase.

– Bine. Eu am o depozitie pentru un divorț. Doamne, urăsc când prietenii mă presează să mă ocup de divorțul lor. Urăsc cazurile de divorț.

– Ce prietenă?

– Nu o cunoști. Ne-am întâlnit din când în când în timpul liceului. A ajuns să se căsătorească cu tipul ăsta și să se mute la New Haven acum vreo cinci ani. Doi copii, spuse el, scuturând ușor capul și luând o gură de bere. Acum s-au hotărât că nu suportă nici să se vadă unul pe celălalt, și ea s-a mutat înapoi aici și stă cu părinții, până se va decide ce naiba vrea să facă mai departe. El este nervos că ea vrea să locuiască aici, și asta complică programul de vizite, spuse el, înclinându-și sticla la stânga. Ea e enervată că a renunțat la carieră pentru a face pe mama, adăugă, înclinând sticla spre dreapta. El nu a apreciat-o destul, ea nu a înțeles presiunea sub care se afla el. Lucrurile obișnuite.

– Credeam că nu o să te mai ocupi de divorțuri.

– Când o femeie ai cărei sâni i-ai pipăit la un moment dat intră în biroul tău și-ți cere ajutorul, e greu să spui nu.

– Adevărat. Nu se întâmplă des în domeniul meu, dar e adevărat.

– Poate că ai pipăit mai mulți sâni decât mine, spuse Del, zâmbindu-i pe deasupra sticlei de bere.

– Am putea face un concurs.

– Dacă ții minte toate perechile de sâni pe care le-ai atins, înseamnă că nu au fost prea multe.

– Ar trebui să mergem la Vegas, spuse Jack, râzând din scaunul lăsat pe spate.

– Pentru sâni?

– Pentru... Vegas. Câteva zile la cazinouri și apoi un bar topless. Deci da, ar fi vorba și despre niște sâni. Pur și simplu, să stăm împreună câteva zile.

– Urăști Vegasul.

– *Ură* este un cuvânt dur. Nu, mai bine am putea merge la St. Martin sau St. Barts. Sau altundeva. Stăm

prin baruri, ne plimbăm pe plajă. Mergem la pescuit de mare adâncime.

– Vrei să pescuiești? spuse Del, ridicând din sprânceană. Din câte știu, nici măcar n-ai ținut o undiță în mână vreodată.

– Există un început pentru orice.

– Te mănâncă tălpile?

– Pur și simplu, mă gândeam să plecăm pentru câteva zile. Se apropie vara. Am fost blocat iarna trecută cu lucrul, și a trebuit să-mi scurtez săptămâna petrecută la Vail la numai trei zile. Deci am putea recupera.

– Cred c-aș putea să-mi iau un weekend prelungit.

– Bun. Așa vom face, spuse Jack satisfăcut, luând încă o gură de bere. Ciudat cu Rod.

– Ce anume?

– Că s-a logodit. Așa, din senin.

– Este cu Shelly de câțiva ani. Nu e chiar din senin.

– Nu a spus niciodată nimic despre căsătorie, insistă Jack. Nu mi se părea genul. Adică, un tip cum e Carter, da. El e genul. Să vină acasă de la muncă în fiecare seară, să-și pună papucii.

– Papucii?

– Știi ce vreau să zic. Să vină acasă, să pregătească o cină mică, să mângâie pisica cu trei picioare, să se uite puțin la televizor, poate să se culce cu Mac, dacă atmosfera e potrivită.

– Știi că încerc să nu mă gândesc la Mac și la culcat, în aceeași propoziție.

– Să se trezească a doua zi, s-o ia de la capăt, continuă Jack cu un ton ce devenea critic. Să adauge câțiva copii pe parcurs, poate un cățel cu un ochi, care să meargă cu pisica cu trei picioare. Să facă sex mai puțin, pentru că va avea trei copii care aleargă prin casă. Pescuitul de mare adâncime și barurile topless vor fi doar o amintire, pentru că vor apărea, în schimb, excursii de coșmar la mall, o nenorocită de mașină de familie și fonduri pentru școala

copiilor. Și, Dumnezeu! spuse el, ridicând mâinile în aer. Dumnezeule, acum ai patruzeci de ani și ești anume la grupa mică și, probabil, ai făcut burtă, pentru că mama naiba are timp să meargă la sală când trebuie să ajungă la piață și să cumperi lapte și pâine. Apoi, cât ai clipi, ai cincizeci de ani și adormi în fotoliu, uitându-te la reclamele serialului *Lege și ordine*.

Del nu spuse nimic timp de un minut, studiindu-i fața lui Jack.

– E un rezumat destul de interesant al vieții lui Carter pentru următorii douăzeci și cinci de ani. Sper să-l nu mească pe unul dintre copii după mine.

– Așa merg lucrurile, nu? spuse Jack, neînțelegând panica și șuvoiul pe care îl simțea crescând în piept și la care nu voia să se gândească. Partea bună este că Mac nu va veni la tine să divorțeze, pentru că, probabil, relația lor o să meargă. Și ea nu este genul care să se crizeze că el iese la o seară de poker sau care să-i servească replica „nu mă duci niciodată nicăieri“.

– Și Emma este?

– Ce? Nu. Nu vorbeam despre Emma.

– Nu?

– Nu, spuse Jack, respirând, șocat de propriile cuvinte. Lucrurile cu Emma stau bine. Sunt O.K. Eu vorbesc doar așa, în general.

– Și, în general, căsătoriile sunt fotolii și mașini de familie, respectiv sfârșitul vieții?

– Poate fi vorba și despre o canapea și o mașină combi. Cred că sunt din nou la modă. Ideea e că Mac și Carter or să se descurce. Deci... bravo lor. Nu toată lumea se descurcă.

– În primul rând, depinde de dinamică.

– Dinamica se schimbă. De-asta ai o depozitie mâine, spuse el mai calm, ridicând din umeri. Oamenii se schimbă, iar elementele, circumstanțele și situațiile evoluează.

– Da, așa este. Și cei care țin la ceea ce au lucrează încontinuu pe parcursul acestei evoluții.

– Brusc, ești un fan al căsătoriei? îl întrebă, încruntându-se, mirat și iritat fără motiv.

– Nu am fost niciodată un oponent. Provin dintr-o familie de cupluri căsătorite. Cred că ai nevoie de mult curaj sau de o credință oarbă pentru a intra într-o căsnicie, și de multă muncă și o capacitate imensă de adaptare, pentru a o păstra. Știindu-i pe Mac și pe Carter, și trecutul lor, aș spune că ea are curajul, iar el, credința oarbă. E o combinație bună. Ești îndrăgostit de Emma? întrebă, după un moment de pauză, în care își studiase berea.

– Am spus că nu este vorba despre ea, zise Jack, alungând cu bere panica reapărută. De noi. Nimic de genul ăsta.

– Astea sunt vrăjeli, Jack. Stăm aici, bând ultima bere, după o seară în care tu ai câștigat și eu am ieșit aproape ultimul. În loc să faci mișto de mine, discutăm despre căsătorie și despre pescuitul de mare adâncime. Nici una dintre activitățile astea nu te-a interesat vreodată în mod special.

– Cădem pe capete. Ai spus-o chiar tu.

– Normal c-am spus-o. Și așa și este. Tony face trei, chiar patru ani, în curând. Frank s-a căsătorit anul trecut, Rod este logodit. Mai e și Carter. Eu nu sunt cu nimeni special în momentul de față, și nici Mal, din câte știi. Mai rămâi doar tu. Acestea fiind spuse, ar fi surprinzător dacă micul anunț al lui Rod nu ți-ar aprinde beculețele.

– Poate că încep să mă întreb care sunt așteptările Emmei, asta-i tot. Lucrează în domeniul căsătoriilor.

– Nu, lucrează în domeniul nunților.

– O.K., ai dreptate. Provine dintr-o familie mare. O familie mare, apropiată și, aparent, fericită. Și chiar dacă nunțile și căsătoriile sunt două lucruri diferite, una duce la cealaltă. În plus, una dintre cele mai bune prietene

ale ei, din copilărie, se căsătorește. Știi cum sunt ele patru, Del. Sunt ca un pumn. Poate că degetele se mișcă individual, dar fac parte din aceeași mână. Exact cum ai spus că sunteți tu și Mal, atunci, pe teren, la fel Laurel și Parker din ceea ce-mi dau seama. Dar Mac? Asta schimbă lucrurile. Acum, unul dintre prietenii mei de poker o să facă planuri de nuntă cu ele. Asta schimbă lucrurile. Dacă mă gândesc, pot să pun pariu că și ea își face planuri, spuse el, gesticulând cu berea.

– Ai putea face ceva extraordinar, având o discuție cu ea.

– Dacă discuți despre asta, deja ești cu un pas mai aproape.

– Sau ești cu un pas mai departe. În ce direcție vrei să mergi, Jack?

– Vezi, tu deja mă întrebi, spuse Jack, îndreptând un deget spre Del, subliniindu-și ideea. Mai mult ca sigur că o va face și ea. Și ce ar trebui să-i spun?

– Din nou, extraordinar. Ce-ai zice de adevăr?

– Nu știi care-i adevărul. „O.K.“, se gândi el, „asta e sursa panicii“. De ce crezi că o iau razna?

– Presupun că trebuie să-ți dai seama. Nu ai răspuns încă la întrebarea principală. Ești îndrăgostit de ea?

– Cum naiba știe cineva asta? Și, mai mult de atât, cum știi că voi rămâne așa?

– Curaj, credință oarbă. Le ai sau nu le ai. Dar, din punctul meu de vedere, frate, ești singurul care pune presiune pe tine. Gândește-te numai, spuse Del, încrucișându-și picioarele și luând o gură de bere.

– Nu vreau s-o rănesc. Nu vreau s-o dezamăgesc.

„Ascultă-te puțin“, se gândi Del. „Ești deja scufundat, dar nu-ți dai seama.“

– Nici eu nu vreau să se întâmple una ca asta, spuse el relaxat. Pentru că nu mi-ar plăcea să te bat.

– Mai degrabă nu ți-ar plăcea să te bat eu, dacă ai încerca cumva.

Continuară șirul plăcut al insultelor până terminară de lăut ultima bere.

Pentru că voia să supravegheze de aproape lucrurile la anexa lui Mac, Jack încercă să treacă pe acolo în fiecare zi. Avea, astfel, un loc de spectator la viața lui Mac și a lui Carter.

În fiecare dimineață, îi vedea în bucătărie – unul hrănind pisica, altul turnând cafeaua. La un moment dat, Carter își scotea laptopul, iar Mac pleca să lucreze în studio.

Dacă trecea pe acolo după-amiază, era posibil să-l vadă pe Carter întorcându-se de la clădirea principală – dar niciodată, observă el, atunci când Mac era cu un client. Tipul probabil că avea radar, concluzionă Jack.

Câteodată, unul din ei sau amândoi ieșeau pe afară să vadă cum evoluează lucrurile, să pună întrebări, să-i ofere cafea sau ceva rece de băut, în funcție de momentul zilei la care ajungea.

Ritmul îl fascină într-atât de mult, că îl opri pe Carter într-o dimineață.

– S-a terminat școala, nu-i așa?

– Vara distracțiilor a început.

– Am observat că mergi la clădirea principală în majoritatea zilelor.

– E puțin cam aglomerat la studio zilele astea. Și cam gălăgie, spuse Carter, aruncând o privire spre bâzâitul ferăstriei și bubuitul ciocanelor. Predau adolescenților, deci am un grad ridicat de toleranță în ceea ce privește gălăgia, totuși nu înțeleg cum poate Mac lucra în zgomotul ăsta. Nu pare să o deranjeze.

– Ce naiba faci toată ziua? Pregătești întrebări pentru testele-grilă din toamna viitoare?

– Frumusețea testelor-grilă este că pot fi repetate la nesfârșit, pe parcursul anilor. Am niște dosare.

– Da, sunt sigur. Deci?

– De fapt, folosesc una dintre camerele de oaspeți, cu birou temporar. E liniște, și doamna Grady mă hrănește.

– Înveți?

– Păi, cam lucrez la o carte, spuse Carter, mișcându-și picioarele de o manieră ce i se păru ușor jenată lui Jack.

– Pe bune?

– S-ar putea să fie chiar pe bune. Cel puțin, unele părți sunt. Dar m-am gândit să aflu cum stă treaba vara asta.

– Asta e excelent. Cum știi când a terminat Mac cu clienții? Te sună ea să-ți spună că te poți întoarce acasă?

– Încearcă să-și programeze clienții dimineața, de câte ori are o ședință foto aici, și să mute cât mai multe întâlniri la clădirea principală, cât se lucrează la construcție. Pur și simplu, îi verific agenda pentru ziua respectivă, ca să nu mă întorc în timpul unei ședințe foto și să-i distragă atenția. E o metodă destul de simplă.

– Se pare că funcționează pentru tine.

– Apropo de muncă, nu mă așteptam ca lucrurile să meargă așa de repede, spuse Carter, gesticulând spre studio. În fiecare zi apare ceva nou.

– Dacă vremea rămâne așa și trecem de inspecție, vom continua în același ritm. E o echipă bună. Ar trebui să... Scuze, spuse el, când îi sună telefonul.

– Răspunde. Mă apuc și eu de treabă.

– Cooke, spuse el la telefon, în timp ce Carter pleca. Da, sunt la lucrarea de pe domeniul Brown, zise Jack, îndepărtându-se de zgomot. Nu, nu putem pur și simplu să... Dacă asta vor, va trebui să facem schimbările și să obținem o nouă aprobare.

Ascultă, plimbându-se mai departe.

Vizitele lui pe șantier îi oferiseră și o idee clară despre rutina zilnică a Emmei. Clienții veneau și plecau non stop la începutul săptămânii. La mijlocul acesteia, se ocupa de livrări. Cutii peste cutii cu flori. Acum, probabil că lucra la ele, se gândi el. Începea devreme, de una singură. Tink

sau ceilalți probabil că urmau să vină mai târziu, să facă ce aveau de făcut.

La mijlocul zilei, dacă reușea, lua o pauză și stătea pe terasă. Dacă era și el acolo, își făcea timp să stea cu el o vreme.

Cum i-ar fi putut rezista un bărbat Emmei atunci când stătea în lumina soarelui?

Iat-o acolo și acum, observă el. Nu pe terasă, ci în genunchi, pe jos, cu părul prins sub o pălărie, în timp ce întorcea pământul cu o cazma.

– Spune-le două sau trei săptămâni, zise el, iar ea se întoarse, își ridică borul pălăriei și îi zâmbi. Plec de aici în câteva minute. O să vorbesc cu șeful de șantier. Voi ajunge la birou în câteva ore. Nici o problemă.

– Ai destule flori? o întrebă, închizând telefonul și privind întinderea de plante.

– Niciodată. Voiam să mai pun niște plante anuale aici, în față. Arată bine pentru zona de evenimente.

– Tu arăți bine, spuse el, aplecându-se și sărutând-o. Mă gândeam că lucrezi înăuntru.

– N-am rezistat și oricum nu durează mult. O să mai lucrez o oră în plus, la sfârșitul zilei, dacă va fi nevoie.

– Ești ocupată după sfârșitul zilei?

– Depinde de ofertă, spuse ea, ridicându-și capul și aruncându-i o privire mortală pe sub borul pălăriei.

– Ce ai zice să mergem la New York să luăm cina? Într-un loc unde ospătarii sunt snobi, mâncarea este exagerat de scumpă, și tu arăți atât de bine, că eu nici măcar nu observ toate astea.

– Cu siguranță nu voi fi obosită la finalul zilei.

– Bun. Trec să te iau pe la șapte.

– O să fiu gata. Și, dacă tot ești aici, spuse ea, încolăcindu-și mâinile în jurul gâtului lui și sărutându-l pasional și amețitor. Așa sunt sigură că vii, murmură ea.

– Împachetează-ți ceva.

– Poftim?

– Împachetează ce-ți trebuie să rămâi peste noapte și o să luăm o cameră de hotel în New York. O să avem o noapte plină.

– Serios? spuse ea, dansând pe loc. Dă-mi zece secunde și împachetez chiar acum.

– Deci rămâne stabilit.

– Trebuie să mă întorc devreme, dar...

– Și eu, spuse el, luându-i fața în mâini și sărutând-o. Așa, sunt sigur că *vii*. Șapte, spuse el, ridicându-se.

Satisfăcut de ideea lui și de reacția ei, își scoase telefonul în drum spre mașină și își puse asistenta să facă rezervările.

capitolul 17

– I-am spus că pot împacheta în zece secunde. Sunt așa o mincinoasă.

După ce terminase ziua de muncă, se spălase, se dăduse cu cremă și se parfumase pe fiecare centimetru al corpului, Emma își împachetă un tricou, punându-l în bagajul pe care îl lua cu ea.

– Normal că hainele cu care mă voi întoarce acasă nu sunt o problemă, dar... Ce părere ai? spuse întorcându-se și arătându-i lui Parker un neglijeu din mătase albă.

– E superb, spuse Parker, apropiindu-se și atingând dantela de pe margini. Când l-ai cumpărat?

– Iarna trecută. Nu am putut rezista și mi-am spus că o să-l port doar pentru mine, atunci când am chef. Bineînțeles că nu am făcut-o. N-am apucat. Are și un hălățel asortat. Îmi plac halatele acelea pufoase din hoteluri, dar ăsta e romantic. Simt că vreau să mă îmbrac cu ceva romantic, după cină.

– ăsta e perfect.

– Nici măcar nu știi unde mergem, unde stăm. Îmi place la nebunie misterul ăsta. Îmi place sentimentul de a fi luată prin surprindere, spuse, făcând o piruetă rapidă și punând neglijoul în geantă. Vreau șampanie și lumânări și un desert cu care să mă răsfăț total. Și vreau ca el să mă privească în lumina lumânărilor și să-mi spună că mă iubește. Nu mă pot abține.

– De ce ai face-o?

– Pentru că ar trebui să mă mulțumesc cu faptul că-s luată prin surprindere, că sunt cu un bărbat care plănuiește o seară ca asta. Mă face fericită. Asta ar trebui să fie de ajuns.

– Nu încerca să îți impui singură limite, Emma, spuse Parker, apropiindu-se și masându-i umerii, în timp ce ea continua să împacheteze. Dacă simți că asta e ceea ce îți dorești de la un bărbat.

– Nu fac asta. Nu cred că fac asta. Știu c-am avut niște sușuri și coborâșuri, așa că încerc să-mi adaptez așteptările. Și să fac ceea ce am spus că voi face de la început, spuse, întinzând o mână și strângând-o pe a lui Parker. Adică să mă bucur, pur și simplu, și să iau lucrurile așa cum vin. Sunt îndrăgostită de el de atâta timp, dar asta e problema mea. În realitate, suntem împreună doar de câteva luni. Nu e nici o grabă.

– Emma, de când te știu – adică dintotdeauna – nu ți-a fost vreodată frică să spui ceea ce simți. De ce ți-e frică să-i spui lui Jack?

– Dacă nu este pregătit și, spunându-i, o să-l fac să se îndepărteze și să-și dorească să fim iar doar prieteni? întrebă Emma, închizându-și geanta. Nu cred că aș suporta, Parker, spuse, întorcându-se și privind-și prietena. Cred că nu sunt pregătită să risc ceea ce avem. Nu încă. Așa că o să mă bucur de noaptea noastră și nu o să o complic mai mult decât este necesar. Doamne, trebuie să mă îmbrac. O.K., mă întorc pe la opt, opt și jumătate cel târziu. Dar dacă, din vreun motiv sau altul, rămânem blocați în trafic...

– O sun pe Tink și o forțez să se dea jos din pat. Știu cum. Se ocupă ea de livrarea de dimineață și va începe să lucreze și la aranjamente.

– Bine, spuse Emma trăgându-și pe ea rochia, încrezătoare în abilitățile lui Parker. Dar o să mă întorc, zise, întorcându-se cu spatele pentru ca Parker să-i închidă fermoarul.

– Iubesc culoarea asta. Galben-cuart. E enervant să știu că pe mine m-ar face palidă. Pe tine te face să arăți strălucitoare, spuse, întâlnind privirea prietenei ei în

oglindă, în timp ce-și înfășura mâna în jurul taliei sale. Distracție plăcută.

– Cu siguranță.

Douăzeci de minute mai târziu, când deschise ușa, Jack o privi lung și zâmbi.

– A fost o idee excelentă. Ar fi trebuit să mă gândesc la ea mai demult. Arăți absolut incredibil.

– Merit chelneri snobi și mâncare exagerat de scumpă?

– Mai mult decât atât, spuse el, luându-i mâna și sărutând încheietura de care atârna brățara primită de la el.

Chiar și drumul până la New York i se păru perfect Emmei, fie că merseseră rapid sau se blocaseră în trafic. Lumina blândă a serii, se gândi ea, și noaptea întregă ce îi aștepta.

– Mereu îmi zic că trebuie să vin mai des în oraș, îi spuse ea. Să mă distrez sau să fac cumpărături, să mă plimb prin florării și prin piețe. Dar nu reușesc. Așa că fiecare excursie e bine-venită.

– Nici măcar nu m-ai întrebat unde mergem.

– Nu contează. Îmi place la nebunie elementul surpriză, spontaneitatea. Mare parte din ceea ce fac – și din ceea ce faci și tu, de fapt – se bazează pe un orar. Așa că asta este ca o minivacanță magică. Dacă promiți să-mi cumperi șampanie, accept orice.

– Câtă vrei.

– Și ideile excelente continuă, spuse ea, ridicând din sprânceană, când opriră în fața hotelului Waldorf.

– M-am gândit că ți-ar plăcea ceva clasic.

– Te-ai gândit bine.

Emma se opri pe trotuar, așteptând ca portarul să le ia bagajele, apoi îl luă de mână pe Jack.

– Îți mulțumesc în avans pentru o seară minunată.

– Cu plăcere, în avans. O să merg să aranjez cazarea și să duc bagajele sus. Restaurantul e cam la trei străzi mai încolo.

– Putem merge pe jos? E superb afară.

– Sigur. Așteaptă-mă cinci minute.

Emma se plimbă prin holul hotelului, admirând vitrinele magazinelor, decorurile florale exuberante și oamenii care intrau și ieșeau, până ce Jack se întoarce. O mângâie pe spate.

– Ești gata?

– Sigur, spuse ea, luându-l din nou de mână și ieșind să se plimbe pe Park Avenue. Am avut un văr care s-a căsătorit la Waldorf – înainte să deschidem Vows, desigur. O petrecere imensă, grandioasă, așa cum sunt majoritatea petrecerilor date de familia Grant. Aveam paisprezece ani și am fost foarte impresionată. Și acum îmi mai aduc aminte florile. Metri întregi de flori. În principal, trandafiri galbeni. Și domnișoarele de onoare erau îmbrăcate în galben și arătau ca niște batoane de unt, dar, oh, florile. Au construit un copac foarte elaborat din trandafiri galbeni și glicină, chiar acolo, în sala de bal. Cred că a fost nevoie de o armată de florari. Dar asta mi-aduc aminte cel mai bine, probabil că a meritat, spuse ea zâmbindu-i. Ce te-a surprins cel mai tare la o clădire și ți-a lăsat o astfel de impresie?

– Au fost câteva, povesti el, luând-o în dreapta, după ce trecură de colțul străzii, și admirând orașul. Dar, sincer? Una dintre cele mai puternice impresii am avut-o când am văzut domeniul Brown.

– Serios?

– Erau o grămadă de vile în Newport, unde am crescut eu, unele cu o arhitectură incredibilă. Dar era ceva – este ceva – legat de domeniul acesta, care iese în evidență. Echilibrul și liniile, grandoarea subtilă, încrederea cu care au fost combinate eleganța și fantezia.

– Exact despre asta este vorba, fu ea de acord. Eleganță fantezistă.

– Când intri în clădirea principală, simți imediat că este locuită. Locuită cu adevărat și, mai mult decât atât,

omienii care locuiesc acolo iubesc casa și pământul. Totul. Rămâne unul dintre locurile mele preferate din Greenwich.

– Cu siguranță, este și unul dintre ale mele.

Jack deschise ușa restaurantului. În clipa în care intră, Emma simți locul, și gălăgia de afară dispăru. Până și aerul părea tăcut.

– Bună treabă, domnule Cooke, spuse ea încet.

– *Bonjour, mademoiselle, monsieur*, spuse șeful de sală, înclinându-și capul cu eleganță.

– Cooke, spuse Jack pe un ton serios, care o făcu pe Emma să-și muște buzele pentru a nu pufni în râs. Jackson Cooke.

– Domnul Cooke, *bien sûr*, pe aici, vă rog.

Îi conduse printre aranjamente florale elegante și printre lumânări strălucitoare, argintărie și cristale ce sclipeau pe fețele de masă albe ca zăpada. Se așezară cu tot fastul așteptat și li se oferiră cocktailuri.

– Doamnele preferă șampania.

– Foarte bine. O să îl informez pe somelierul dumneavoastră. Vă urez o seară plăcută.

– Deja este plăcută, spuse Emma, înclinându-se spre Jack. Foarte plăcută.

– S-au întors capetele când ai intrat.

– Suntem un cuplu arătos, spuse ea, zâmbindu-i în felul ei sexy și pasional.

– Și acum, fiecare bărbat din localul acesta ar vrea să fie în locul meu.

– Mă simt cu atât mai bine. Nu mă lăsa să te-ntrerup.

– Continui imediat, spuse el, văzându-l pe somelier apropiindu-se. Deci unde rămăsesem? spuse Jack, punându-și mâna peste a Emmei, după ce alesese o sticlă ce primise acordul arogant al somelierului.

– Tocmai mă făceai să mă simt specială.

– O treabă ușoară, având în vedere cu ce am de-a face.

– Acum încerci să mă aburești. Te rog, continuă.

– Îmi place compania ta, râse el, sărutându-i mâna lui în seninezi ziua, Emma.

Ce însemna faptul că inima îi tresăltase la auzul cuvintelor „îmi place compania ta“, se gândi Emma.

– Ce-ar fi să-mi povestești despre restul zilei?

– Ei bine, am rezolvat misterul lui Carter.

– Era un mister?

– Unde se duce, ce face? începu Jack, povestindu-i programul pe care îl observase la studio. Eu sunt prin preajmă doar pentru perioade scurte, continuă el, dar perioadele acelea se întind de dimineața până după-amiază târziu, așa că observațiile mele atente au acoperit o varietate din feliile activității lor zilnice.

– Și care au fost concluziile?

– Nici o concluzie, dar multe teorii. Se strecura, ca să aibă o aventură fierbinte cu doamna Grady, sau se lăsase târât în spirala disperată și tot mai adâncă a pariurilor online, pe laptopul său?

– Le-ar fi putut face pe amândouă.

– Ar fi putut; este genul eficient, spuse Jack, oprindu-se și aprobând eticheta sticlei pe care i-o arăta somelierul. Doamna va gusta.

În timpul desfășurării ritualului de scoatere a dopului, Jack se aplecă mai aproape de Emma.

– Și iat-o pe draga noastră Mackensie, neștiind nimic, încrezătoare și muncind din greu. Era posibil ca aparent inocentul și binevoitorul Carter Maguire să aibă aceste secrete rușinoase? Trebuia să aflu.

– Te-ai deghizat și l-ai urmărit până în clădirea principală?

– M-am gândit la asta și am respins ideea, spuse el, așteptând ca somelierul să toarne un pic de șampanie în cupa Emmei. Ea gustă, făcu o pauză, apoi îi trimise un zâmbet ce topi aerul sobru al bărbatului.

– E minunată. Mulțumesc.

– Plăcerea este a mea, *mademoiselle*, spuse, turnând cu atenție restul. Sper că vă veți bucura de fiecare înghițitură.

Monsieur, spuse el, punând sticla la loc în găleată și inclinandu-se.

– Bine, deci cum ai rezolvat misterul lui Carter?

– Lasă-mă un minut, mi-am pierdut ideile când te-am văzut vrăjind somelierul. A, da, metoda mea a fost ingenioasă. L-am întrebat.

– Diabolic.

– Scrie o carte. Ceea ce deja știai, concluzionă Jack.

– Îi văd în fiecare zi sau aproape în fiecare zi. Mac mi-a spus, dar metoda ta a fost mult mai amuzantă. Tot scrie la ea când și când, de ani de zile, atunci când are timp. Mac l-a impulsionat să lucreze la ea în vara asta, în loc să predea. Cred că e bună.

– Ai citit-o?

– Nu pe cea la care lucrează acum, dar a avut câteva povestiri scurte și niște eseuri publicate.

– Chiar așa? Nu mi-a spus niciodată nimic. Încă un mister de-al lui Carter.

– Nu cred că poți afla vreodată totul despre cineva, indiferent de cât timp îl cunoști sau cât de bine. Întotdeauna mai există un buzunar ascuns.

– Cred că noi suntem dovada.

– Cred că da, spuse ea cu o privire blândă, sorbind o gură de șampanie.

– Chelnerii nu sunt destul de insolenți. I-ai fermecat, și acum vor să-ți facă pe plac.

– Probabil au ajuns la nivelul optim de insolență, spuse Emma, luând o linguriță mică din sufleul de ciocolată din care mâncau amândoi. Murmurul ei ușor spuse multe. E la fel de bun ca al lui Laurel, iar al ei e cel mai bun pe care l-am gustat vreodată.

– A gusta e termenul potrivit. De ce nu o și mănânci?

– O savurez, spuse ea luând încă un pic. Am mâncat cinci feluri totuși, oftă, sorbind din cafea. Mă simt de parcă aș fi făcut o mică excursie la Paris.

Jack își trecu degetul peste dosul palmei ei. Nu punea niciodată inele, se gândi el. Din cauza muncii ei și pentru că nu voia să atragă atenția asupra mâinilor sale.

Ciudat, crezu el, având în vedere că era unul dintre cele mai fascinante atribute ale ei.

– Ai fost?

– La Paris? Întrebă ea, bucurându-se de încă puțin din fleu. O dată, dar eram prea mică pentru a-mi aduce aminte, însă am o poză cu mama care mă plimba cu căruciorul pe Champs-Élysées. Am fost din nou când aveam treisprezece ani, cu Parker și părinții ei, cu Laurel, Mac și Del. În ultimul moment, Linda a spus că Mac nu poate merge, din cauza unei neînțelegeri sau pozne. A fost groaznic. Dar mama lui Parker s-a dus la ea și a rezolvat problema. Nu ne-a spus niciodată cum. Ne-am distrat atât de bine. Câteva zile la Paris și apoi două săptămâni minunate în Provence. Tu ai fost? spuse ea, luând o linguriță plină.

– De câteva ori. Eu și Del am făcut un tur prin Europa, în vara primului nostru an de facultate. A fost o adevărată experiență.

– A, da, mi-aduc aminte. Toate vederile și pozele, și e-mailurile amuzante trimise de prin internet-caféuri. Voiam să mergem și noi patru. Dar, când au murit soții Brown... Era prea mult, și aveau atâtea lucruri pe cap. Apoi, Parker și-a îndreptat toată atenția spre crearea unui model de afaceri pentru Vows. N-am mai ajuns să facem asta. Chiar nu mai pot mânca, spuse ea, lăsându-se pe spate.

– Arată-mi unul dintre buzunarele tale, o îndemnă, făcând semn să i se aducă nota.

– Buzunarele mele?

– Unul dintre lucrurile acelea pe care nu le știu despre tine.

– Oh, spuse ea, râzând și sorbindu-și cafeaua. Hmm, stai să mă gândesc. Știu. Probabil că nu știi că am fost campioana districtului Fairfield la concursul de ortografie.

– Nu se poate. Serios?

– Da, am fost. De fapt, am ajuns până în competiția națională, unde am fost atât de aproape, spuse ea, ridicându-și degetul mare și arătătorul la un centimetru depărtare. Atât de aproape de a câștiga, însă am fost eliminată.

– Care era cuvântul?

– Autocefal.

– Țsta chiar e un cuvânt? spuse el, mijindu-și ochii.

– E din greacă și înseamnă a fi independent de o autoritate exterioară, mai ales patriarhală, explică ea. Doar că, sub presiune, am greșit și asta a fost. Am rămas, oricum, criminală, când vine vorba de scrabble.

– Eu sunt mai bun la matematică, spuse el.

– Acum, arată-mi unul dintre ale tale, spuse ea, aplecându-se înainte.

– E destul de tare, spuse el, punându-și cardul în suportul de piele ce fusese așezat discret lângă cotul său. Aproape la fel de important ca și concursul de ortografie.

– Lasă-mă pe mine să decid.

– Am fost Curly, în reprezentarea școlii mele, cu piesa *Oklahoma*.

– Serios? spuse ea îndreptându-și un deget spre el. Te-am auzit cântând. Ești bun. Dar nu știam că te interesează actoria.

– Nu mă interesează deloc. Mă interesa Zoe Malloy, care juca rolul lui Laurey. Eram nebun după ea. Așa că am dat din mine totul când am cântat *Surrey with the Fringe on Top* și am câștigat rolul.

– Ai câștigat-o și pe Zoe?

– Da. Pentru câteva săptămâni strălucitoare. Apoi, spre deosebire de Curly și Laurey, ne-am despărțit. Și acela a fost finalul carierei mele de actor.

– Pun pariu că erai un cowboy excelent.

– Zoe credea asta, cu siguranță, spuse el, zâmbindu-i scurt și provocator.

Nota fiind plătită, Jack se ridică și îi întinse o mână Emmei.

– Hai să ne plimbăm înapoi până la hotel, spuse ea, împletindu-și degetele printre ale lui. Sunt sigură că este o seară superbă.

Chiar era. Caldă și scânteietoare; până și traficul pe bloca străzile părea strălucitor și efervescent. Se plimbau ocolind blocurile și întorcându-se la intrarea grandioasă a hotelului.

Oamenii intrau și ieșeau, îmbrăcați în costume, în jeanși sau în haine de seară.

– Mereu aglomerat, spuse ea. Ca într-un film în care nu spune nimeni niciodată „stop“.

– Vrei să bem ceva înainte să urcăm?

– Hmm, nu, spuse ea, lăsându-și capul pe umărul lui, în timp ce se îndreptau spre lifturi. Am tot ceea ce-mi doresc.

În lift se întoarse în brațele lui, ridicându-și fața spre a lui. Pulsul ei urca, la fel ca liftul, etaj cu etaj.

Când Jack deschise ușa, îi întâmpină lumina lumânărilor. Pe masa îmbrăcată în alb, se afla o frapieră de argint, cu o sticlă de șampanie. Un singur trandafir roșu se înălța dintr-o vază subțire, iar prin cameră străluceau lumânări, puse în suporturi de sticlă transparente. Muzica se auzea șoptind în surdină.

– Oh, Jack.

– Cum au ajuns astea aici?

– Tocmai ai transformat o întâlnire superbă într-o întâlnire de vis, spuse ea, râzând și prinzându-i fața cu mâinile. Este extraordinar. Cum ai reușit?

– Am aranjat cu chelnerul-șef să sune la hotel, când mi-a adus nota. Nu doar tu te ocupi cu planificarea.

– Ei bine, îmi place planul tău, spuse ea, sărutându-l lung. Foarte mult.

– Mă gândeam eu. Să deschid sticla?

– Sigur, spuse ea, îndreptându-se spre fereastră. Ce priveliște. Totul e atât de strălucitor și de aglomerat, și noi suntem aici.

Sticla se deschise cu o pocnitură scurtă.

– Pentru o planificare excelentă, spuse ea, ciocnind paharul pe care Jack i-l aduse cu al lui.

– Mai spune-mi ceva, șopti el abia atingându-i părul. Ceva nou.

– Alt buzunar?

– Am aflat că ești campioană la ortografie și as la fotbal. Sunt niște fațete interesante.

– Cred că am acoperit toate talentele mele ascunse, spuse ea, trecându-și un deget peste cravata lui. Mă întreb dacă poți face față părții întunecate.

– Încearcă-mă.

– Câteodată, când sunt singură seara, după o zi lungă... mai ales dacă sunt neliniștită sau nervoasă... se opri, sorbind din șampanie. Nu sunt sigură că ar trebui să mărturisesc asta.

– Suntem între prieteni.

– Adevărat. Oricum, nu mulți bărbați înțeleg nevoile unei femei. Dar unii, pur și simplu, nu se pot împăca cu ideea că sunt anumite nevoi pe care nu le pot satisface.

– O.K., nu știu dacă ar trebui să fiu speriat sau fascinat, spuse el, sorbind din pahar.

– L-am rugat odată pe un bărbat cu care ieșeam să-mi țină companie într-o seară, pentru o anumită activitate. Nu era pregătit pentru asta. Nu am mai rugat pe nimeni altcineva de atunci.

– Implică instrumente? Mă pricep la instrumente.

Emma scutură din cap, apoi se îndepărtă, umplându-și paharul și ridicând sticla în semn de invitație.

– Ceea ce fac este... spuse, turnându-i vin spumos în pahar. În primul rând, iau un pahar mare de vin cu mine în dormitor, apoi aprind lumânări. Mă îmbrac cu ceva moale și comod, ceva ce mă face să mă simt relaxată.

Să mă simt... feminină. Apoi, mă bag în pat, cu toate pernele aranjate anume, pentru că am de gând să lu
o călătorie de una singură. Și când sunt gata... Când
m-am aranjat comod... mă uit la DVD-ul meu cu *Truly Madly, Deeply*.

– Te uiți la filme porno?

– Nu e film porno, spuse ea, lovindu-l ușor peste mână. E o poveste de dragoste incredibilă. Juliet Stevenson este devastată, atunci când bărbatul pe care îl iubește, Alan Rickman, moare. Este copleșită de durere. Oh, este dureros de privit, spuse ea, punându-și o mână sub gât, cu ochii radiind de emoție. Plâng o grămadă. Apoi, el se întoarce ca fantomă. O iubește atât de mult. Îți rupe inima și te face să râzi.

– Îți rupe inima și te face să râzi?

– Da. Bărbații nu înțeleg asta niciodată. Nu o să-ți povestesc tot, doar că este sfâșietor, și minunat, și trist, și plin de înțelesuri. Și incredibil de romantic.

– Și asta faci tu în secret, la tine în pat, când ești singură, noaptea.

– Da. De sute de ori. A trebuit să înlocuiesc DVD-ul de două ori.

– Un tip mort este romantic? spuse el vizibil surprins, studiind-o cum își bea șampania.

– Aloo? Alan Rickman. Și da, în cazul acesta, este nemaipomenit de romantic. După ce-l văd – și termin cu plânsul –, dorm neîntoarsă.

– Ce zici de *Die Hard*? Aăa, da, film pe care să-l vezi de o sută de ori. Poate ar trebui să le vedem împreună, odată. Dacă ești în stare.

– Da, da, da!

– Alege o seară, săptămâna viitoare, și facem asta, spuse el rânjind. Dar trebuie să avem popcorn. Nu se poate să ne uităm la *Die Hard* fără popcorn.

– Mi se pare corect. Atunci vedem din ce aluat ești făcut, spuse ea, trecându-și buzele peste ale lui. Mă duc

— Mă schimb. Nu durează mult. Poate ar trebui să aduci șampania în dormitor.

— Poate.

Ajuns în dormitor, Jack își scoase haina și cravata și se așeză la ea. Se gândi la surprizele, la fațetele și la straturile ei.

Era ciudat, de fapt, să crezi că cunoști pe cineva total și să-ți dai seama că mai ai de aflat lucruri. Și cu cât aflai mai multe, cu atât voiai să știi mai mult.

Dintr-un impuls, luă trandafirul din vază și îl așeză pe pernă.

Când Emma apăru, în lumina lumânărilor, îl lăsă fără suflare. Părul negru rostogolindu-se peste mătasea albă, pielea catifelată și aurie alături de dantela albă. Și ochii aceia, se gândi el, adânci și întunecați, privindu-i pe ai săi.

— Spuneai ceva de o întâlnire de vis, reuși el să zică.

— Voiam să-mi aduc și eu contribuția.

Mătasea se mișca ușor peste curbele ei, în timp ce se îndreptă spre el, iar când își ridică brațele și le încolăci în jurul gâtului său, în stilul ei aparte, aerul se umplu de mirosul ei, ca de lumina lumânărilor.

— Ți-am mulțumit pentru cină?

— Da.

— Ei bine... Își trecu dinții peste buza lui de jos – ușor, ușor – înainte de a-l săruta. Mersi încă o dată. Și pentru șampanie. Ți-am mulțumit pentru ea?

— Din câte îmi aduc aminte.

— Mai bine să fim siguri, spuse ea suspinând și sărutându-l. Și pentru lumânări, trandafir, plimbarea lungă, priveliștea, spuse ea, corpul ei apropiindu-se de al lui, conducându-l într-un dans ușor, circular.

— Cu plăcere.

O trase lângă el, și mai aproape, lipindu-și corpul de al ei. Timpul se extinse parcă, în timp ce se învârteau, cu gurile lipite și inimile bătând la unison.

Ea îi respiră parfumul, gustul. Atât de familiar și totuși atât de nou. Își trecu degetele prin părul lui de culoarea soare, trăgându-l apoi puțin mai aproape.

Alunecară împreună pe cearșafurile albe și mai în parfumul singurului trandafir roșu. Oftau, împănându-se ca prin vis. O mângâiere, o atingere ușoară, o sculț pe pielea ei. Emma îi mângâie fața, găsimd alinut de o pasiune, învăluită în strălucirea dragostei.

Asta era tot ceea ce voia, tot ceea ce-și dorise vreodată. Dulceața și căldura. Dăruindu-se, mai mult și mai mult în coplesită și amețită de dragoste.

Carnea lui lipită de a ei, atât de caldă, îi producea o bucurie tăcută, chiar și când pulsul ei crescuse rapid. Bucuriei lui se lipiră de inima ei, ce bătea pentru el.

Știa el asta? Putea oare simți?

Și, când o ridică ușor, numele lui – doar numele lui înflori în acea inimă.

Emma îi acoperea mintea ca o ceață de argint, trecându-i prin sânge precum șampania. Fiecare mișcare leuza, fiecare șoptă, fiecare atingere îl seduceau și îl vrăjeau.

În culmea extazului, ridicându-se precum un val, Emma îi șopti numele. Și zâmbi.

Ceva în interiorul lui se împletici.

– Ești atât de frumoasă, murmură el. Imposibil de frumoasă.

– Mă simt frumoasă atunci când mă privești.

Jack își trecu degetele peste sânul ei, privindu-i ochii strălucind de plăcere. Își apropie gura, gustând ușor din ea cu dinții și limba, și îi simți corpul tremurând de dorință.

– Te vreau, o auzi respirând sub el. Tu ești ceea ce vreau, Jack.

Îl învălui, trăgându-l mai aproape, cu mișcări ușoare și intense. Iar el se pierdu în ea.

Satisfăcut, își odihni obrazul pe sânul ei, lăsându-și mintea să zboare.

– Nu ai cum să lipsești mâine și să rămânem aici?

- Mhm, spuse ea, trecându-și degetele prin părul lui. Nu de data asta. Dar ce frumos ar fi fost.
- La felul în care arată lucrurile, va trebui să ne trezim foarte dimineată.
- Câteodată mi-e mai bine când nu dorm deloc, în loc să dorm doar câteva ore amărâte.
- Ce amuzant, spuse el, ridicându-și capul și zâmbindu-i. Și eu mă gândeam la același lucru.
- Ar fi păcat să irosim restul șampaniei și căpșunile cele minunate, acoperite cu ciocolată.
- Criminal. Stai aici. Nu te mișca. Le aduc.
- Nu plec nicăieri, oftă ea, întinzându-se.

capitolul 18

La cinci minute după ce Emma ajunsese acasă, intră și Mac pe ușă.

– Am așteptat până a plecat, strigă Mac, urcând scările. Adică m-am abținut, cu o forță demnă de Hercule. Despa-chetezi, spuse ea, încruntându-se când intră în dormitorul Emmei. Pui totul la loc. Urăsc nivelul acesta de eficiență. De ce nu poate măcar una dintre voi să fie o dezordonată ca mine?

– Nu ești dezordonată. Doar ușor relaxată atunci când vine vorba de spațiul tău personal.

– Hei, îmi place asta. „Relaxată când vine vorba de spațiul personal.“ O.K., destul despre mine. Spune-mi tot. Eu mi-am lăsat iubitul singur, cu bolul lui de cereale.

– A fost fabulos, se învârti Emma fericită, ținând în mână rochia pe care o purtase cu o seară înainte. Fiecare minut.

– Detalii, detalii, detalii!

– Un restaurant franțuzesc elegant, șampanie, un apartament la Waldorf.

– Doamne, toate astea ți se potrivesc atât de bine. La capitolul întâlnire extravagantă. Iar la capitolul întâlnire lejeră, poate un picnic pe plajă, sub clar de lună, vin roșu, lumânări mici ascunse în scoici.

– De ce nu ies eu cu tine? spuse Emma, închizând geanta.

– Am fi un cuplu minunat, e adevărat. Punându-și o mână pe umărul Emmei, Mac se întoarse spre oglindă și o studie – Emma îmbrăcată în jeanșii ei strâmți și cu o cămașă lejeră, iar ea, în pantalonii de bumbac și în tricoul cu care dormise. De-a dreptul incredibil. Oricum, o putem

pline ca variantă de rezervă, pentru cazul în care lucrurile nu merg bine altfel.

– E întotdeauna bine să ai o rezervă. O, Doamne, Mac, a fost o noapte perfectă, spuse ea, întorcându-se și îmbrățișând-o strâns pe Mac, înainte să facă o nouă piruetă. N-am dormit deloc. E extraordinar că găsim atâtea lucruri despre care să vorbim, pe care încă le mai avem de aflat unul despre celălalt. Am vorbit tot timpul cinei, apoi am făcut o plimbare lungă. Și îi rugase pe cei din hotel să aducă șampanie și lumânări în cameră și să pună muzică.

– Uau!

– Apoi, am băut iar șampanie și am vorbit, și am făcut dragoste. A fost atât de romantic, spuse ea, fredonând cu ochii închiși și strângându-și brațele în jurul corpului. După aceea, am vorbit și am băut iar șampanie, apoi am făcut dragoste din nou. Și am luat micul dejun la lumina lumânărilor și...

– Ați făcut iar dragoste.

– Da. Am condus acasă într-un trafic teribil, cu capota ridicată, și nu ne-a păsat de aglomerație. Nimic n-a mai contat. Nimic nu ar fi putut conta, spuse ea, strângându-și iar brațele. Mac? Sunt o persoană fericită în majoritatea timpului.

– Da, poate fi enervant.

– Știu, dar asta este. Oricum, sunt o persoană fericită, dar nu am știut niciodată că pot fi atât de fericită. Nu am știut că mă pot simți așa. Ca și cum aș vrea să sar, să dansz, să mă-nvârtesc și să cânt. Ca Julie Andrews pe un vârf de munte.

– O.K., dar să nu faci asta, pentru că ar fi cu adevărat enervant.

– Știu, așa că o fac doar înlăuntrul meu. De câte ori mi-am închipuit cum e să fii îndrăgostit nebunește, habar n-aveam despre ce era vorba. Tu așa te simți tot timpul?

o întrebă pe Mac, aruncându-se pe pat și zâmbind cu ochii în tavan. Cu Carter?

– N-am crezut că voi fi vreodată îndrăgostită, spuse Mac, așezându-se lângă ea. Nu, serios. Nu mi-am imaginat asta tot timpul, așa cum o făceai tu, și nici n-am căutat asta. Într-un fel, m-a luat prin surprindere, iar în altul, a căzut peste mine ca o grămadă de cărămizi. Încă este un pic major pentru mine să știu că simt asta în interiorul meu – nu mă refer la partea cu învârtitul și cântatul, pentru că m-ar enerva chiar și numai în interior. Dar partea cu săritul și cu dansatul o simt. Și cineva o simte pentru mine. Ți-ai da șoc.

– Nu știu dacă și Jack simte asta pentru mine, nu așa cum simt eu pentru el, spuse Emma, luând-o pe Mac de mână. Dar știu că ține la mine. Știu că simte ceva. Și am atâtea de oferit, Mac. Trebuie să cred că toată dragostea asta care mă mistuie... prinde rădăcini. Înainte credeam că-l iubesc, dar acum cred că fusese vorba de pasiune amestecată cu dorință. Pentru că ceea ce simt în momentul ăsta e diferit.

– Îi poți spune?

– Aș fi spus nu cu câteva zile în urmă. Nu vreau să stric nimic, nu vreau să înclin balanța. Chiar am spus nu, atunci când am vorbit cu Parker despre asta. Dar acum cred că pot. Cred că ar trebui s-o fac. Trebuie doar să mă decid cum și când.

– Eu m-am speriat când Carter mi-a spus că mă iubește. Să nu te superi dacă e un pic speriat, cel puțin la început.

– Nu cred că-i spui cuiva că-l iubești așteptând ceva. Cred că-i spui pentru că ai ceva de oferit.

– Despachetezi imediat ce te întorci dintr-o excursie. Ești o fire veselă. Și ești înțeleaptă când vine vorba de iubire. Mă mir că noi trei nu ne-am aliat și nu te-am bătut bine, regulat.

– Nu puteți. Mă iubiți.

– Așa este, spuse Mac, întorcându-se și privind-o pe Emma. Eu te susțin, Emma. Cu toate o facem.

– Atunci cum aș putea greși?

Bătaia în ușă o întrerupse pe Emma, ajunsă la jumătate cu pregătirea livrării de dimineată. Bombănind un pic, lăsă florile să aștepte. Tresări, când le văzu prin fereastră pe Kathryn Seaman și pe sora ei. Înfațișarea ei umedă și dezordonată nu era potrivită pentru a impresiona clienți importanți.

Neavând ce face, afișă un zâmbet lejer și deschise ușa.

– Doamnă Seaman, doamnă Lattimer, ce bine îmi pare să vă văd.

– Îmi cer scuze că am apărut așa, pe nepusă masă, dar Jessica și fetele s-au decis asupra rochiilor pentru domnișoarele de onoare. Voiam să-ți aduc o mostră de material.

– Este perfect. Vă rog, intrați. Doriți ceva de băut? Poate niște ceai rece? E o zi călduroasă.

– Mi-ar plăcea, spuse Adele imediat. Dacă nu te deranjează.

– Nu, deloc. Luați loc, faceți-vă comode. Revin imediat.

„Ceai“, se gândi Emma, grăbindu-se spre bucătărie. „Felii de lămâie, paharele bune. La naiba, la naiba.“ O farfurie micuță cu prăjituri. Noroc cu cutia de rezervă a lui Laurel. Puse totul pe o tavă și își aranjă părul.

Scoase rujul ei de urgență dintr-un sertar, se dădu puțin cu el și își ciupi obrazii.

Cum asta era tot ceea ce putea face. Având în vedere circumstanțele, respiră adânc de două ori, pentru a nu părea grăbită. Când se întoarse, le găsi pe cele două femei plimbându-se prin zona ei de prezentare.

– Kate mi-a spus ce frumos ai aranjat locul. Avea dreptate.

– Mulțumesc.

– Și camerele tale sunt sus?

– Da. Nu numai că e convenabil, ci și foarte comod.

– Am observat că asociata ta – Mackensie – își extinde studioul.

– Da, spuse Emma, turnând ceaiul și rămânând și ea în picioare, la fel ca cele două femei. Mac se căsătorește în decembrie și vor avea nevoie de mai mult spațiu pentru locuit, așa că extind și studioul.

– Ce interesant, spuse Adele, sorbind din ceai și plimbându-se în continuare, atingând florile și studiind pozele. Să pregătiți o nuntă pentru una dintre voi.

– Chiar este. Suntem toate prietene de când eram copii.

– Am observat poza de aici. Asta ești tu împreună cu două dintre asociatele tale?

– Da, Parker și Laurel. Ne plăcea să ne jucăm de-a Ziua Nunții, îi spuse Emma, zâmbind la fotografie. Eu eram mireasa în ziua aceea, și Mac, fotografii oficial. O să vă spună că acela a fost momentul – momentul fluturului albastru – în care a știut că vrea să devină fotograf.

– E minunat, spuse Kathryn, întorcându-se spre Emma. Ți-am întrerupt treaba și te reținem mult prea mult.

– Pauzele neașteptate sunt întotdeauna bine-venite.

– Sper că vorbești serios, adăugă Adele, pentru că vreau tare mult să văd unde lucrezi. Aranjezi ceva azi? Faci buchete?

– Aha... de fapt, mă ocupam de livrarea de dimineață și din cauza asta e cam dezordine.

– O să fiu nepoliticoasă și-o să te întreb dacă pot vedea unde lucrezi.

– Oh, sigur că da, spuse, privind-o pe Kathryn. Nu-i nici o problemă.

– Eu am văzut unde lucrezi.

– Da, dar nu în timp ce lucrăm, sublinie Emma, conducându-le. Aranjarea este... Ei bine, puteți vedea și singure, spuse, arătându-le masa de lucru.

– Vai, ce flori! spuse Adele, apropiindu-se, puternic emoționată. Oh, și mirosul bujorilor.

– Preferații miresei, îi spuse Emma. O să folosim roșul acesta bogat și minunat pentru buchet, în contrast cu rozul puternic și tonurile pale. O să fie legat cu panglică de culoarea vinului și bolduri de culoare roz-bombon. Domnișoarele vor avea versiuni mai mici, în nuanțe de roz.

– Și le păstrezi în gălețile acestea?

– Într-o soluție care hidratează și hrănește. E un element important, pentru a le menține proaspete și pentru a dura până după eveniment. O să le țin în răcitor, până începem să le aranjăm.

– Cum...

– Adele, se rățoi Kathryn, iar o interoghezi.

– Bine, bine. Sunt plină de întrebări, să știi. Dar sunt foarte serioasă în legătură cu lansarea firmei de planificare a nunților în Jamaica, spuse Adele, dând din cap, în timp ce privea în jurul ei. Se pare că ai un aranjament perfect aici, așa că sunt slabe șansele de a te atrage.

– Dar sunt fericită să vă răspund la întrebări. Totuși, pentru o privire de ansamblu a modelului de afacere, Parker este persoana de care aveți nevoie.

– O să te lăsăm să lucrezi acum, spuse Kathryn, băgând mâna în geantă. Materialul.

– O, ce culoare frumoasă! Ca o frunză de primăvară acoperită de picături de rouă. Perfectă pentru o nuntă ca-n povești, spuse ea, întorcându-se și alegând o leala albă, ca de mătase. Vedeți cum albul, pur și simplu, strălucește lângă verdele acesta?

– Da. Da, se vede. Imediat ce desenele finale sunt hotărâte, îți trimitem schițele. Mulțumim, Emma, pentru timpul acordat.

– Suntem cu toate aici ca să ne asigurăm că Jessica va avea o zi perfectă.

– Vezi, spuse Adele, împungând brațul surorii sale. Asta este exact genul de atitudine pe care vrem să o ofer.

De fapt, cred că Ziua Perfectă ar fi un nume minunat pentru firmă.

– Îmi place, spuse Emma.

– Dacă te răzgândești, ai cartea mea de vizită, îi aminti ea Emmei. Îți promit un procent cu zece la sută mai mare decât ce câștigi acum anual.

– Mă străduiesc să nu mă enervez că a încercat să te fure. Din nou, spuse Parker, scoțându-și pantofii, după cele două întâlniri.

– Ție cât ți-a oferit ca să te muți în Jamaica? o întrebă Emma.

– Un cec în alb, și i-am spus că a făcut o greșală elementară. Nimeni nu valorează cât un cec în alb, mai ales când îți crezi un model de afacere.

– E plină de bani, sublinie Laurel. Și da, știu că asta nu contează din punct de vedere practic și al afacerilor. Dar e obișnuită să arunce cu banii.

– Are un concept bun. O companie de organizare de nunți exclusivistă și completă, într-o destinație cunoscută de vacanță. Și e deșteaptă, pentru că încearcă să atragă oameni cu experiență solidă. Dar trebuie să-și stabilească un buget și să-l respecte.

– Atunci de ce nu te duci? vru Mac să știe. Nu vreau să spun c-ar trebui să ne facem toate bagajele și să plecăm în Jamaica sau Aruba, sau mai știu eu unde, dar o filială a Vows într-o locație exotică? O să omorâm concurența.

– Te omor eu pe *tine*, spuse Laurel cu mâna în forma unui pistol, trăgând în aer. N-avem destulă treabă?

– M-am gândit la asta.

– Stai puțin, spuse Laurel, privind-o uluită pe Parker.

– Doar o posibilă direcție, pentru viitor.

– Când vor perfecționa clonarea umană.

– O franciză, mai bine decât o filială, explică Parker. Cu niște cerințe foarte specifice. Dar încă nu m-am gândit la toate detaliile și chichițele. Dacă și când o voi face,

vom discuta cu toate despre asta. Și va trebui să cădem de acord. Dar, deocamdată, avem destulă treabă. În afara celui de-al treilea weekend din august, când suntem libere.

– Am văzut. Chiar voiam să te întreb despre asta, continuă Emma, întinzându-și puțin spatele obosit. M-am gândit c-am uitat să-mi notez ceva.

– Nu, nu avem nici un eveniment în săptămâna aceea, pentru că am lăsat-o eu goală. Pot să rectific asta, dacă nimeni nu este interesat de o săptămână la mare.

Urmă un moment de liniște și de uimire și apoi trei femei săriră în sus, dansând de bucurie. Laurel o prinse de mână pe Parker și o ridică și pe ea.

– Înțeleg că sunteți interesate.

– Putem să împachetăm acum? Putem? Putem? întrebă Mac.

– Cremă de plajă, bikini și un blender pentru cocteiluri. Ce altceva ne mai trebuie? spuse Laurel, învârtind-o pe Parker. Vacanță!

– Unde? întrebă Emma. Ce stațiune?

– Cui îi pasă? spuse Laurel, aruncându-se din nou pe canapea. E la mare. E o săptămână fără fondante sau zahăr caramelizat. Îmi vine să-mi șterg o lacrimă de pe obraz.

– La Hamptons. Del a cumpărat o casă.

– Del a cumpărat o casă la Hamptons? Bravo, Del! spuse Mac, ridicând pumnii în aer.

– De fapt, Brown LLC a cumpărat-o. Despre asta erau unele dintre hârtiile pe care le-a adus aici. A apărut o proprietate. E o investiție bună. Nu v-am spus nimic, pentru cazul în care nu ar fi mers. Dar afacerea e încheiată acum. Deci trebuie să împachetăm cu toții și să plecăm o săptămână la mare, la sfârșitul lunii august.

– Cu toții? întrebă Laurel.

– Noi patru, Carter, Del și Jack, desigur. Are șase dormitoare și opt băi. E destul loc pentru toată lumea.

– Jack știe? întrebă Emma.

– Știe că Del căuta o proprietate, dar nu știe de august. Amândoi am fost de părere că nu are rost să discutăm despre săptămâna de vacanță, în caz că lucrurile nu ar fi mers. Acum putem discuta.

– Trebuie să-i spun lui Carter. Daa! spuse Mac, pupând-o apăsător pe Parker înainte de a pleca în fugă.

– Ce bine. O să o trec în calendar, cu multe inimioare și raze de soare în jur. Plimbări pe plajă în lumina lunii, zise Emma, îmbrățișând-o pe Parker. E aproape la fel de perfect ca dansatul prin grădina luminată de lună. Mă duc să-l sun pe Jack.

– E ceva în neregulă? o întrebă Parker pe Laurel când rămăseră singure.

– Poftim? Nu. Dumnezeu, ce ar putea fi în neregulă. La mare, o săptămână. Cred că sunt în stare de șoc. Avem nevoie de haine noi de plajă.

– Clar.

– Hai să mergem la cumpărături, spuse Laurel, ridicându-se.

Deoarece Emma fusese lovită de inspirație, decise să meargă pe mâna ei. A fost nevoie să facă niște jonglerii și a avut noroc de niște clienți destul de flexibili, pentru a-și decala întâlnirile cu o oră, dar Jack a reușit să-și elibereze ziua de luni.

Emma voia să-l surprindă pe Jack cu o schimbare, în întâlnirea lor obișnuită de luni seară.

Înainte de a pleca, se opri la clădirea principală și o căută pe Parker în biroul ei.

Parker se plimba de colo-colo, cu căștile pe urechi, și își dădu ochii peste cap atunci când o văzu pe Emma intrând.

– Sunt sigură că mama lui Kevin nu a vrut să fie critică sau să te insulte. Ai completă dreptate, este nunta ta, ziua ta, alegerea ta. Ai dreptul să... Da, este foarte drăguț, Dawn, și extrem de bine-crescut. Știu... știu, spuse Parker,

închizând ochii și mimând că se strânge de gât în fața Emmei.

– Ah, de ce nu mă lași să mă ocup eu de asta pentru tine? V-ar scăpa de stres pe tine, și pe Kevin. Și, câteodată, un observator neutru poate explica mai bine și... sunt sigură că nu. Da, desigur. Și eu aș fi furișă. Dar... Dar... Dawn! Tonul ei se aspri doar pentru o secundă, destul, se gândi Emma, pentru a întrerupe pălăvrăgeala miresei. Trebuie să ții minte, mai presus de orice, de detalii, de complicații sau de neînțelegeri, că ziua aceea și tot ceea ce ține de ea este pentru tine și Kevin. Și trebuie să ții minte că eu mă aflu aici pentru a mă asigura că tu și Kevin veți avea ziua pe care v-o doriți, spuse Parker, fixând tavanul. Ce-ar fi ca tu și Kevin să ieșiți și să luați cina în oraș diseară, doar voi doi? Pot să fac o rezervare pentru voi oriunde... iubesc restaurantul acela, spuse Parker, notându-și ceva pe o foaie. Pe la șapte? Mă ocup de asta pentru tine, chiar acum. Și o să vorbesc cu mama lui, în seara asta. Până mâine, toate lucrurile vor fi aranjate. Nu-ți face griji în legătură cu nimic. Vorbim curând. Da, Dawn, pentru asta sunt aici. Bine. Excelent. Mhm. Pa. Încă un minut, spuse ea, ridicând un deget.

După ce telefonă la restaurantul ales de mireasă și obține o rezervare, își scoase căștile. Apoi, respiră adânc, scoase un țipăt scurt și entuziasmat și dădu din cap.

– Mai bine. Mult mai bine.

– Dawn are probleme cu viitoarea ei soacră?

– Da. În mod ciudat, mama mirelui nu înțelege sau nu aprobă alegerea ei în privința celui care va purta inelele.

– Dar nu e...

– Adică Beans, Boston terrierul lui Dawn.

– O, am uitat de asta, spuse Emma, încruntându-se. Stai. Știam despre asta?

– Probabil că nu, având în vedere că abia mi-a spus, acum câteva zile. Mama mirelui crede că este o prostie,

și e rușinos și jenant. Și a spus asta foarte clar. Așa că mireasa a decis că viitoarea ei soacră urăște câinii.

– Va purta costum?

– La momentul de față doar un papion, strânse Parker din buze. Dacă vrea câine, va avea câine. Așa că o să o rog pe mama mirelui să iasă cu mine să bem ceva – având în vedere că astfel de probleme se rezolvă cel mai bine între patru ochi și cu alcool – și o să rezolv cumva.

– Succes. Eu mă duc în oraș. O să-i fac o surpriză lui Jack, și o să-i pregătesc cina, deci mă întorc abia mâine dimineată. Dar o să și verific dacă tu și Laurel ați mai lăsat ceva haine sexy de plajă prin Greenwich.

– S-ar putea să fi rămas o bluză. Și poate o pereche de sandale.

– Le găsesc eu. Mă duc la piață și pe la pepinieră. Ai nevoie de ceva? Pot să-ți aduc ce-ți trebuie mâine dimineată.

– Te duci pe la librărie?

– Mă duc în oraș; ce-ar zice mama dacă n-aș trece pe-acolo?

– Corect. Are o carte pe care am comandat-o.

– Ți-o aduc eu. Dacă te mai gândești la ceva, dă-mi un telefon pe mobil.

– Distracție plăcută.

După ce Emma ieși, Parker se uită la BlackBerryul ei și, oftând, o sună pe mama lui Kevin.

Încântată că avea câteva ore libere, Emma se opri mai întâi la pepinieră. Se plimbă și admiră liniștită florile și abia apoi începu să selecteze ce cumpăra pentru firmă.

Lubea mirosurile – de pământ, de plante, de verdeață – așa de mult, încât trebui să-și impună să nu cumpere câte ceva din fiecare. Dar își promise să mai treacă o dată, a doua zi dimineată, pentru a mai cumpăra câteva plante pentru domeniu.

Deocamdată, încerca să se hotărască între două ghi-vece, vizualizând veranda ușii din spate a lui Jack. Găsi două vase subțiri, de un bronz ruginiu, și decise că ar fi perfecte pentru a-i încadra ușa bucătăriei.

– Nina? o strigă ea pe vânzătoare. O să le cumpăr pe astea două.

– Sunt superbe, nu-i așa?

– Da. Le poți încărca în mașina mea? E chiar în față. Și pământul pentru flori? Eu mă duc să iau plantele.

– Nu te grăbi.

Găsi exact ceea ce voia, alegând nuanțe de roșu intens și mov, cu câteva sclipiri de auriu, pentru contrast.

– Minunat, comentă Nina, când Emma trecu cu căruciorul pe la casă. Culori puternice, texturi superbe. Și heliotropul miroase extraordinar. Sunt pentru o nuntă?

– Nu, de fapt, sunt un cadou pentru un prieten.

– Norocos prieten. Totul este încărcat.

– Mersi.

Ajunsă în oraș, hoinări prin magazine și cumpără sandale noi, o cămașă vaporosă și, gândindu-se la vara aceea de demult, o eșarfă colorată, pe care să o folosească la plajă.

Trecu pe la librărie și îi făcu cu mâna vânzătorului care tocmai făcea o comandă la casă.

– Bună, Emma! Mama ta este în spate.

– Mersi.

O găsi pe mama ei deschizând un pachet de cărți primit recent. Imediat ce o văzu pe Emma, Lucia lăasă cutia deoparte.

– Asta chiar este o surpriză extrem de plăcută.

– Am ieșit prin oraș să cheltuiesc bani, spuse Emma, aplecându-se peste cutie și sărutând-o pe Lucia pe obraz.

– Activitatea mea preferată. Aproape. Ai cumpărat ceva de ești așa fericită sau... se opri, atingând brățara Emmei cu degetul. Ești, pur și simplu, fericită?

– Amândouă. O să-i pregătesc cina lui Jack, deci trebuie să mai ajung și la piață. Dar am găsit cele mai drăguțe sandale, pe care – bineînțeles – a trebuit să le încerc, spuse Emma, făcând o piruetă și arătându-le.

– Chiar sunt drăguțe.

– Și... Emma își mișcă degetul arătător, zdrăngănind noul breloc de aur.

– Ah, frumos.

– Plus o fustă superbă de vară, acoperită cu maci roșii. Câteva bluze, o eșarfă și... altele.

– Asta-i fata mea. L-am văzut pe Jack azi-dimineață. Parcă zicea că mergeți la film diseară.

– Schimbare de planuri. O să-i pregătesc faimoasa ta friptură. Doamna G. avea o bucată în congelator, așa că m-am rugat de ea să mi-o dea și a stat la marinat toată noaptea. E în mașină, într-o geantă frigorifică. M-am gândit să fac și cartofii aceia copti, subțirei, cu rozmarin, poate și sparanghel, și o bucată frumoasă de pâine prăjită, cu ulei. Ce părere ai?

– Foarte masculin.

– Bun, asta era și ideea. Nu mi-am permis să-i cer un desert lui Laurel. E foarte aglomerată. M-am gândit la înghețată și fructe de pădure.

– O masă sănătoasă și masculină. Există vreo ocazie?

– În parte, ca să-i mulțumească pentru noaptea minunată la New York și pentru restul... O să-i spun, mama. O să-i spun ce simt pentru el, că îl iubesc. Mi se pare aproape greșit să simt atâtea – își apăsă ea o mână pe inimă – și să nu-i spun.

– Dragostea e curajoasă, îi reaminti Lucia. Atunci când îți rostește numele, Jack pare fericit. Mă bucur că mi-ai povestit. Acum, pot să vă țin pumnii, la amândoi, diseară.

– Mă bucur. Ah, și ai o carte pentru Parker. I-am spus că i-o duc eu.

– Ți-o aduc, spuse Lucia, punându-și o mână în jurul taliei Emmei, în timp ce ieșeau din depozit. Mă suni mâine? Vreau să știu cum a decurs cina.

– Te sun la prima oră.

– Emma?

– Bună, spuse Emma, întorcându-se și zâmbindu-i bruneții frumoșele pe care nu știa de unde s-o ia.

– Ești chiar tu! Oh, bună, Emma!

Emma se trezi strânsă în brațe cu entuziasm și clătinată dintr-o parte într-alta. Uimită, o îmbrățișă și ea prieteneste pe față, privind-o întrebătoare pe mama ei.

– Rachel, te-ai întors acasă de la facultate, se apropie Lucia, transmițându-i indicii Emmei. Parcă mai ieri Emma venea să stea cu tine.

– Știu. Abia dacă...

– Rachel? Rachel Monning? se miră Emma, împingând-o ușor în spate și privind-i ochii albaștri. O, Doamne. Uite-te la tine. Nu te-am recunoscut. Ai crescut și ești superbă. Când ai încetat să mai ai doisprezece ani?

– Acum ceva timp. A trecut atâta timp de atunci... Oh, Emma, arăți minunat. Ca întotdeauna. Nu pot să cred că am dat peste tine așa. Chiar voiam să te sun.

– Ești la facultate acum? Ai venit acasă pe perioada verii?

– Da. Mai am un an. Lucrez la Estervil, relații cu publicul. E ziua mea liberă și m-am oprit pe aici, pentru că aveam nevoie de o carte. O carte pentru planificarea nunților. M-am logodit! spuse, întinzând mâna și arătându-le diamantul sclipitor.

– Te-ai logodit? spuse Emma, trecând de momentul inițial de șoc. Dar te jucai cu păpuși Barbie acum zece minute.

– Cred că, mai bine zis, acum zece ani, spuse Rachel, râzând. Trebuie să-l cunoști pe Drew. E extraordinar. Normal că o să-l cunoști. Ne căsătorim vara viitoare, după ce termin facultatea, și vreau tare mult ca tu să te ocupi de flori și, mă rog, de tot. Mama mea spune că Vows este

cea mai tare firmă. Îți vine să crezi? Mă căsătoresc, și tu o să-mi faci buchetul! Înainte, îmi făceai buchetele acelea din șervețele Kleenex, iar acum o să te ocupi de cel real.

– Cât mă bucur pentru tine, spuse Emma, simțind lovitura direct în stomac și urându-se pentru asta. Când s-a întâmplat?

– Acum două săptămâni, trei zile și... Rachel se uită la ceas. Șaisprezece ore. Oh, aș vrea să am mai mult timp, dar trebuie să iau cartea și să fug, altfel întârzii, spuse ea, îmbrățișând-o din nou pe Emma. Te sun și vorbim despre flori, și torturi, și, o, Doamne, despre toate. Pa! La revedere, doamnă Grant. Ne vedem curând.

– Rachel Mooning se mărită.

– Da, spuse Lucia, bătând-o pe Emma pe umăr. Așa este.

– Eram bona ei, atunci când era mică. Îi împleteam părul și o lăsam să se culce târziu. Acum, o să mă ocup de flori pentru nunta ei. Dumnezeuule, mamă.

– Hai, hai, spuse Lucia, neputându-se abține să chicotească. Nu ești pe cale să petreci seara cu un bărbat minunat?

– Da. Ai dreptate. Știu. Fiecare are drumul ei în viață. Dar... Dumnezeuule.

Reuși să treacă peste amintirea zilelor în care era bună, și peste nunți, și să-și termine cumpărăturile. Abia ieșise din piață, când cineva o strigă din nou.

– ¡Buenas tardes, bonita!

– Rico, zise, fiind sărutată pe amândoi obraji, de data aceasta. Ce mai faci?

– Mai bine acum, că te văd pe tine.

– Cum de nu ești în zbor spre un loc fabulos?

– Tocmai m-am întors dintr-o călătorie în Italia. Proprietarul și-a dus familia în Toscana pentru puțină odihnă și recreere.

– Ah, viața grea de pilot particular. Brenna ce mai face?

– Ne-am despărțit acum câteva luni.

– Oh, îmi pare rău. Nu știam.

– Așa merg lucrurile, spuse el, ridicând din umeri. Lasă-mă să duc eu astea pentru tine, continuă el, luându-i plasele cu cumpărături și aruncând o privire în ele, în timp ce o conducea spre mașină. Pare a fi vorba de o masă bună și mult mai sănătoasă decât mâncarea de la pachet pe care voiam s-o pregătesc.

– Oh, sărăcuțul, râse ea, deschizând portiera din dreapta. Pune-le aici. În spate e deja destul de plin.

– Observ, spuse el, privind pungile și plantele de pe scaunul din spate. Se pare că ai planificat o seară pe cinste, dar, dacă te răzgândești, te scot la cină, spuse, trecându-și degetul jucăuș peste mâna ei. Sau chiar mai bine, îți pot da lecția aceea de pilotaj, despre care vorbeam.

– Mersi, Rico, mă văd cu cineva.

– Mă gândeam eu. Să știi că te poți răzgândi și în legătură cu asta – oricând – și mă poți suna.

– Dacă mă răzgândesc, tu vei fi primul pe care-l sun, spuse ea, sărutându-l ușor pe obraz și îndreptându-se spre cealaltă latură a mașinii. O mai ții minte pe Jill Burke?

– Ah... micuța blondă, cea care râdea zgomotos.

– Da. Și ea este singură din nou.

– Chiar?

– Ar trebui s-o suni. Sunt sigură că i-ar plăcea tare mult o lecție de pilotaj.

Zâmbetul lui străluci și ochii îi sclipiră, amintindu-i Emmei de ce îi plăcea să petreacă timp cu el. Urcă în mașină și îi făcu cu mâna când plecă.

Gândindu-se la ghivece, la plante și la mâncare, Emma parcă în spatele clădirii lui Jack și cât de aproape de scări putu. Înclină capul, privind mica verandă a bucătăriei, și dădu din cap aprobator. Ghivecele vor arăta bine, chiar foarte bine.

Nerăbdătoare să se apuce de treabă, porni pe lângă clădire, spre intrarea din față. Ușa cu sticlă și ferestrele înalte

din față lăsau lumina bogată să intre în casă, adăugând stil și căldură holului. Jack avusese dreptate, păstrându-l confortabil, în loc să-l facă prea elegant, se gândi ea. Emană calm și liniște, deși ea știa că în restul birourilor și sălilor, de obicei, domnea haosul.

– Bună, Michelle.

– Emma, spuse femeia care lucra la birou, într-o ordine perfectă, întorcându-și scaunul. Ce mai faci?

– Excelent. Cum te mai simți?

– Douăzeci și nouă de săptămâni, spuse Michelle, mângâindu-și burta de gravidă. Suntem bine. Îmi plac sandalele tale *la nebunie*.

– Și mie. Tocmai le-am cumpărat.

– Sunt superbe. Întâlnirea de luni seară, nu?

– Exact.

– Ai venit puțin cam devreme, nu?

– Plan nou. Jack e ocupat? Nu i-am spus despre noul plan, de fapt.

– Nu s-a întors încă. Are o problemă pe șantier și întârzie. Nu e foarte mulțumit de lucrători și de noul inspector sau, mă rog, de nimic, momentan.

– Oh, se miră Emma. În cazul acesta, noul meu plan este sau foarte bun, sau foarte prost.

– Îmi poți spune despre ce este vorba?

– Sigur. M-am gândit să-i pregătesc cina, să-i fac o surpriză cu asta și cu niște ghivece noi pentru mica lui verandă. Cina și un film acasă, în loc să ieșim în oraș.

– Dacă vrei părerea mea, ai fost foarte inspirată. Cred că va fi încântat de o masă gătită în casă, după ziua pe care a avut-o. Poți să-l suni și să verifici, dar s-ar putea să vină pe la trei cu inspectorul.

– Hai să duc lucrurile până la capăt. Problema este, Michelle, că nu am o cheie.

– Oh, păi, nu e nici o problemă, spuse Michelle, după un moment foarte scurt de mirare, deschizând un sertar al biroului și scoțând cheile de rezervă.

– Ești sigură că e O.K.? „Ce jenant este“, se gândi Emma, „că trebuie să întreb“.

– Nu văd de ce n-ar fi. Tu și Jack sunteți prieteni de ani de zile, iar acum sunteți...

– Da, suntem, spuse Emma, zâmbind intenționat. A doua problemă? Cele două ghivece pe care le-am adus au cam douăzeci de kilograme fiecare.

– Chip este în spate. Îl trimit afară.

– Mersi, Michelle, spuse Emma, luând cheile. Ești salvarea mea.

Strânse cheile în mână, pornind spre ușa din spate. Nu avea nici un motiv, își spuse ea, să se simtă jenată. Nu avea nici un rost să se simtă desconsiderată pentru că bărbatul cu care se culca de aproape trei luni – și pe care îl știa de peste zece ani – nu se obosise să-i dea o cheie.

Era ceva neînsemnat, pentru numele lui Dumnezeu! Nu o închidea pe-afară. Pur și simplu...

Nu conta. Avea să continue cu pregătirile plantelor pentru seară. O să-i ofere flori, o să-i gătească cina și o să-i spună că-l iubește.

Și, fir-ar să fie, o să ceară o cheie.

capitolul 19

Emma petrecu o oră fericită, punând la locul lor cumpărăturile, aranjând floarea-soarelui pe care o adusese din rezervele ei, pentru masa lui din bucătărie, și pregătind ghivecele.

Avusese dreptate, se gândi ea. Încadrau ușa perfect. Pete de culoare puternice și curajoase, decise ea, așezând salvia roșie lângă heliotropul purpuriu. Combinația de plante pe care o alesese îi va oferi culoare și flori tot anotimpul și va fi chiar mai intensă atunci când lobelia se va revărsa, alături de ciucușoarele pufoase, peste marginea ghivecelor.

O primire minunată, se gândi ea, de câte ori Jack va urca scările. Și își mai zise, zâmbind subtil, o amintire vie a femeii care a pregătit acea primire.

– Superb, aș zice eu, exclamă, dându-se în spate și studiind rezultatul.

Adunând ambalajele și ghivecele goale, se întoarse pentru a reface aranjamentul pentru a doua urnă.

Se întrebă dacă Jack avea o stropitoare, apoi se decise că probabil nu avea. Ar fi trebuit să se gândească la asta, dar se va descurca și cu altceva, până când își va cumpăra una. Mulțumită să-și bage mâinile în pământ, fredona pe muzica ce se auzea de la radioul pe care îl deschisese. Ghivecele lui de la intrare mai aveau nevoie de ceva, gândi ea în timp ce lucra. O să mai aducă niște lucruri în cursul săptămânii viitoare.

Când termină, mătură pământul căzut pe jos și duse ghivecele, tăvile de plastic și uneltele de grădinărit la mașină. Apoi, frecându-și palmele, se întoarse și își admiră realizarea.

Fusese întotdeauna de părere că florile erau un element esențial al unei case. Acum le avea și Jack. Și mai credea, de asemenea, că florile plantate cu dragoste înfloreau mai frumos. Dacă era adevărat, acestea vor arăta spectaculos până va da primul îngheț serios.

Se uită la ceas și se grăbi în sus pe scări. Trebuia să se spele și să se apuce de cină, mai ales că se hotărâse să adauge un aperitiv la meniu.

Murdar, transpirat și încă enervat de dispariția instalatorului și de acel inspector în construcții neexperimentat și cu nasul pe sus, Jack coti spre intrarea din spate a birourilor sale.

Voia să facă un duș, să bea o bere și, poate, să ia niște aspirine. Dacă șeful de șantier nu avea de gând să concedieze instalatorul – care se întâmpla să-i fie și cumnat – atunci să-i explice el clientului întârzierea. Și să se ocupe tot el de inspectorul în construcții, care se decisese să facă pe șeful pentru că ușa de la intrare era cu șapte optimi de centimetru mai încolo.

O.K., poate întâi aspirina, apoi dușul și, la final, berea.

Poate că asta îl va liniști după ziua care începuse cu un telefon la șase dimineața, de la un client cu o ruletă, care o luase razna pentru că rama barului său ieșise de 174 de centimetri, în loc de 180.

Nu c-ar fi fost vina clientului. Și el ar fi luat-o razna. 180 pe schițe trebuia să fie 180 și în practică, nu atât cât decidea angajatul să faci.

Și, se gândi Jack, încercând să scape de tensiunea puternică din umeri, ziua mersese prost până la sfârșit. Dacă tot lucra douăsprezece ore pe zi, ar fi vrut măcar să termine cu senzația că a realizat ceva, și nu doar că a alergat prin district, stingând nenorocite de incendii.

Trecu de colțul străzii, spunându-și că ar trebui să fie recunoscător că ajunsese acasă, unde, din moment ce biroul era acum închis, nimeni – te rog, Doamne –

nu îl va ruga să repara ceva, să negocieze ceva sau să se certe în legătură cu ceva.

Când zări mașina Emmei, încercă să-și facă ordine în gânduri, în ciuda migrenei. Încurcase cumva lucrurile? Plănuiseră să se întâlnească în oraș și apoi să plece?

Nu, nu, cină, poate un film – pe care el avea de gând să le transforme în mâncare la pachet și, poate, un DVD, și asta abia *după* ce s-ar fi răcorit și calmat. Atâta doar că uitase să o sune să-i spună, fiind prins până peste cap cu crize și plângeri.

Dar dacă ea era pe undeva, prin oraș, Jack ar fi putut să...

Începu să intre la idei atunci când observă ușa din spate deschisă și vasele cu flori de lângă ea. Se opri pentru un moment, apoi își aruncă ochelarii de soare pe bord. Coborî din mașină și auzi muzica revărsându-se prin ușa de plasă.

De unde naiba apăruseră plantele? se miră el, în timp ce o nouă furie se adăugă durerii crâncene de cap. Și de ce naiba era ușa lui deschisă?

Voia aer condiționat, un duș rece și cinci minute nenorocite ca să treacă peste ziua proastă. În schimb, avea flori pe care va trebui să țină minte să le ude, muzică dată la maximum și pe cineva care necesita atenție și conversație, la el în casă.

Urcă cu greu scările, se încruntă la plante și împinse ușa de plasă.

Și o văzu pe Emma, fredonând muzica de la radio – care îi agrava durerea lui de cap –, gătind ceva pe aragazul lui, când el era setat pe o pizza la pachet, și cheile lui de rezervă erau așezate pe masă lângă o vază enormă cu floarea-soarelui, care îi făcea ochii să pulseze.

Emma scutură tigaia cu o mână și o întinse pe cealaltă să ia paharul cu vin – apoi îl văzu.

– Vai! râse ea, cu mâna tresărind pe mânerul tigăii. Nu te-am auzit.

– Nu-i de mirare, având în vedere că distrezi tot car-tierul cu... Doamne, asta e ABBA?

– Ce? Ah, muzica. Este tare, spuse ea, scuturând încă o dată tigaia și ajustând flacăra de sub ea. Mișcându-se ușor, luă telecomanda și dădu mai încet volumul. Muzică pentru gătit. M-am gândit să-ți fac o surpriză cu o masă gătită în casă. Scoicile astea mai au nevoie doar de un minut. Sosul este deja gata, deci poți mânca imediat. Ce zici de un pahar cu vin?

– Nu, mersi, spuse el, întinzând mâna pe deasupra capului ei și luând cutia cu aspirine din dulap.

– Zi grea, spuse ea cu înțelegere, trecându-și mâna peste a lui, în timp ce el se chinuia să deschidă cutia. Mi-a spus Michelle. De ce nu stai jos puțin, să te liniștești?

– Sunt murdar. Am nevoie de un duș.

– Da, ai dreptate, spuse ea, ridicându-se pe vârfuri și sărutându-l ușor. Îți aduc niște apă cu gheață.

– Pot s-o iau eu, spuse el, trecând pe lângă ea și îndrep-tându-se spre răcitor. Michelle ți-a dat cheia?

– Mi-a spus că erai ocupat pe teren și că ai avut o zi proastă. Aveam mâncare în mașină, așa că... spuse ea, luând iar tigaia și stingând focul. Am niște friptură la marinat. Carnea roșie ar trebui să-ți facă bine la durerea de cap. Poți să te speli și să te relaxezi. Sau pot amâna cina puțin, dacă vrei să te întinzi, până te simți mai bine.

– Ce-i cu toate astea, Emma? Chiar și dată mai încet, muzica îl zgâria pe creier. Apucă telecomanda și o închise. Tu ai cărat ghivecele acelea aici sus?

– Chip a făcut munca grea. M-am distrat tare bine, alegând vasele și plantele, spuse, punând coriandru, usturoi și lămâie peste scoici și turnându-le peste sosul pe care îl pregătise. Ies foarte bine în evidență lângă casă, nu-i așa? Am vrut să fac ceva ca să-ți mulțumesc pentru New York, și când m-a lovit inspirația, am făcut niște schimbări în program și am pornit la treabă.

Așeză vasul gol în chiuvetă și se întoarce. Zâmbetul de pe față îi dispăru.

– Și m-am gândit prost, nu-i așa?

– Am avut o zi nasoală, asta-i tot.

– Și eu am contribuit la asta, în mod clar.

– Da. Nu, spuse el, apăsându-și degetele peste tâmple. A fost o zi proastă. Am nevoie doar să-mi revin puțin. Ar fi trebuit să mă suni dacă voiai să... faci asta.

Fără să se gândească, din pură obișnuință, Jack luă cheile de rezervă și le înfundă în buzunar.

Ar fi putut la fel de bine s-o pălmuiască.

– Nu-ți face griji, Jack, nu mi-am atârnat nimic în dulap, nu mi-am pus nimic în sertare. Periuța de dinți e încă în geantă.

– Despre ce naiba vorbești?

– Ți-am invadat doar bucătăria, și n-o să se mai întâmple. Nu am fugit să-mi fac o copie a prețioaselor tale chei, și sper să n-o cerți pe Michelle pentru că mi le-a dat.

– Lasă-mă puțin, Emma.

– Să te las puțin? Ai idee cât de umilitor a fost să trebuiască să-i spun că nu am o cheie? Să știu că dormim împreună din aprilie și n-ai încredere în mine.

– Nu are nici o legătură cu încrederea. Pur și simplu, niciodată...

– Prostii, Jack. Doar prostii. De câte ori stau aici – ceea ce se întâmplă foarte rar, pentru că e spațiul tău –, trebuie să mă asigur că nu las în urmă nici măcar o agrafă, pentru că, vai, Doamne, ce ar urma? O perie de păr? O bluză? Până să-ți dai seama, chiar m-aș simți ca acasă aici.

– Ești bine-venită aici. Nu fi ridicolă. Nu vreau să mă cert cu tine.

– Foarte rău, pentru că eu vreau să mă cert cu tine. Ești nervos pentru că sunt aici, pentru că ți-am invadat spațiul și m-am simțit ca la mine acasă. Și asta îmi spune

că-mi iroesc timpul, îmi iroesc sentimentele, pentru că merit mai mult decât atât.

– Uite ce e, Emma, toate astea m-au prins, pur și simplu, într-un moment prost.

– Nu e vorba de moment, Jack, nu doar de moment. Este ceva ce se întâmplă mereu. Nu mă primești aici, pentru că ar însemna o implicare mult prea mare din partea ta.

– Dumnezeuule, Emma, sunt implicat. Nu există nimeni în afară de tine. Nu a mai existat nimeni, din momentul în care te-am atins.

– Nu e vorba despre altcineva. Este vorba despre tine și despre mine. E vorba despre faptul că mă vrei, dar numai în condițiile stabilite de tine, după planul tău, spuse, fluturându-și mâinile în aer. Atâta timp cât ne ținem de el, nu-i nici o problemă. Dar asta nu mai merge pentru mine. Nu mai merge în condițiile în care nu pot să-ți cumpăr o cutie de lapte sau să las un nenorocit de ruj pe chiuveta din baie. Sau să-ți ofer niște plante amărate, fără să te enervez.

– Lapte? Ce lapte? Dumnezeuule, nu știu despre ce vorbești.

– Nu o să mergă în condițiile în care a-ți găti o cină este, practic, un act criminal, spuse apucând farfuria cu scoici și trântind-o în chiuvetă în sunet de cioburi.

– O.K., suficient.

– Nu, nu e suficient, spuse ea, răsucindu-se și împingându-l cu amândouă mâinile, în timp ce lacrimi de furie și de durere îi împânzeau ochii și îi ascuțeau vocea. Și nu am de gând să mă mulțumesc cu ceva ce nu e suficient. Sunt îndrăgostită de tine și vreau să mă iubești. Vreau o viață alături de tine. Căsătorie, și copii, și un viitor. Deci asta? Asta nu este suficient nici pe departe. Se pare că aveai dreptate, Jack. Aveai perfectă dreptate. Dacă le dai un centimetru, o să-ți ia un kilometru.

– Ce? Cum? Stai.

– Dar nu-ți face griji, nu e nevoie să o iei la sănătoasă. Eu sunt responsabilă pentru sentimentele mele, nevoile mele, alegerile mele. Și am terminat aici. Am terminat cu asta.

– Stai așa, spuse el, întrebându-se dacă nu îi va exploda capul. Poate deja o făcuse. Stai naibii un minut să mă gândesc.

– Timpul a expirat, s-a terminat cu gânditul. Nu mă atinge acum, îl avertiză ea când încercă să se apropie. Nici măcar să nu te gândești să pui mâna pe mine. Ai avut ocazia asta. Ți-am dat tot ce aveam. Dacă ai fi avut nevoie de mai mult, aș fi găsit mai mult și ți-aș fi dat. Așa iubesc eu. Doar așa știu s-o fac. Dar nu pot da, acolo unde nu este dorit sau apreciat. Unde eu nu sunt dorită sau apreciată.

– Enervează-te, răbufni el. Sparge vase. Dar nu sta acolo spunându-mi că nu te vreau, nu te apreciez.

– Nu în felul în care vreau eu sau în care am nevoie. Și să încerc să nu vreau, Jack? Să încerc să nu te iubesc în singurul fel în care știu să iubesc? Îmi frânger inima, spuse apucându-și geanta. Stai departe de mine.

– Vreau să stai jos, spuse el, trântind o mână peste ușa de plasă, pentru a o opri. Nu ești singura care are ceva de spus.

– Nu-mi pasă ce vrei! A încetat să-mi mai pese! Am spus să stai departe de mine.

Ridică ochii și-l privi. Nu era enervare sau foc în ochii ei. Asta ar fi putut ignora. Dar nu avea nici o putere împotriva durerii.

– Emma, te rog.

Ea scutură din cap și, împingându-l la o parte, fugi spre mașină.

Emma nu știa cum reușise să-și înfrâneze lacrimile. Știa doar că nu putea să vadă printre ele și că trebuia să ajungă acasă. Avea nevoie să fie acasă. Măinile începură să-i tremure, așa că strânse mai bine volanul. Fiecare

respirație o durea. Cum era posibil? Cum se putea ca simplul act de a trage aer în piept să o ardă? Se surprinse gemând și strânse din buze pentru a se opri. Era ca un animal rănit.

Nu avea de gând să se lase pradă acestor sentimente. Nu acum. Nu încă.

Ignorând soneria veselă a telefonului, își menținu privirea atentă la drum.

Barajul se rupse și lacrimile țâșniră atunci când intră pe alee. Le șterse rapid și nervos cu mâna până când luă curba și parcă.

Tremuratul îi reveni și ieși cu greu din mașină, mergând pe alee, spre casă. Reuși să intre înainte să izbucnească în lacrimi.

– Emma? se auzi vocea lui Parker pe scări. Ce faci acasă așa devreme? Credeam că ești...

– Parker, spuse Emma, văzând-o, prin șuvoiul de lacrimi, cum cobora scările în grabă.

– Of, Emma, spuse Parker, strângând-o în brațe cu putere. Of, draga mea. Haide, hai cu mine.

– Ce-i cu gălăgia asta? Ce... e rănită? spuse doamna Grady, apropiindu-se și ea în grabă, odată cu Parker.

– Nu fizic. O să o duc sus. Poți s-o suni pe Mac?

– Mă ocup eu. Haide, puișor, spuse doamna Grady, mângâind-o pe Emma pe păr. Ești acasă acum. O să avem noi grijă de tot. Du-te cu Parker.

– Nu mă pot opri. Nu pot opri lacrimile.

– Nu trebuie să te oprești, spuse Parker cu o mână în jurul taliei Emmei, conducând-o pe scări. Plângi cât vrei, cât timp simți nevoia. Mergem sus în salon. La locul nostru.

Când urcară la etajul doi, apărură și Laurel în grabă. Nu spuse nimic și își puse o mână în jurul Emmei, din partea cealaltă.

– Cum am putut fi atât de proastă?

– Nu ai fost, murmură Parker. Nu ești.

– O să-i aduc niște apă, spuse Laurel, iar Parker dădu din cap în timp ce o conducea pe Emma spre canapea.

– Doare atât de tare. Atât de tare. Cum poate cineva suporta?

– Nu știu.

Se așezară, și Emma se ghemui, punându-și capul în poala lui Parker.

– Trebuia să ajung acasă! Pur și simplu, trebuia să ajung acasă.

– Ești acasă acum, spuse Laurel, așezându-se pe jos și punând șervețele în mână Emmei.

Îngropându-și fața în ele, Emma își plânse durerea și supărarea din inimă și ghemul din stomac. Gemete adânci îi uscară gâtul, iar lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

– Te simți ca și când ai avea o boală groaznică, spuse ea, strângând pentru o clipă ochii. Ca și când s-ar putea să nu-ți mai revii niciodată.

– Bea puțină apă. O să te ajute, o liniști Parker. Și aspirinele astea.

– E ca o răceală teribilă, spuse Emma, sorbind din apă, luând o gură de aer și înghițind aspirina pe care i-o întinsese Parker. Genul de răceală care, chiar și atunci când a trecut, te face să te simți slăbit și neajutorat.

– Avem ceai și supă, spuse Mac, așezându-se pe jos lângă Laurel. Le-a adus sus doamna Grady.

– Nu încă. Mersi. Nu încă.

– Nu a fost o simplă ceartă, spuse Laurel.

– Nu. Nu doar o simplă ceartă, repetă Emma, cu capul pe umărul lui Parker, epuizată. E mai rău, credeți, având în vedere că e doar vina mea?

– Nici să nu îndrăznești să te învinuiești, spuse Laurel, apăsându-și mâna pe piciorul Emmei. Să nu îndrăznești.

– Nu spun că n-are nici o vină, crede-mă. Dar eu m-am băgat în asta. Și, astă-seară, mai ales astă-seară, m-am ambalat singură, dorindu-mi – așteptând, se corectă ea –

lucruri care nu aveau să se întâmple. Îl cunosc și totuși m-am aruncat în prăpastie.

– Poți să ne spui ce s-a întâmplat? o întrebă Mac.

– Da.

– Bea puțin ceai înainte, spuse Laurel, ridicând cana.

– E whisky în el, spuse ea, respirând, după ce luase o gură.

– Domna Grady a spus să-l bei. O să te ajute.

– Are gust de medicament. Și cred că asta și este, spuse Emma, sorbind încă o gură. I-am depășit limitele, aș putea spune. Eu nu consider limitele acelea acceptabile. Așa că am terminat. Trebuie să terminăm, pentru că nu pot să mă simt așa.

– Care sunt limitele? întrebă Parker.

– Nu face loc, spuse Emma, scuturând capul. Am vrut să fac ceva pentru el. O parte era cu siguranță și pentru mine, dar voiam să fac ceva special. Așa că am trecut pe la pepinieră, începu ea.

Când termină ceaiul, durerea se domolise ușor.

– A sosit acel moment în care a trebuit să-i spun lui Michelle că nu am cheie. O parte din mine a dat înapoi șoptindu-mi: Oprește-te.

– De ce naiba ai fi făcut-o? vru să știe Laurel.

– Asta a spus cealaltă parte. Eram împreună, un cuplu. Și, pe lângă asta, buni prieteni. Ce putea fi greșit dacă intram la el în casă și îl surprindeam cu cina? Dar știam. Cealaltă parte a mea știa. Poate era un test. Nu știu. Nu-mi pasă. Poate era mai mult de atât, pentru că mă întâlнисem cu Rachel Mooning la librărie. O mai ții minte, Parker? Eram bona ei.

– Da, vag.

– Se căsătorește.

– Erai bona ei? spuse Laurel, ridicându-și mâinile. Au voie persoanele de douăzeci și ceva de ani să se căsătorească?

– E la facultate. Termină anul viitor și apoi urmează nunta. Pe care vrea să o facă aici, apropo. Și, după

ce am trecut peste șocul inițial, nu mă puteam gândi decât la faptul că și eu vreau asta. Vreau ceea ce are fata asta, căreia i-am fost *bonă*. La naiba, vreau ceea ce văd pe fața ei. Toată bucuria aceea, încrederea și nerăbdarea de a începe o viață nouă alături de bărbatul pe care îl iubește. De ce nu aș vrea asta? De ce nu am dreptul la asta? A dori o căsnicie e la fel de corect ca a nu o dori.

– Vinzi castraveți grădinarului, îi reaminti Mac.

– Păi, chiar vreau asta. Vreau promisiunea, și munca, și copiii, și tot restul. Totul. Știu că vreau și povestea. Dansul în grădina luminată de lună, dar asta este... Este ca un buchet sau ca un tort frumos. E ca un simbol. Vreau ceea ce simbolizează. El nu vrea asta, spuse ea, lăsându-se pe spate și închizând ochii un moment. Nici unul din noi nu greșește. Pur și simplu, nu vrem același lucru.

– A spus el asta? Că nu vrea ceea ce vrei tu?

– A fost enervat că m-a găsit la el în casă, îi spuse lui Parker. Nici măcar enervat. Mai rău. Iritat. Am fost încrezută.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Mac.

– Da, am crezut. Am crezut că o să-i pară bine să mă vadă, să mă aibă acolo, preocupată de el puțin, după ce avusese o zi lungă și grea. Aveam copia cu *Truly, Madly, Deeply* la mine. Glumisem despre o seară dublă de film, când urma să vadă de ce îmi place atât de mult filmul acela, și să-l combinăm cu *Die Hard*.

– Alan Rickman, dădu din cap Laurel.

– Exact. Aveam floarea-soarelui și ghivecele – Doamne, chiar sunt frumoase – și aproape că terminasem de făcut gustarea, când a sosit. Am continuat să pălăvrăgesc o vreme. Hai să-ți aduc niște vin, ce-ar fi să te relaxezi? Doamne! Ce idioată. Apoi am înțeles, foarte bine și clar. El... a luat cheile de rezervă și le-a băgat în buzunar.

– Ce rece, spuse Laurel cu furie surdă. Al naibii de rece.

– Cheile lui, sublinie Emma. Dreptul lui. Așa că i-am spus ce părere am, ce simt, și că nu mai am de gând să nu vreau și să nu simt. I-am spus că sunt îndrăgostită de el. Și tot ce-a putut replica la asta a fost să-i dau un minut de gândire.

– El e idiotul.

Emma reuși să zâmbească ușor la tonul dezgustat al lui Mac.

– Mi-a spus că „l-am luat prin surprindere, nu se aștepta“. Și că „l-am prins într-un moment prost“.

– Of, Doamne.

– Asta înainte să-i zic că-l iubesc, dar nu contează. Așa că am terminat-o și am plecat. Doare. Cred că o să doară pentru mult timp.

– A sunat, îi spuse Mac.

– Nu vreau să vorbesc cu el.

– Mi-am dat seama. Voia să se asigure că ești aici, că ai ajuns acasă. Nu-i țin partea, crede-mă, dar părea destul de afectat.

– Nu-mi pasă. Nu vreau să-mi pese. Dacă îl iert acum, dacă mă duc înapoi – și mă mulțumesc cu ceea ce-mi poate oferi –, o să mă pierd pe mine. Trebuie să uit de el mai întâi, spuse, ghemuindu-se din nou. Trebuie doar să-l uit. Nu vreau să-l văd sau să-i vorbesc până n-o fac. Sau, cel puțin, până mă simt mai puternică.

– Atunci, n-o s-o faci. O să-ți reprogreamez întâlnirile pentru mâine.

– Oh, Parker...

– Ai nevoie de o zi liberă.

– Să mă complac în durere?

– Da. Acum ai nevoie de o baie lungă și fierbinte, iar noi vom încălzi supa. Apoi, după ce vei plânge a doua oară – o să mai urmeze una.

– Da, suspină Emma. O să mai urmeze.

– După asta, o să te băgăm în pat. O să dormi până te trezești.

– Tot o să-l iubesc atunci când mă voi trezi.

– Da, fu de acord Parker.

– Și încă o să mă doară.

– Da.

– Dar o să fiu puțin mai puternică.

– Așa este.

– Mă duc să pregătesc baia. Am o formulă, spuse Mac, ridicându-se, aplecându-se și sărutând-o pe Emma pe obraz. Suntem toate aici.

– Eu o să mă ocup de supă și o să o rog pe doamna Grady să facă niște cartofi prăjiți, cum numai ea știe. Știu că sună a clișeu, spuse Laurel, strângând-o încă o dată în brațe pe Emma. Dar are nevoie de clișee.

– Mersi, spuse, închizând ochii și luând-o pe Parker de mână când rămaseră singure. Știam că vei fi aici.

– Mereu.

– Of, Doamne. Parker. Of, Doamne, începe a doua tură.

– E O.K., o alină Parker, mângâind-o pe spate în timp ce plângea. E O.K.

În timp ce Emma plângea, Jack bătu la ușa lui Del. Trebuia să facă ceva, altfel s-ar fi dus la Emma. Dacă nu îi era clar că nu voia să-l vadă – Mac clarificase lucrurile.

Del deschise ușa.

– Ce faci? Doamne, Jack, arăți ca naiba.

– Așa mă și simt.

– Dacă ai venit aici să plângi deasupra berii din cauză că te-ai certat cu Emma... spuse Del ridicând din sprânceană.

– Nu a fost o ceartă. Nu... doar o ceartă.

– Hai să bem o bere, spuse Del, privind-l mai atent și făcându-i loc să intre.

Jack închise ușa după el și observă haina și cravata lui.

– Pleci în oraș?

– Aveam de gând s-o fac în curând. Ia o bere. Trebuie să dau un telefon.

– Ar trebui să spun că nu e nimic important, că poate aștepta. Dar n-o voi face.

– Ia-ți berea. Revin într-un minut.

Jack luă două beri și ieși pe terasa din spate. Dar, în loc să se așeze, merse până la margine și privi întunericul de-afară. Încercă să-și aducă aminte dacă se mai simțise atât de rău vreodată. Decise că, în afară de momentul în care se trezise la spital cu o contuzie, un braț rupt și câteva coaste fracturate după un accident de mașină, răspunsul era nu.

Și chiar și atunci, lovitura serioasă fusese doar fizică.

Nu, se gândi el, își amintea că se mai simțise așa înainte, aproape exact la fel. Tulburat, derutat și confuz. Atunci când părinții lui îl luaseră la o discuție, foarte civilizată, pentru a-i spune că vor divorța.

Nu ești tu de vină, îi spusese. Noi te iubim în continuare, și o vom face întotdeauna. Dar..

În momentul acela, lumea lui se întorsese cu susul în jos. Și atunci, de ce acum se simțea mai rău, într-un fel? De ce era mai rău să-și dea seama că Emma putea să plece de lângă el, ceea ce și făcuse? Chiar asta se întâmplase, se gândi el, pentru că o făcuse să simtă *mai puțin*, când ar fi trebuit să facă totul pentru a o face să simtă *mai mult*.

Auzi ușa deschizându-se.

– Mersi, îi spuse lui Del când acesta intră. Serios.

– Ar trebui să spun că nu-i mare lucru, dar n-am de gând.

Jack reuși să zâmbească ușor.

– Doamne, Del, am dat-o-n bară. Am stricat totul, și nici măcar nu sunt sigur cum. Dar ceea ce știu e că am rănit-o. Chiar am rănit-o, așa că n-ai decât să mă bați, așa

cum ai promis. Dar trebuie să aștepti până când termin de făcut asta singur.

– Pot aștepta.

– A spus că e îndrăgostită de mine.

– Nu ești prost, Jack, spuse Del, luând o gură de bere.

Ai de gând să stai acolo și să-mi spui că nu știi?

– Nu eram sigur. Pur și simplu, s-a întâmplat totul atât de repede și... Nu, sunt un prost, și știam că ne îndreptăm spre ceva. Spre asta. Dar apoi a fost trecerea asta bruscă, iar eu am fost luat prin surprindere. Nu puteam ține pasul, nu-mi puteam da seama cum să fac față, sau ce să spun, și ea era atât de rănită, rănită și furioasă, încât nu mi-a dat nici o șansă. Nu se enervează aproape niciodată. Știi cum este. Nu răbufnește mai niciodată, iar atunci când o face, n-ai scăpare.

– De ce a răbufnit?

– Am avut o zi mizerabilă, Del, spuse el, luând berea și rămânând în continuare în picioare. Genul de zi care face iadul să pară un parc de distracții. Eram murdar și enervat, și aveam o durere de cap al naibii de cruntă. Am ajuns acasă și ea era acolo. În casă.

– Nu știam că i-ai dat o cheie. Mare pas pentru tine, Cooke.

– Nu i-am dat. Nu-i dădusem. A luat-o de la Michelle.

– Uau. A pornit la atac.

– Așa sunt eu? zise Jack, oprindu-se și privindu-l. Să fim serioși.

– Exact așa ești, cu femeile.

– Și asta înseamnă că sunt ce, un monstru, un psihopat?

– Nu, puțină fobie, poate, spuse Del, sprijinindu-și un sold de balustradă. Și?

– Și eram murdar și enervat, și ea era acolo. A adus niște ghivece pentru verandă. De ce râzi?

– Doar îmi închipui șocul și consternarea ta.

– Păi, da, gătea, și erau flori și muzica dată la maxim, și capul meu urla. Doamne, dacă aș putea da totul înapoi, aș face-o. Chiar aș face-o. Nu aș răni-o niciodată.

– Știu.

– Era rănită și furioasă... iar eu am fost un nemernic. Nu încapе îndoială, dar în loc să ne certăm, să țipăm unul la altul puțin și apoi să lăsăm lucrurile să se liniștească, a luat o altă direcție, spuse Jack, frecând berea rece de tâmplă, când simți că durerea de cap revine. O cu totul altă direcție. Cum că nu am încredere în ea și că nu este bine-venită la mine în casă. Cum că nu are de gând să se mulțumească cu atât. Cum că mă iubește și vrea...

– Ce vrea?

– Tu ce crezi? Căsătorie, copii și tot tacâmul. Am încercat să țin pasul, să îmi împiedic capul să explodeze și să gândesc, dar nu mi-a dat timp. Nu m-a lăsat să procesez ceea ce spunea. A terminat cu mine, cu noi. I-am frânt inima. Plângea. Plângea.

Chipul ei îi trecu prin fața ochilor, până se simți copleșit de regret.

– Voiam doar să stea jos, să aștepte un minut și să stea jos. Cât să apuc să respir, să mă gândesc. Dar n-a vrut. Mi-a spus să stau departe de ea. Aș fi preferat să mă împuște decât să se uite la mine în felul în care a făcut-o când mi-a zis să stau departe de ea.

– Asta e tot? Întrebă Del după un moment.

– Nu e de-ajuns?

– Te-am mai întrebat o dată și nu ai răspuns. Te mai întreb și acum. Da sau nu, de data asta. O iubești?

– O.K., spuse el, luând o gură lungă de bere. Da. Cred c-am avut nevoie de un șoc ca să-mi dau seama, dar, da. O iubesc. Dar...

– Vrei să repari lucrurile?

– Tocmai ți-am spus că o iubesc. De ce nu aș vrea să repar lucrurile?

– Vrei să știi cum?

– Fir-ar să fie, Del, spuse el, bând din nou. Da, dacă ești tu așa deștept! Cum să repar lucrurile?

– Te prezinți în fața ei în genunchi.

– Pot face asta, spuse Jack, respirând adânc.

capitolul 20

Încă de dimineață, Jack era pregătit. Își scrisese, revizuisese și modificase discursul în cap aproape toată noaptea. Ideea era, din câte credea el, să o facă să-l asculte.

Îl va asculta, își spuse, intrând pe domeniul Brown. Era Emma. Nimeni nu era mai bun, mai deschis la inimă decât Emma – și nu era oare acesta unul dintre multele lucruri pe care le iubea la ea?

Fusese un idiot, dar ea îl va ierta. Trebuia să-l ierte, pentru că... era Emma.

Totuși, simți un nod în stomac atunci când îi văzu mașina parcată în fața clădirii principale. Nu mersese acasă.

Nu o s-o înfrunte doar pe ea, se gândi el cu o frică reală și acută, ci pe toate. Toate patru, susținute de doamna Grady.

O să-l prăjească la foc mic.

Merita, fără îndoială. Dar, Doamne, Dumnezeule, chiar trebuiau să fie toate patru?! La naiba, da.

– Revino-ți, Cooke, mormăi el, ieșind din mașină.

Mergând spre ușă, se întrebă dacă condamnații care merg pe ultimul drum au același sentiment de damnare și de teroare mocnită.

– Vino-ți în fire, la naiba. Nu te pot omorî. Te pot schilodi și, mai mult ca sigur, te vor ataca verbal. Dar n-ar putea să te omoare.

Vru să deschidă ușa, din obișnuință, apoi realizează că, fiind *persona non grata*, nu avea dreptul. Sună la ușă.

Se gândi că ar putea trece de doamna Grady. Îl plăcea chiar foarte mult. Se putea baza pe mila ei, și apoi...

Parker deschise. Nimeni, se gândi el, absolut nimeni nu trecea de Parker Brown.

– O, spuse el.

– Vreau – am nevoie – să o văd pe Emma. Să-mi cer scuze pentru... tot. Dacă aş putea vorbi cu ea câteva minute şi...

– Nu.

Un cuvânt atât de mic, se gândi el, dar spus pe un ton atât de rece.

– Parker, vreau doar să...

– Nu, Jack. Doarme.

– Pot să mă întorc, sau să aştept, sau...

– Nu.

– Numai asta ai de gând să-mi spui? Doar nu?

– Nu, spuse ea din nou, fără nici o urmă de ironie sau umor. „Nu“ este tot ceea ce o să-ţi spunem.

Mac şi Laurel apărură în spatele ei. Din punct de vedere al planului de bătaie, Jack trebuia să admită că erau net superioare. Nu putea decât să se predea.

– Orice aveţi de spus, o merit. Vreţi să spun că am greşit? Am greşit. Că am fost un idiot? Am fost. Că...

– Mă gândeam mai mult la ticălos egoist, comentă Laurel.

– Şi asta. Poate că au existat motive, poate că au existat circumstanţe, dar nu contează. Cu siguranţă, nu pentru voi.

– Chiar nu contează, spuse Mac, mişcându-se un pas mai în faţă. Nu atunci când ai rănit persoana cea mai bună pe care o cunoaştem.

– Nu pot să repar nimic, nu pot să recuperez ce-am avut, dacă nu mă lăsaţi să vorbesc cu ea.

– Nu vrea să discute cu tine. Nu vrea să te vadă, spuse Parker. Nu acum. Nu pot spune că-mi pare rău pentru că şi tu suferi. Îmi pot da seama că aşa este, dar nu pot spune că-mi pare rău. Nu acum. Acum este vorba despre Emma, nu despre tine. Are nevoie de timp şi are nevoie s-o laşi în pace. Deci asta vei face.

– Pentru cât timp?

– Atât cât este necesar.

– Parker, dacă m-ai asculta...

– Nu.

Holbându-se la ea, Jack îl văzu pe Carter, care trecea prin hol spre bucătărie. Acesta îi aruncă o privire scurtă și înțelegătoare, apoi se întoarse și plecă.

Asta fusese solidaritatea masculină.

– Nu poți închide ușa, pur și simplu.

– Ba pot, și o voi face. Dar o să-ți spun ceva mai întâi, pentru că te iubesc, Jack.

– O, Doamne, Parker. „Mai bine m-ar prăji“, se gândi el. „Nu poate fi mai dureros.“

– Te iubesc. Nu ești doar *ca* un frate pentru mine, ești un frate pentru mine. Pentru noi. Așa că o să-ți spun ceva. O să te iert la un moment dat.

– Eu nu sunt de acord, spuse Laurel. Am rezerve.

– O să te iert, continuă Parker, și vom fi din nou prieteni. Dar, mai important, Emma o să te ierte. O să reușească. Până când o va face, până când va fi pregătită, o să o lași în pace. Nu o vei suna, nu o vei contacta și n-o să încerci s-o vezi. Nu o să-i spunem că ai fost aici în dimineața asta, decât dacă întreabă. Nu o vom minți.

– Nu te poți întoarce aici, Jack, spuse Mac, cu o ușoară urmă de înțelegere în glas. Dacă ai vreo problemă sau întrebare legată de treaba de la studio, discutăm la telefon. Dar nu poți veni aici, până când Emma nu va fi de acord.

– Și cum veți ști când a venit momentul acela? întreabă el. O să vă spună, pur și simplu: „Hei, e O.K. dacă Jack vine pe aici“?

– O să știm, spuse simplu Laurel.

– Dacă ții la ea, o să-i oferi tot timpul de care are nevoie. Trebuie să-mi promiți.

– Bine, spuse el, trecându-și o mână prin păr, în timp ce Parker aștepta. Voi, toate, o cunoașteți mai bine decât oricine. Dacă spuneți că de asta are nevoie, înseamnă

că de asta are nevoie. Aveți cuvântul meu că o să o las în pace până când... până când.

– Și, Jack, adăugă Parker, timpul acesta o să-ți folosească și ție. Ai timp să te gândești ce vrei cu adevărat, de ce ai nevoie cu adevărat. Mai vreau să-mi promiți ceva.

– Vrei să semnez cu sânge?

– O promisiune ajunge. Atunci când va fi gata, o să te sun. O să fac asta pentru tine și pentru ea, dar numai dacă promiți să vii aici și să vorbești cu mine, înainte să discuți cu ea.

– Bine. Promit. Poți măcar să mă suni din când în când, să-mi spui ce face? Ce...

– Nu. La revedere, Jack, spuse Parker, închizându-i ușa în față.

De cealaltă parte a ușii, Mac oftă.

– Nu sunt o trădătoare dacă spun că puțin îmi pare rău pentru el. Știu cum este să te porți total aiurea când vine vorba de genul acesta de situație. Când cineva te iubește și tu te porți ca un nemernic.

– Da, știi, spuse Laurel, dând din cap. Ai un minut să-ți pară rău puțin pentru el, spuse ea și așteptă, privindu-și ceasul. Gata?

– Da, în mare.

– Cred că am și eu nevoie de un minut, pentru că omul arăta rău, spuse Laurel, privind spre scări. Dar pentru ea a fost și mai rău. Ar trebui să mergem să vedem ce face.

– Mă duc eu. Cred că trebuie să ne respectăm programul, atât cât putem, adăugă Parker. O să se simtă și mai prost dacă lucrurile stagnează și afacerea este afectată. Așa că, deocamdată, lucrăm și dacă stagnăm cumva sau apar probleme, să încercăm să o scutim de ele, până își mai revine.

– Dacă avem nevoie de ajutor pentru ceva, îl putem ruga pe Carter. Omul meu e cel mai bun.

– Nu te saturi niciodată să te lauzi cu asta? o întrebă Laurel pe Mac.

– Chiar nu, spuse Mac după o clipă de gândire, trecându-și un braț peste umerii lui Laurel. Cred că și de asta îmi pare rău un pic pentru Jack, și o grămadă pentru Emma. Dragostea te poate da peste cap, înainte să-ți dai seama cum să trăiești cu ea. Și odată ce ai făcut-o? Te întrebi cum naiba ai putut trăi fără. Cred că trebuie să mă duc să-l sărut sănătos pe Carter. Mă întorc după-amiază, spuse Mac, îndreptându-se spre bucătărie. Sunați-mă dacă are nevoie de mine mai repede.

– „Dragostea te poate da peste cap, înainte să-ți dai seama cum să trăiești cu ea“, repetă Laurel, strângând din buze. Am putea pune asta pe pagina de internet.

– Sună bine.

– Are dreptate în legătură cu Carter. Este cel mai bun. Dar omul acela nu intră la mine în bucătărie cât timp lucrez. Nu vreau să-l rănesc, Parker. Anunță-mă dacă Em are nevoie de încă un umăr, sau dacă ai nevoie de încă un soldat în linia întâi a războiului mireseilor.

Dând din cap, Parker începu să urce scările.

Aflată în camera ei de la etaj, Emma încerca să se dea jos din pat, să nu mai stea acolo plângându-și de milă. Dar în loc să facă asta, luase o pernă mare în brațe și se holba la tavan.

Prietenele ei trăsese draperiile la geamuri, astfel încât camera să rămână întunecată și liniștită. O băgaseră în pat de parcă ar fi fost bolnavă, cu mai multe perne lângă ea și o vază cu frezii pe noptieră. Și îi ținuseră companie până când adormise.

Ar trebui să-i fie rușine, își spuse. Rușine să fie atât de neajutorată, atât de slabă. Dar nu putea decât să le fie recunoscătoare pentru că fuseseră alături de ea și înțeleseseră de ce are nevoie.

Dar era deja o altă zi. Trebuia să treacă mai departe, să înfrunte realitatea. Inimile frânte se vindecau. Poate că fisurile rămâneau pentru totdeauna, ca niște cicatrici, dar se vindecau. Oamenii trăiau și lucrau, râdeau și mâncau, mergeau și vorbeau cu fisurile acelea.

În cazul multora, chiar și cicatricile se vindecau și iubeau din nou.

Dar câți dintre acei oameni aveau persoana care le frânsese inima atât de implicată în viața lor și trebuiau să o vadă iar și iar? Pentru câți dintre ei era acea persoană ca un fir atât de bine țesut în tapiseria vieții lor de zi cu zi, încât a-l scoate afară ar fi însemnat să destrame totul?

Nu avea opțiunea excluderii lui Jack din viața ei. Nu se putea să nu-l mai vadă sau să-l vadă doar în anumite momente.

Din cauza asta, relațiile romantice de la birou erau atât de pline de riscuri, decise ea. Atunci când mergeau prost, trebuia să înfrunți durerea zilnic. De la nouă la cinci, cinci zile pe săptămână. Sau să-ți dai demisia, sau să te transferi, să te muți într-un alt oraș. Plecai, pentru a putea să te vindeci și să mergi mai departe.

Nu era o opțiune pentru ea, deoarece...

Jamaica. Oferta lui Adele.

Nu doar un alt loc de muncă, un alt oraș, ci o altă țară. Un început complet nou. Ar fi putut să facă în continuare munca pe care o iubea, dar ar fi fost o persoană nouă. Fără relații complicate, fără legături bine țesute. Fără Jack, peste care să dea ori de câte ori acesta ar fi trecut pe acolo sau când s-ar fi întâmplat să fie la piață în același timp. Invitat la aceeași petrecere.

Fără priviri pline de înțelegere din partea oamenilor care ar fi știut că ea are fisurile acelea în inimă.

Ar fi putut face treabă bună. Toate florile acelea tropicale. Primăvară și vară permanent. O casă mică pe plajă, poate, din care să asculte valurile în fiecare seară.

Singură.

Se întoarce când auzi ușa deschizându-se.

– Sunt trează.

– Cafea, spuse Parker, apropiindu-se de pat și întinzându-i cana și farfuria. Am adus-o, în caz că vrei.

– Mersi. Mersi, Parker.

– Ce zici de micul dejun? spuse Parker, mișcându-se rapid spre draperii și deschizându-le, pentru a lăsa lumina să intre.

– Nu mi-e foame.

– O.K., zise Parker așezându-se pe marginea patului și dându-i la o parte părul de pe obraz. Ai dormit?

– Da, am reușit. Cred că era o cale de scăpare și am acceptat-o. Acum, mă simt ușor obosită și indiferentă. Și proastă. Nu sufăr de nici o boală fatală. Nu am oase rupte sau hemoragie internă. Nu a murit nimeni, pentru numele lui Dumnezeu. Și nici măcar nu reușesc să mă dau jos din pat.

– A trecut mai puțin de-o zi.

– O să-mi spui că am nevoie de timp. Că o să fie mai bine.

– O să fie. Unii oameni spun că divorțul poate fi ca moartea. Cred că este adevărat. Și cred că ceva de genul ăsta, când dragostea e atât de mare, atât de profundă, este la fel, spuse Parker, ochii ei calzi și albaștri plini de înțelegere. Trebuie să fie suferință.

– De ce nu pot fi doar furioasă? De ce nu pot fi doar enervată? Nenorocitul, nemernicul, sau mai știu eu ce. Nu pot trece peste partea cu suferința și să-l urăsc, pur și simplu? Nu putem ieși toate să ne îmbătăm și să-l criticăm?

– Nu tu, Emma. Dacă aș crede că poți s-o faci, dacă aș crede că te-ar ajuta, am lăsa totul baltă, ne-am îmbăta și am începe să-l criticăm chiar acum.

– Chiar ai face-o, reuși Emma să zâmbească, lăsându-se pe spate pe perne și privind-i chipul prietenei

sale. Știi la ce mă gândeam aici, stând în oceanul meu de autocompătimire, înainte să intri?

– La ce?

– Că ar trebui să accept oferta lui Adele. Aș putea să plec în Jamaica, să mă mut, să o ajut să-și lanseze afacerea. M-aș pricepe la asta. Știu cum să pornesc lucrurile și să le gestionez. Sau, cel puțin, să găsesc oamenii potriviți pentru a le gestiona. Ar fi un nou început pentru mine și aș putea face lucrurile să meargă. Aș putea face lucrurile să strălucească.

– Ai putea, spuse Parker, ridicându-se, mergând spre fereastră și aranjând draperiile. E o decizie importantă de luat, mai ales când treci printr-o schimbare emoțională.

– M-am întrebat cum, pentru numele lui Dumnezeu, cum aș reuși să trec peste întâlnirile constante cu Jack? Aici, în oraș, la evenimente. E invitat la unul dintre evenimentele noastre aproape în fiecare lună. Avem o grămadă de cunoștințe comune, viețile noastre sunt atât de legate între ele. Chiar și când aș ajunge în punctul în care să mă pot gândi la el, la noi, fără să... se opri ea, încercând să se controleze. Fără să vreau să plâng, cum să fac față la toate astea? Știam că va fi așa, știam de când am început, dar...

– Dar, spuse Parker, dând din cap și întorcându-se.

– Așa că stăteam aici, imaginându-mi că accept oferta, că o iau de la capăt și construiesc ceva nou. Plajele, vremea, o nouă provocare pe care să mă concentrez. M-am gândit la asta pentru vreo cinci minute. Nu, cam trei. Aici sunt acasă, aici este familia mea, aici ești tu, aici suntem noi. Aici sunt eu. Așa că va trebui să găsesc un alt mod de a face față.

– Pot fi tare furioasă pe el pentru că te-a adus în punctul în care să te gândești la asta chiar și pentru trei minute.

– Dar dacă aș fi decisă că este mai bine pentru mine, m-ai fi lăsat să plec.

– Aș fi încercat să te conving să n-o faci. Aș fi făcut tabele, grafice, schițe și multe, multe liste. Pe un DVD.

– Te iubesc atât de mult, Parker, spuse Emma, începând să plângă iar.

Parker se așeză din nou, luându-o în brațe pe Emma și ținând-o aproape.

– O să mă scol, o să fac un duș și o să mă îmbrac. O să încep să mă gândesc cum să fac față.

– O.K.

Reuși să treacă peste ziua aceea și peste următoarea. Construi aranjamente, creă buchete, se întâlnește cu clienți. Plânse, iar atunci când mama ei veni să stea cu ea, plânse din nou. Dar își șterse apoi lacrimile și merse mai departe.

Se ocupă de crize, reuși să treacă peste compasiunea pe care echipa ei i-o arătă prin vorbe și prin acțiuni, atunci când se ocupau de câte un eveniment. Privi miresele care îi purtau florile mergând spre bărbații pe care îi iubeau.

Trăia și muncea, râdea și mânca, mergea și vorbea.

Deși simțea în inima ei un gol pe care nimic nu părea a-l putea umple, îl iertă.

– Scuze, spuse ea, întârziind cinci minute la întâlnirea din mijlocul săptămânii. Am vrut să aștept livrarea pentru evenimentul de vineri seară. Tiffany se ocupă de el, dar am vrut să văd calele. O să folosim multe și voiam să verific felul în care se potrivesc cu orhideele, înainte de a începe. Ce am pierdut? spuse, îndreptându-se spre bufet și luând o Cola Light.

– Nimic, deocamdată. De fapt, poți începe tu, îi spuse Parker. Având în vedere că evenimentul de vineri e cel mai mare de săptămâna asta și florile abia au sosit. E vreo problemă?

– Cu florile, nu. Au venit toate și arată bine. Mireasa voia ceva ultracontemporan, cu o notă excentrică. Calele

verzi, orhideele care arată foarte bine, în nuanța de verde-gălbui, crini albi, pentru a scoate culorile în evidență, într-un buchet rotund. Cele zece, da, zece, domnișoare de onoare vor purta câte trei cale verzi legate. Un buchet mic de crini și un accesoriu pentru păr din orhidee pentru fetița care duce florile. În loc de corsaje sau buchete, mama miresei și mama mirelui vor purta fiecare câte o orhidee. Vor exista vase cu flori la cină și la petrecere. Avem cale și în vasele de la intrare, spuse Emma, uitându-se în jos pe ecranul laptopului, cu fire de bambus, orhidee, amaranthus atârănător și... Trebuie să ies din zona de afaceri câteva minute, spuse ea, închizându-și laptopul. Mai întâi doar pentru a vă spune că vă iubesc și că nu știu ce aș fi făcut fără voi în ultima săptămână. Probabil că v-ați săturat să mă vedeți indispusă și plângând, la început...

– Ai dreptate, spuse Laurel, ridicând o mână, fluturând-o în aer și făcând-o pe Emma să râdă. De fapt, indispoziția ta e mediocră și plânsetele tale pot fi mult îmbunătățite. Sper să te descurci mai bine pe viitor.

– Pot doar să încerc. Între timp, am terminat. Sunt bine. Presupun, având în vedere că Jack nu a trecut pe aici, că nu a încercat să mă sune, să-mi trimită un e-mail sau semnale cu fum, că l-ați avertizat să stea departe.

– Da, confirmă Parker, l-am avertizat.

– Mulțumesc și pentru asta. Aveam nevoie de timp și de distanță pentru a rezolva toată situația și, ei bine, a mă liniști. Cum nu l-am văzut nici pe Del, presupun că i-ați spus și lui să stea departe o vreme.

– Am crezut că așa ar fi mai bine, zise Mac.

– Probabil că aveți dreptate. Dar adevărul este că suntem cu toții prieteni. Suntem o familie. Trebuie să reîncepem să ne comportăm ca atare. Așa că, dacă ați stabilit un semnal că pericolul a trecut, îl puteți trimite. Eu și Jack putem lămuri lucrurile, dacă este nevoie să fie lămurite, și putem reveni cu toții la normal.

– Dacă ești sigură că ești pregătită.

– Da, sunt sigură, spuse ea, dând din cap spre Parker. Deci, trecând la foaier... încep ea.

Jack se așeză la o masă pentru o discuție la cafea.

– Mersi că te-ai întâlnit cu mine, Carter.

– Mă simt ca un spion. Ca un agent dublu, spuse Carter, privindu-și ceaiul verde. Îmi cam place.

– Deci, ce mai face? Cum se mai simte? Ce se întâmplă? Orice, Carter, spune orice. Au trecut zece zile. Nu pot vorbi cu ea, n-o pot vedea, nu-i pot trimite mesaje, nici e-mailuri. Cât timp se presupune că... Jack se opri, încrun-tându-se. Eu am zis toate astea?

– Da, tu.

– Doamne, nu mă mai suport, spuse, privind-o pe chel-neriță. Morfină. Dublu.

– Ha, ha, râse ea.

– Încearcă ceaiul, sugeră Carter.

– Nu-s chiar atât de rău. Totuși. Cafea, normală. Ce mai face, Carter?

– E bine. E multă treabă de făcut momentan. Iunie este... E nebulie, de fapt. Lucrează mult. Toate o fac. Și petrece mult timp acasă. Una dintre ele merge pe acolo, de obicei, măcar puțin, seara. Mama ei a trecut pe la ea, și știi că situația a devenit destul de dramatică. Mi-a spus Mac. Asta e informația de agent dublu. Emma nu vorbește despre asta cu mine. Nu sunt chiar dușmanul, dar...

– Înțeleg. Nici eu nu am trecut pe la librărie, pentru că nu cred că Lucia vrea să mă vadă. Mă simt ca și cum ar trebui să port un semn.

Prins între frustrare și tristețe, Jack se lăsă pe spate.

– Nici Del nu poate trece pe acolo. Așa a decretat Parker. Doamne, dar nu am înșelat-o, sau lovit-o, sau... Și da, încerc să rezolv situația. Cum pot să-i spun că-mi pare rău, dacă nu pot vorbi cu ea?

– Poți exersa ceea ce ai de gând să-i spui, atunci când vei putea s-o faci.

– Am tot făcut asta. La fel e și pentru tine, Carter?

– De fapt, eu am voie să vorbesc cu Mac.

– Vreau să spun...

– Știu. Da, așa este. Ea este lumina. Înainte, poți să umbli prin întuneric sau să te descurci în lumina slabă. Nici măcar nu știi că-i slabă, pentru că așa a fost mereu. Dar apoi, ea e lumina. Totul se schimbă.

– Dacă lumina se stinge sau, mai rău, dacă ești destul de prost încât să o stingi singur, este cu mult mai întuneric decât era înainte.

– Cred că, pentru a obține din nou lumina, trebuie să-i oferi un motiv, spuse Carter, aplecându-se în față. Ceea ce spui e una, dar ceea ce faci, asta e cel mai important. Așa cred eu.

Jack dădu din cap și apoi își scoase din buzunar telefonul care suna.

– E Parker. O.K. O.K. Da? răspunse el. Ea este... Poftim? Scuze. O.K. Mersi, Parker. O.K. Voi fi acolo, spuse, închizând telefonul. Au deschis ușa. Trebuie să mă duc, Carter. Sunt lucruri pe care trebuie să le...

– Du-te. Plătesc eu.

– Mersi. Doamne, mi-e puțin rău. Ai putea să-mi urezi al naibii de mult noroc.

– Al naibii de mult noroc, Jack.

– Cred că voi avea nevoie, spuse, ridicându-se și mergând grăbit spre ușă.

Jack ajunsese la clădirea principală exact la ora specificată de Parker. Nu voia să o enerveze. Apusul se lăsa ușor și dulce, domolind parfumul florilor. Palmele îi transpiraseră.

Pentru a doua oară în mai mulți ani decât își putea aminti, sună la ușă.

Ea îi deschise. Costumul gri și cocul mic de la ceafă îi dădură de înțeles lui Jack că nu se schimbase încă din ținuta de lucru. O singură privire – atât de aranjată, atât

de proaspătă, atât de frumoasă – îl făcu să înțeleagă că îi fusese dor de ea.

– Bună, Parker.

– Intră, Jack.

– Mă întrebam dacă o să te mai aud spunând asta vreodată.

– E gata să discute cu tine, așa că eu sunt gata să te las să discuți cu ea.

– Noi doi vom mai fi vreodată prieteni?

Îl privi, apoi îi cuprinse fața cu mâinile și îl pupă ușor.

– Arăți groaznic. Asta e în avantajul tău.

– Înainte să vorbesc cu Emma, vreau să-ți spun că nu aș fi rezistat să te pierd. Pe tine, pe Laurel, pe Mac. Nu aș fi rezistat.

– Familia iartă, spuse ea, luându-l în brațe, strângându-l ușor și apoi dându-se în spate. Ce altceva putem face? O să-ți ofer două opțiuni, Jack, și tu alegi atunci când mergi la Emma. Prima. Dacă n-o iubești...

– Parker, eu...

– Nu, nu-mi spune mie. Dacă n-o iubești, dacă nu-i poți oferi ceea ce vrea și ceea ce îi trebuie – nu doar pentru ea, dar și pentru tine –, termină lucrurile. Deja te-a iertat și va accepta. Nu-i promite ceea ce nu-i poți oferi sau nu vrei. Nu ar putea trece niciodată peste asta, iar tu nu vei fi niciodată fericit. A doua opțiune. Dacă o iubești, dacă îi poți oferi ceea ce vrea și ceea ce îi trebuie – nu doar pentru ea, dar și pentru tine –, îți pot spune ce să faci, ce va face diferența.

– Atunci, spune-mi.

Lucră până târziu, de una singură, așa cum făcea acum în majoritatea nopților. Va trebui să înceteze să facă asta în curând, se gândi Emma. Îi era dor de oameni, de conversație, de mișcare. Era aproape gata să iasă din nou din zona de siguranță. Să lămurească lucrurile, să spună ce avea de spus și apoi să redevină ea însăși.

Îi era și ei dor de acea Emma, realizează ea.

Duse aranjamentele terminate în răcitor, apoi se întoarse pentru a-și curăța masa de lucru.

Bătaia în ușă o opri. Știu, înainte să deschidă, că era Jack. Nimeni nu era mai eficient ca Parker.

Își simți inima strânsă când văzu buchetul mare de dalii de un roșu-intens pe care acesta îl ținea în brațe.

– Bună, Jack.

– Emma, respiră el greu. Emma, spuse din nou. Știu că este superficial. Să-ți aduc flori pentru a lămuri lucrurile, dar...

– Sunt superbe. Mulțumesc. Intră.

– Am atâtea să-ți spun.

– Trebuie să pun astea în apă, îl întrerupse ea, întorcându-se și mergând în bucătărie să ia o vază, una din cele multe pe care le avea acolo, și foarfecele ei. Înțeleg că ai lucruri pe care vrei să le spui, dar sunt lucruri pe care trebuie să le spun eu prima.

– Bine.

– În primul rând, vreau să-mi cer scuze, zise ea, tăind codițele sub jetul de apă.

– Nu, spuse el cu o ușoară enervare în voce. Nu face asta.

– O să-mi cer scuze pentru felul în care m-am comportat, pentru ceea ce am spus. În primul rând, pentru că atunci când mi-am revenit, mi-am dat seama că erai epuizat, supărat, nu te simțeai bine, iar eu – intenționat – am depășit o limită.

– Nu vreau nici o scuză.

– Vei primi una, așa că împacă-te cu asta. Eram furioasă pentru că nu mi-ai dat ceea ce voiam, spuse ea, aranjând florile, fir cu fir. Ar fi trebuit să-ți respect limitele; nu am făcut-o. Ai fost aspru, deci asta e vina ta, dar eu te-am presat. Asta e vina mea. Dar cea mai mare problemă aici este faptul că ne-am promis unul altuia că vom rămâne prieteni, iar eu nu mi-am ținut promisiunea. Mi-am călcat

cuvântul și îmi pare rău. Îmi pare foarte rău pentru asta, Jack, spuse ea privind-l.

– Bine. Ai terminat?

– Nu chiar. Încă sunt prietena ta. Doar că am nevoie de niște timp să revin la asta. Este important pentru mine că suntem încă prieteni.

– Emma, spuse el, punându-și mâna peste a ei pe masă, dar ea și-o retrase, aranjând florile.

– Chiar sunt foarte frumoase. De unde le-ai luat?

– De la furnizorul tău. Am sunat și am implorat, și le-am spus că sunt pentru tine.

– Gata, spuse ea, zâmbind, dar ținându-și mâna departe. Cum am putea să nu fim prieteni când te-ai gândit să faci așa ceva? Nu vreau să existe resentimente între noi. Încă ținem unul la celălalt. Trebuie să uităm de restul.

– Asta vrei?

– Da, asta vreau.

– Bine, atunci. Presupun că acum putem vorbi despre ce vreau eu. Hai să facem o plimbare. Am nevoie de niște aer mai întâi.

– Sigur, spuse ea, mândră de sine, lăsând deoparte cana și foarfecele.

Imediat ce ieșiră, Emma își băgă mâinile în buzunare. Putea face asta, se gândi ea. Făcea asta și o făcea bine. Altfel, ar fi atins-o. Nu era pregătită pentru asta, nu încă.

– În seara aceea, începu el, eram extenuat și nervos, și tot restul. Dar nu ai greșit spunând ceea ce ai spus. Nu îmi dădusem seama de toate lucrurile acelea legate de mine. Nu atât de bine. Și anume, că ridicam ziduri și impuneam restricții. M-am gândit atunci la motivele pentru care mă purtam așa. Din câte mi-am dat seama, este vorba despre perioada în care s-au despărțit părinții mei și stăteam cu tata, și erau în casă lucruri ale altor femei. În baie, peste tot. Era despărțit de mama, dar...

– Erau părinții tăi. Era normal să te deranjeze.

– Nu am trecut niciodată peste divorțul lor.

– Of, Jack.

– Încă un clișeu, dar asta este. Eram un copil lipsit de griji și apoi dintr-odată... Se iubiseră cândva, fuseseră fericiți. După o vreme nu a mai fost la fel.

– Nu este niciodată ușor să treci peste asta.

– Asta spun logica și rațiunea. Eu nu simțeam așa. Erau capabili să se comporte civilizată și să-și construiască vieți fericite și bune separat, fără a transforma totul într-un război, și pe mine, într-o victimă. Și eu am luat povestea lor și am transformat-o în cu totul altceva. Nu face promisiuni, nu construiești un viitor, pentru că sentimentele se pot schimba și pot dispărea.

– Este adevărat. Nu greșești, dar...

– Dar, o întrerupse el. Lasă-mă să-ți spun. Dar, dacă nu ai încredere în tine și în sentimentele tale și nu riști, atunci de ce naiba mai trăiești? Este un salt, și m-am gândit că dacă pot face saltul, dacă pot merge mai departe, trebuie să încerc să construiesc ceva. Trebuie să fiu sigur, pentru că nu este vorba doar despre mine. Nu este ceva de moment. Trebuie să cred pentru a face saltul.

– Ai dreptate. Acum înțeleg mai bine de ce lucrurile... Mă rog, de ce.

– Poate că amândoi înțelegem mai bine. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți nedorită. Îmi pare rău că acum simți că ai depășit o limită, încercând să faci ceva pentru mine. Ceva ce ar fi trebuit să apreciez. Apreciez, se corectă el. Am udat florile.

– Foarte bine.

– Erai... Doamne, mi-a fost atât de dor de tine. Nu mă pot gândi la toate lucrurile pe care mă hotărâsem să le spun, pe care le-am exersat. Nu pot gândi, pentru că mă uit la tine, Emma. Aveai dreptate. Nu te-am apreciat destul. Mai dă-mi o șansă. Te rog, mai dă-mi o șansă.

– Jack, nu putem da înapoi și...

– Nu înapoi, înainte, spuse, prinzând-o de mână și întorcându-se cu fața la ea. Înainte. Emma, fie-ți milă. Mai dă-mi o șansă. Nu vreau pe nimeni în afară de tine. Am nevoie de... lumina ta, spuse el, amintindu-și cuvântul spus de Carter. Am nevoie de inima ta și de râsul tău. De corpul tău, de mintea ta. Nu mă îndepărta, Emma.

– Plecând de aici, când amândoi vrem, amândoi avem nevoie de lucruri diferite... Nu ar fi corect pentru nici unul din noi. N-o pot face.

Când ochii ei se umplură de lacrimi, Jack o trase mai aproape.

– Lasă-mă să încerc. Lasă-mă să fac saltul, Emma, alături de tine. Pentru tine, nu este vorba doar despre prezent. Este vorba despre ziua de mâine și orice aduce ea. Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc, spuse el atunci când prima lacrimă căzu, și o cuprinse în brațe. Te iubesc atât de mult, încât nu mi-am dat seama. Nu mi-am dat seama, pentru că era totul. Tu ești totul. Stai cu mine, Emma, fi cu mine.

– Sunt cu tine. Vreau... Ce faci?

– Dansez cu tine, spuse, ducându-și mâna ei la buze. În grădină, sub lumina lunii.

Inima ei se înfioră, se deschise. Și toate rănilor dispărură.

– Jack.

– Și îți spun că te iubesc. Îți cer să începi o viață alături de mine, spuse el, sărutând-o în timp ce se învârtău și dansau. Îți cer să-mi dai ceea ce-mi trebuie, ceea ce vreau, deși mi-a luat prea mult timp să-mi dau seama despre ce era vorba. Îți cer să te căsătorești cu mine.

– Să mă căsătoresc cu tine?

– Să te căsătorești cu mine. Saltul fusese atât de ușor, iar căderea lină și potrivită. Să trăiești cu mine. Să te trezești alături de mine, să plantezi flori pentru mine, pe care, probabil, va trebui să-mi amintești să le ud. Vom face planuri, și le vom schimba pe parcurs. Vom construi

un viitor. O să-ți ofer tot ceea ce am și, dacă vrei mai mult, o să caut și o să-ți ofer.

Emma își auzi propriile cuvinte întorcându-se la ea în aerul parfumat, sub lumina lunii, în timp ce bărbatul pe care îl iubea o învârtea în pași de vals.

– Cred că tocmai ai făcut-o. Tocmai mi-ai oferit un vis.

– Spune da.

– Ești sigur?

– Cât de bine mă cunoști?

– Destul de bine, spuse ea, zâmbind și clipind printre lacrimi.

– Ți-aș cere să te căsătorești cu mine dacă nu aș fi sigur?

– Nu. Nu ai face-o. Cât de bine mă cunoști tu, Jack?

– Destul de bine.

– Atunci știi răspunsul, spuse ea, apropiindu-și buzele de ale lui, fericită.

Pe terasa de la al doilea etaj, cele trei femei stăteau îmbrățișate și priveau. În spatele lor, doamna Grady suspina.

Când Mac își trase nasul, Parker băgă mâna în buzunar și scoase un pachet de șervețele. Îi dădu unul lui Mac, unul, lui Laurel, unul, doamnei Grady și luă unul pentru ea.

– Ce frumos, reuși să spună Mac. Ce frumoși sunt. Priviți lumina lunii, nuanța ei argintie, și umbrele florilor, sclipirea lor și silueta formată de Jack și de Emma.

– Gândești în imagini, spuse Laurel, ștergându-și ochii. Asta e dragostea adevărată.

– Nu doar imagini. Momente. Asta este momentul Emmei. Fluturile ei albastru. Probabil că nu ar trebui să privim. Dacă o să ne vadă, stricăm tot.

– Nu se văd decât unul pe celălalt.

Parker o luă de mână pe Mac, apoi pe Laurel și zâmbi când simți mâna doamnei Grady pe umărul ei.

Momentul era exact cum ar fi trebuit să fie.

Așa că o privi pe Emma dansând în noaptea caldă de iunie, sub lumina lunii, în grădină, cu bărbatul pe care îl iubea.

Parker, Emma, Laurel și Mac sunt prietene din copilărie. După ani întregi în care au improvisat nunți magnifice în curtea din spatele casei, ele lucrează în propria lor companie specializată în organizarea de nunți din Connecticut.

Aparent, viața amoroasă a Emmei este de-a dreptul înfloritoare. Cu un corp de invidiat și înflăcărată din fire, ea aduce o pată de culoare în orice încăpere, asemenea aranjamentelor florale pe care le realizează. Bărbații roiesc în jurul ei, dar Emma este o romantică incurabilă și tânjește după o dragoste ca-n povești, care să dureze până la adânci bătrâneți. Numai că bărbatul de care se simte atrasă nu e deloc genul romantic. Jack este un tip drăguț, însă provine dintr-o familie destrămată, iar escapadele frecvente ale tatălui său l-au făcut reticent la tot ce înseamnă relație de durată. Dacă vor să ajungă la un numitor comun, cei doi vor fi nevoiți să aibă încredere în povestea lor – și în propriile inimi...

Povestea celor patru prietene continuă în *Trăiește clipa*,
a treia carte din *Cvartetul miresei*.

Nora Roberts este primul autor prezent în Galeria Celebrităților înființată de Asociația Scriitorilor de Romane de dragoste din America. Cărțile ei au fost publicate în 35 de țări. Recent, *The New Yorker* a numit-o „scriitorul favorit al Americii”.

- ◆ Fiecare carte din *Cvartetul miresei* a intrat direct pe prima poziție în topul *New York Times* al celor mai bine vândute titluri.
- ◆ Cărțile Norei Roberts s-au vândut în peste 400 de milioane de exemplare în lumea întreagă.
- ◆ Este al treilea autor care a vândut mai mult de 1 milion de cărți în format Kindle.
- ◆ De mai bine de 30 de ani, în fiecare minut se vând 27 de cărți ale Norei Roberts.

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978-606-600-272-1

9 786066 002721